

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Aşk, macera, tehlike, ihanet... bu seride hepsi var."

—THE BOOKISH BABES

SİĞİNAK

K.A. TUCKER

YABANCI

Sığınak
Özgün Adı | *Asylum*
K. A. Tucker

Yayına Koordinatörü | Tuğçe Nida Sevin
Redaksiyon | Merve Süzer
Kapak Uygulama ve Sayfa Düzeni | Ashhan Kopuz
Kapak Görseli | okaycreations / Sarah Hansen

1. Baskı, Şubat 2016, İstanbul
ISBN: 978-605-5016-75-3

Türkçe Çeviri © İnci Nazlı, 2015
© Yabancı Yayınları, 2016
© K. A. Tucker, 2011

Sertifika No: 11407
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.
Bu eser Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yabancı™ Penguin Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanci yayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

K. A. Tucker

SİĞİNAK

Çeviren

İnci Nazlı

*Dostlarım Lia ve Sadie'ye,
Bir kitaptan daha sağ kurtulduğu için Paul'e,
Yazma sebeplerim olan, ilk okurlarım Mindy ve Jaime'ye,
Bana zaman hediyesini veren Gina'ya,
Sihirli اساسını tekrar salladığı için editörüm Marg Gilks'e...*

1. G  vende

S  zlerimin onun kulaklarına yetişemediğini bile bile, “Beni affet,” diye fısıldadım. O   oktan gitmişti. G  vendeydi. Bu   l  m dolu atriyumdan uzakta g  vendeydi. Mortimer ve Viggo’dan g  vende. Benden g  vende.

şimdi hasar kontrol zamanı...

Y  z k  sur azgın vampirden oluşan kalabalığı taradım. G  zleri, ufacık bir insan kanı kokusu aldıktan sonra şaşkınlık ve kana susamışlıkla   lgına d  nm  şti. şşte oradalar! D  rt tanıdaık y  z: hayatta kalması gereken d  rtl  . İ  im rahatladı. *Tanrı’ya ş  k  r ki şu fotoğraflar varmış.*

G  zlerimi kapatıp bir b  y   daha yapabilmem i  in gereken son bir enerji damlasını bulmaya   alıştım. Ah... Kalbimin yanında s  z  lmekte olan DNA zincirine benzeyen, k        , parlak mor bir sarmalı zihnimde yakalayıp   ektim. Derhal parmak u  larıma fırladı. B  y  yle kuşanan elimi, alev alev yanan   emberinin i  indeki Veronique’in mezarına doğru uzattım. Tek bir d  ş  nceyle, korlar m  knatısla   ekilir gibi ileri fırlayıp parmak u  larıma doğru s  z  ld  ler.

Ve sonra vurdum.

Parmak u  larımdan   ıkan alevler iki metre y  ksekliğinde halka halini alıp Evangeline’in arkadaşlarının etrafında açılması zor bir koruyucu bariyer oluşturdu; onları yakmayacak kadar geniş ama dışarı   ıkıp ka  amayacakları kadar sıkı.

"Sofie?" diye bağırdı Mortimer şaşkın bir halde.

Ona döndüm. Yüzünde şoktan bir maskeyle Viggo'nun yanında dikiliyordu. İkisi de buzdan heykeller gibi donmuş bir halde son on saniyede gelişen olayları kavramaya çabalıyorlardı. O şaşkınlığın çabucak kavramaya dönüşeceğini biliyordum. Ve ardından da misilleme gelecekti.

Onlarla daha sonra ilgileneneğim. Kız kardeşimin hatırı için hayatta kalmaları gerekiyordu. Ve benim için de bunun dolaylı yoldan olması lazımdı. Elimi bir kez daha salladım ve üç alev halkası daha oluştu. Her birinin etrafına bir tane ve bir tane de kendi etrafıma. İşte oldu. İşim bitene kadar bu onları tutar.

Şimdi sıra eleme işleminde.

Gözümün ucuyla bir mutanta ait olduğunu anladığım gümüşü beyaz saçları ve korkunç yüz hatlarını gördüm. Ürperdim. Varlıklarını tiksindirici buluyordum ama daha kötüsü, Merth'le sarılı binanın onları tutamayacağını biliyordum. Bu canavarların, özellikle de Halkın Gözcüleri bizi izlerken, iplerini koparmış gibi New York'ta koşuşturmaları isteyeceğimiz son şeydi.

Parmak uçlarımdan alevler fırlayıp korkunç yarattığı vurdu ve vücudu sanki kâğıttan yapılmış gibi alev aldı. Attığı tek bir kısa çığlık, ölümün acı sesi, atriyumda yankılanıp tüylerimi ürpertti. Bunun dikkatimi dağıtmasına izin vermedim gerçi. İki mutant daha fark edip onları da hemen hallettim.

Çığlıklar dikkatlerini çekince diğer vampirler başlarını çevirip bakmaya başladılar. Kısa sürede onlar için hazırlandığım yazgının farkına varacaklardı. O zaman da bir kitle histerisi ve bu yerin her bir köşesinde saklanan vampirlerle uğraşmak zorunda olacaktım. Hepsini tek tek avlamaya vaktim yoktu.

Azgın alevler parmak uçlarımdan serbestçe uçup ortalıktaki her vampirin üzerine çöktü. Saniyeler içinde, alev alev yanan düzinelerce beden yerde kıvranıyor, atriyumun bitkilerinin yapraklarını kavuruyor ve yakınında yakalanan her vampiri içine alıyordu. Ama Viggo'nun bu ormanında bir yerlerde, gözümden uzakta daha fazla vampirin olduğunu biliyordum.

Yapılacak tek bir şey kalmıştı. Tüm atriyumu yakıp sonra da yangını yeterince kontrol altında tutabilmeyi umacaktım ki tüm bina kül olmasın. Derin derin nefes aldım ve kendimi plana alıştırıp iki elimi birden kaldırdım.

Merth'le bağlı halde yerde yatan bir beden dikkatimi dağıttı. Simsiyah saçlı, sarı gözlü bir vampir: Rachel. Çenemi sıktım. Çılgınlıkları arasında derisini canlı canlı, yavaş yavaş yüzdüğümü, derisinin tekrar çıkmasını bekledikten sonra aynısını tekrar yaptığımı hayal ettim. Ama bunun için vakit yoktu. Hayal kırıklığı içinde iç çekip bir parmağımı ona doğru kaldırdım. Herkesi şu engerek yılanından temelli kurtaracaktım.

"Caden. Hayır!"

Canhıraş haykırış elimde hazır olan alevi durdurdu. Gözlerim tam zamanında diğer tarafa kayınca Caden'ı gördüm. Yüzünde kayıp, boş bir ifadeyle alevlere doğru adım atıyordu. İrkildim. Kendisini öldürecekti.

Evangeline'in karmaşık transfer büyüsünü yaptıktan sonra kalan son bir parça sihirle, o kendini öldürmeden atriyumdaki her bir alevi derhal söndürdüm.

Caden bana baktı. Zarar görmemişti. Muhteşem yüzü nefretten buruştu. *Sorun değil. Benden nefret edebilirsin. Güvendesin ya.*

Güçlü bir el beni boynumdan yakalayıp havaya kaldırdı. "Kız nerede?" diye kükredi Viggo. Gözleri öfkeyle ya-
nıyordu.

Her Şeye rağmen güldüm. Havada süzülüp iki metre öte-deki tuğla duvara çarparak darbenin etkisiyle kemiklerim kırılırken de gülmeye devam ettim. Yere yuvarlanıp yığıldığında tüm bedenim sızlıyordu ve yüzüm acıyla buruŖmuŖ bir Ŗekilde, kemiklerim henüz iyileŖmeye fırsat bulamadan geleceği kesin olan ikinci saldırıyı bekliyordum.

HaklıymıŖım.

Mortimer elini saıma dolayıp baŖımı geri çekti. Önümde çömeldi; çikolata rengi gözleri öfkeyle yanıyordu. "Sana güvenmekle aptallık ettiğimizi biliyordum," diye kükredi diŖlerini sıkarak. "BaŖka ne türlü gizli planların var, cadı?"

"BaŖka seçeneğim yoktu," diye fıslıdayabildim; ağrıdan her kelimedede yüzümü ekŖitiyordum.

"Yalan!" diye gmbrdedi Mortimer. Sert bir itmeyle beni taŖ dŖeli yere yüzükoyun yapıŖtırdı. Alnımın yarıldığını ve narin burnumun patladığını hissettim. Kan boŖalıırken ağzıma metalik bir tat doldu.

Normalde, Viggo ve Mortimer'le yaŖadıęımız fiziksel boęuŖmaların acısını büyü güçlerimi kullanarak uyuŖtururdum. Ama Ŗimdi büyüm kendine gelecek zamanı bulana kadar birkaç dakika dayanmak zorundaydım. Büyük bir zorlukla baŖımı çevirip yanağımı taŖın üzerine koydum. Karnımın üzerinde hareket etmeden yatarak tüm dikkatimi atriyumdaki kıyıma ve bu Ŗiddetli atıŖmanın heyecanına kapılarak yarı saklanır vaziyette olan biteni izleyen seyircilere verdim. Sadece beŖ saniyeye ihtiyaım vardı ve sonra yüzüm iyileŖecekti. On saniye içindeyse yepyeni olacaktım. *Rahatla, Sofie. On saniye dayanabilirsin...*

Kr bir nesne sırtımın orta kısmından kaburgalarımı yararak karnımdan çıkıp altımdaki taŖ dŖeli yola vurunca Ŗoktan nefesim kesildi. Viggo'nun imza hamlesi. *Pi!*

Bu iyileŖmemi zorlaŖtırıyordu. Onu çıkarmak zorun-

daydım. Dişlerimi sıkarak kollarımı esnettim ve kemikleri kırılan gövdemi diz üstüne kalkıncaya dek ittirdim. Titre-yen ellerimle çelik borunun tırtıklı ucunu kavradım, de-rin bir nefes aldım. *Bir... İki...* Ve hızla çektim. Çelik etimin içinden kayarken çığlığım sessiz atriyumunu doldurdu. *Tek-rar...* Başka şansım yoktu. Şimdi çıkarmak zorundaydım. Dişlerimi sıkıp bir kez daha çekmeye hazırlandım.

Kürek kemiklerim arasına indirilen hızlı bir tekme beni tekrar karnımın üstüne düşürdü ve boru tekrar karnıma saplandı. Bitkin bedenime yıldırım gibi bir acı daha yayıl-dı. Sırtıma dayanan bir şey, tahminen bir ayak beni yere yapıştırdı.

“Ona işkence etmeyi bırakırsanız,” dedi melodik ama otoriter bir kadın sesi ve ekledi, “eminim ki Sofie her şeyi açıklayabilir.”

Olduğum yerden Evangeline’in iki kız arkadaşının, Fio-na ve Amelie’nin on metre ötede dikildiklerini görebiliyordum. Belli ki konuşan onlardan biri değildi. Evangeline’in başka kız arkadaşı yoktu. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. *Bu vampir adımı nereden biliyor? “Kim...”* diye başlamıştım ki biri boruyu bedenimden hızla çekip arkamdaki taşların üzerine şangırtıyla fırlatınca nefesim kesildi. Sırtım-daki ağırlık kalktı. Yine uzanmış halde yenilenme kabiliye-timin, muhteşem bir vampir kabiliyeti, devreye girmesini beklerken Viggo ve Mortimer bana iyileşecek kadar zaman tanısinlar diye dua ediyordum. Bu kez zaman tanıdılar.

İyileşir iyileşmez, önümdeki manzarayı değerlendirmek üzere ayağa fırladım: oyuncular, durum, tehdit. Atriyum-da, daha birkaç dakika öncesindeki kızılca kıyametten eser kalmamıştı. Şimdi ortalığa sessiz bir kaos hâkimdi. Bahtsız vampirlerden arda kalan kömürleşmiş yığınlar etrafa saçılmıştı. Bir zamanlar tablo gibi olan atriyumunu kavrulmuş

yapraklar ve yoğun bir duman kaplamıştı. Kalabalığı tarayıp geriye kalan Ratheuslu vampirleri çabucak saydım. Kırk. Dağılmışlardı; bir büyü saldırısı daha görür görmez bankların ve heykellerin arkasına dalmaya hazırlardı. Atriyumda insan ararken vahşice dans eden gözleriyle kırk kana susamış vampir. Biraz daha büyüm kalmış olsaydı, hepsini yere yıkabilirdim. Eğer...

"Değil mi, Sofie?" dedi yabancı kadın vampir planımı keserek.

Sese doğru dönünce, Viggo ve Mortimer'i ufak tefek, porselen gibi teni ve dolgun kırmızı dudakları olan Asyalı'ya benzeyen bir kadının karşısında dövüş pozisyonunu almış olarak buldum.

"Değil mi, Sofie?" diye tekrarladı kadın siyah, badem gözleriyle beni süzerek. "Eminim ki Evangeline'in buhar olup uçmasının ve kendi türünden kırk kişiyi yakıp kül etmenin iyi bir nedeni vardır?"

Dişlerimi sıkarak zorla gülümsedim. *Siz benim türümden değilsiniz. "Öyle,"* diye yanıt verdim mümkün olduğunca sakın bir şekilde. Onun kadar kendinden emin görünmeye kararlıyım. Ama sorun şuydu ki yapamıyordum. Ona adıyla bile hitap edemiyordum. *Kim bu?* Bilgiye ihtiyacım vardı, hemen. Bir kez daha içime uzanıp bedenimde bir büyü sarmalı aradım. Sadece bir tane. Normalde bedenimde dolaşan, çeşitli büyüler için her an koparılmaya hazır olan binlerce küçük mor sarmallar olurdu. Bir algılayıcı gönderip vampirin tam özüne ulaşmak, gerçek niyetlerini kavramak, hakkındaki her şeyi öğrenmek için sadece bir sarmal lazımdı. Ama boştum. Büyü depomu boşaltmışım ve yenilenmeye başlayana kadar zekâmla idare etmek zorundaydım. *Kahretsin!*

Viggo'nun pürüzsüz sesi sessizliği bozdu. "Tabii ki var-

dır! Kabalığımı mazur görün. Öfkeme yenildim.” O parlak gülümsemelerinden birini gösterdi. “Çok özür dilerim, Sofie. Barbarca davrandım.”

Cevaben alaycı bir şekilde dudak büktüm. Arkasına saklandığı çekici maskesi, içimde o mükemmel burnuna bir yumruk indirme arzusu uyandırıyor. Bu, Evangeline’i kandırıp güvenini kazanmak için kullandığı aynı maskeydi. Daha kötüsü, benim karışmam yüzünden Evangeline’i cezalandıracağı korkusuyla onu durduramamış, o iğrenç ağını atarken durup izlemiştim. O korkunç dersi beş yıl önce almıştım. Ona alenen son karşı gelişimde, Evangeline’in annesini öldürüp onu yetim bırakmıştı.

Ama artık ona zarar veremezdi. Evangeline, Sibiry’a’nın, etrafı kilometrelerce vahşi doğayla çevrili el değmemiş dağlarında, inşa etmek için on yılını verdiği sıcak sığınakta rahattaydı. Artık Viggo’yu oyununa eşlik ederek tatmin etmeme gerek yoktu. “Evangeline’i bir daha asla göremeyeceksiniz!” diye haykırdım, en rahatsız edici sırıtışımla. Birden içim kıpır kıpır olmuştu.

Viggo’nun çenesi sıkıldı. Nihayet o yakışıklı demir maske kede bir bozulma olmuştu. “Öyle mi?” Bana doğru sert bir adım attı ama solgun, zarif bir el göğsüne hızla uzanıp onu durdurdu. Aslında ona dokunmamıştı bile. Avucu açık şekilde, Viggo’nun siyah yün ceketinin birkaç santimetre önünde havada kalmıştı. Viggo’nun kobalt mavisi gözlerinin, küçük eli uzun bir süre inceledikten sonra yukarı kalkıp elin sahibine bakışını merakla izledim. Elin sahibi, adımı bilen o korkusuz ve gizemli kadın liderdi.

O da kadın hakkında ne düşüneceğini bilemiyor. Viggo’nun psikopat zihninin nasıl çalıştığını bilirdim. Yüz yirmi yıl boyunca ensemden ayrılmamıştı. Kadının kaç yaşında olduğunu merak ediyordu. Daha doğrusu, yedi yüz yıldır

insandan beslenememiş kadının kendisinden, yani dünyadaki en yaşlı vampirden daha güçlü olup olamayacağını merak ediyordu. Gözlerindeki meraklı kıvılcımı fark etmiştim. Onu test etmeli mi, diye düşünüyordu. Kendisi başarısız olursa bir atriyum dolusu tanık önünde küçük düşecekti. Tüm üstünlüğü kaybolacaktı.

Bunu Viggo'nun yenilmesini istediğimden yapmadık –ki aslında çok istiyordum–, karşımızdaki vampirin yapabileceklerini görmem gerekiyordu.

“Evangeline nerede?” Mortimer'in derin, Parisli sesi gergin sessizliği keskin bir bıçak gibi kesti. Uzun boylu, siyah saçlı vampirin gudubet gibi başıma dikilmesi için yarım düzine adım atması yetti. “Bizimle oynadığın bu yeni oyun ne? Yeterince çekmedik mi?” Mortimer, nahoş tavrına karşı rol kesme zahmetine girmemişti ki, bu yepyeni bir değişiklikti. Hep böyle ters biri olmamıştı. Kız kardeşimin onu koyduğum büyümlü lahdinden çıkmasını beklerken yıllar içinde yavaşça bu hale gelmişti. Bir yandan bu uzun bekleyiş, bir yandan kardeşimin Viggo'yu ona tercih etmesi korkusunun verdiği kaygı derken, kız kardeşimin âşık olduğu varlık yok olmuştu. İçten içe ona acıyordum. Dayanılması ne zor, ne korkunç bir bilinmezlikti bu.

Ama şimdilik, bu ikisine duyduğum nefret, en kuytu köşelerimden kurcalayıp bulabileceğim merhametime ağır basıyordu. İlk kez, her ne kadar kindarca olsa da elimdeki üstünlükten zevk alıyordum. Dudaklarıma hımsır bir gülümseme daha yayıldı. Cüret edip uzandım ve Mortimer'in siyah yün ceketinin yakasını düzelttim. “Asla bulamayacağınız bir yerde. Asla.”

“Korumak için mi, zarar vermek için mi?” diye araya girdi ufak tefek kadın vampir, birden Mortimer'in yanında

belirterek. Gözlerinde tuhaf bir şey ışıldadı. Öfkeydi muhtemelen. Gerçi nedenini anlamıyordum.

Dudaklarımın sıkıca büzüldüğünü hissettim ve su yeşili gözlerim kısıldı. Denesem de duygularımı yüzümden gizleyemedim. *Kim oluyordu da benim Evangeline hakkındaki niyetlerimi sorguluyordu?* "Korumak için tabii ki," dedim ters bir tonla.

"Bizden mi?" Elini sallayarak Ratheuslu aç vampirler grubunu işaret etti.

Onu becerebildiğim en ters bakışımla deldim. "Evet. Sizden." Gözlerim bir an, az ötede arkadaşlarıyla birlikte, olayların gelişmesini izlerken sessizce fısıldaşan küçük bir halka içinde duran Caden'a gitti. Sonra Viggo ve Mortimer'e döndü. "Ve onlardan."

"Biz Evangeline'e asla zarar vermezdik," diye başladı Viggo.

"Kes rol yapmayı!" diye çıkıştım. "Kimse yutmaz bunları."

"Sen Viggo olmalısın," diye mırıldandı kadın vampir, ona imalı bir şekilde gülümseyerek.

İçimde yoğun bir panik dalgası daha koptu. Çok fazla şey biliyor.

Viggo dişlerini gösteren geniş bir sırıtış ve abartılı bir eğilmeyle karşılık verdi. "Peki ya siz kimsiniz, güzel yaratık?" Parmak uçlarını bacağına üstüne hafifçe vurduğunu fark ettim ki bu, gerginliğinin tek göstergesiydi. Genelde farkına varıp saniyeler içinde kestiği bir gösterge. Fakat bu kez, o manikürlü uzun parmaklar vurmaya devam etti.

Kadın vampirin üst dudağı belli belirsiz seyirdi ama bunun dışında yüz ifadesi sakın kalıp rengini belli etmedi. "Mage."

Evangeline, Mage adında birinden hiç bahsetmemiştii... Kimdi bu?

"Peki, Mage. Muhteşem gezegenimize hoş geldin." Viggo abartılı bir biçimde kollarını öne uzattı. "Kanlı canlı insanlarla dolu gezegenimize! Sonunda gelebilmenize çok sevindik."

Kan denilince, azgın vampir sürüsünden koro halinde bir hırıltı ve derin nefes sesleri yükseldi. Dikkatim tekrar Evangeline'in arkadaşlarına yönelince gözlerinin arzuya değiştiğini gördüm.

"Herkes sakın olsun!" diye çınladı Mage'in katı sesi gürültünün içinde. "Vahşi hayvanlar gibi davranmayın." Sözlerinin sakinleştirici etkisi varmış gibi atriymdaki gürültü azalarak mırıltı seviyesine indi.

"Şimdi söyle bakalım, sevgili Mage, çünkü gücünün dehşetine kapıldım... Sen ilk misin?" diye sordu Viggo. İlk vampir demek istiyordu.

Mage onu duymazlıktan gelip sıradaki sorusunu sert, direkt bir ses tonuyla bana yöneltmek üzere döndü. "Niçin Viggo'nun Evangeline'e zarar vermek istediğine inanıyorsun?" Kararlıydı. Bilgi istiyordu. Ama bundan ona neydi ki?

"Evet, Sofie," diye araya girdi Viggo. Akıllı karışmış ve gücenmiş gibi alnı kırışmıştı. "Niçin tam olarak? Bir anlaşma yapmıştık. Tatlı Evangeline'imiz bir vampir getirir getirmez, sızdırdığı paralar ve küçük arkadaşlarıyla birlikte gitmekte özgür olacaktı. Unuttun mu?" diye masumca sordu. "Yani tam olarak niçin büyüü tamamlamak istemiyorsun? Kız kardeşini serbest bırakmak istemiyor musun?" Mortimer'e işaret etti. "Bir şey yüzünden bizi cezalandırıyor musun? Ya da," gözleri kısıldı, "acaba kendin için daha fazla para mı istiyorsun?"

Suçlamaların hücumunu sineme çekerek iç çektim. On

sekiz yıllık bu yalanı daha fazla sürdürmenin bir anlamı yoktu. Evangeline’i bulamayacaklardı. Ama gerçeği önlere dikkatli bir şekilde sermeliydim. “Büyü bitmedi.” Sözler ağzımdan çıkarken teslimiyet içerisinde elimi kaldırdım. Dikkatimi Evangeline’in arkadaşlarına vermiş, onlar patlamadan, Evangeline’i kandırdığım için ölmem gerektiğine karar vermeden açıklayabilmeyi umuyordum. Hayret ki itirafım hiçbir tepki çekmedi. Amelie’nin zümrüt gözlerindeki bir anlık hafif şaşkınlıktan başka hiçbir şey. Caden’dan ve onun arkasında dikilen sevimli çiftten hiçbir tepki gelmemişti. İfadeleri donuk, ilgisizdi. *Tuhaf.*

Gerçi, Viggo ve Mortimer’den bir tepki almıştım. “Ne?” diye cıyıkladılar bir ağızdan. Mortimer’in sesi, normaldeki derin, uğursuz ses seviyesinin iki oktav üzerindeydi.

Birinin her an üzerime uçaacağı beklentisiyle, açıklama yaparken duruşumu ayarladım. “Kolye henüz Evangeline’in boynundan çıkamaz ve Veronique’i serbest bırakmak için de o kolyeye ihtiyacım var.”

“Peki ne zaman çıkabilir?” diye fısıldadı Mortimer, normal bir insanı kaskatı dondurabilecek buz gibi öfkeli bakışıyla tepeme dikilerek.

“Kolyeyi Evangeline’in boynundan onu öldürmeden nasıl çıkarabileceğimi çözdüğüm zaman,” diye yanıtladım, onun soğukluğuna eşdeğer bir tavırla.

“O kızı kendi canından, kendi kanından birine tercih mi ediyorsun?” Her bir kelime Viggo’nun ağzından yavaş ve keskin bir netlikte çıkmıştı.

Bu suçlama kalbimi bir bıçak gibi delmişti. “Hayır, bu doğru değil,” diye başladım ama bocaladım. İhanetimin verdiği vicdan azabı omuzlarımda bir yük gibi duruyordu. İkiz kardeşimi seviyordum. Onu görmek için yanıp tutuşuyordum. Ama Evangeline... Zaman içinde benim için

öyle önemli olmuştu ki, kendi canımdan, kanımdan bir farkı yoktu. Ufacık, yumuşacık bir bebekken büyüyüp güzel, zarif bir kadın oluşunu izlemiştim. Ona zarar vermek isteyen kim olursa canına okurdum. Onu varlığımın en son saniyesine kadar koruyacaktım.

“Ne zamandır biliyordun?” diye tısladı Mortimer.

Her zaman. Takdir’in Nedensel Büyü’me yanıt verdiği andan beri atılması gerekecek her adımı biliyordum. Ama Mortimer’e cevap vermedim. Onun yerine gözlerimi Viggo’nun gözlerine dikip o nasır tutmuş, iki bin yıllık gözler olan bitenin farkına varırken o anın tadını çıkardım. Enayi yerine konulduğunun farkına varmıştı. Cevap vermeme gerek yoktu. Sadece gülümsedim.

Viggo’nun gözleri kısıldı. Dudakları önce büzülüp gergin bir gülümseme halini aldıktan sonra dikkatle bana bakarken somurtma halini aldı. Hayalinde boğazımı parçaladığını görebiliyordum, arzusunun değerini ölçüp biçerek beni burada tutmaya değer olup olmadığıma karar vermeye çalışıyordu. Ve istese benden kolaylıkla kurtulabilirdi. Büyüm olmadan, o antik şeytanın gücüyle boy ölçüşmezdim. Nihayetinde sadece iç çekti. “İyi oynadın, cadı.” Dudaklarında şeytani bir gülümseme belirdi. “Şimdi sıra bende.”

İnsanüstü bir hızla Caden’a doğru uçtu. Niyetini anlayınca nefesim boğazımda takılıp kaldı.

Caden bu saldırıyı bekliyormuş gibi hemen karşılık verdi. Aynı boydaydılar, vahşi hayvanların dövüş öncesi yaptıkları gibi göğüs göğse dikilip birbirlerini süzdüler. “Evangeline kıymetli Caden’ının öldüğünü öğrenince ne olur sence?” diye hırıldadı Viggo, ağırlığını diğer ayağına verip atlamaya hazırlanarak.

Hayır, ona zarar vermemelisin. O, Evangeline’in hayatı. Ona bir şey olursa Evangeline ölür. Mortimer’i rastgele itip önüm-

den çektim ve ani hareketimin olayları hızlandırmasından korkarak öne atıldım.

Caden'ın başı geriye yattı. Âdemelması keskin bir çıkıntı yaparken o sert bir kahkaha patlattı.

Kahkaha Viggo'nun ellerini durdurdu. Başını yana eğdi ve merakla sordu. "Komik mi? Tüm bunlardan sonra, ölümün komik mi?" Mortimer birdenbire Viggo'nun yanında belirdi. Ya müttefik olarak ya da menfaat sahibi biri olarak, emin değildim. Her iki şekilde de, Caden'a karşı ikisi felaket olurdu. Bunun olmasını engellemeliydim. Onlara yaklaşırken topuklarım taşlı yola sürtüyordu; aramızdaki yirmi metre sanki iki yüz metreydi.

"Evet, aslında öyle," diye yanıtladı Caden sakın bir tavırla. O güzel, delici yeşim gözler hem Viggo'yu hem de Mortimer'i korkusuzca süzüyordu. Fiziksel olarak aynı boyuttaydılar ama Caden insan yaşıyla onlardan on yaş daha genç duruyordu. "Buraya gelmek için insanı kullandık ve şimdi de bu yüzden beni tehdit mi ediyorsun? Sen olsan sen de yapardın."

Ayaklarım donup kaldı. Sözleri... *İnsan*. Çok gayrişahsi. Çok soğuk. Çok kalleşçe. İçimi şüphe kapladı.

"İşe yaradı! İşte buradayız!" diye birdenbire cıyakladı Amelie heyecanlı bir sesle, konuşmalarını bölerek. Sekerek ileri çıktı ve elini, Mortimer'in uğursuz varlığından korkmadan onun göğsüne koydu. "Sen Mortimer olmalısın, değil mi? Uzun ve yakışıklı! Ben Amelie. Bence iyi arkadaş olabiliriz. Sence?" Parlak, sevimli bir şekilde gülümsedi. Öyle sevimliydi ki Mortimer'in zırhını tamamen indirdi. Mortimer bocaladı, gözlerini kırıştırdı ve nihayetinde kendini bırakıp hafiften gülümsedi.

Gülümsemesi Viggo'da işe yaramamıştı. "Yani Evangeline'i önemsemediğini mi söylüyorsun?" diye sordu

rahat bir tavırla. Gerçi ben hiç de rahat bir modda olmadığımı biliyordum.

"Buraya gelmek için yapmamız gerekeni yaptığımızı söylüyorum," diye cevap verdi Caden omuz silkerek. Ses tonundaki bir şey... Şey gibiydi... Canı sıkılmış? Umursamaz? Bu içimde bir öfke dalgası uyandırdı.

Viggo'nun sol kaşı yukarı kalktı. "Sana inansam mı bilmiyorum."

"Neye inandığın umurumda değil," diye cevap verdi Caden, küçümser bir ifadeyle. Göğsü agresif bir şekilde kalkıp iniyordu, "Bir şey dışında. Şuna inan: Eğer herhangi biriniz bize yanlış gözle bakarsanız," o mest edici, mavi-yeşil gözler bana döndü, "öleceksiniz."

Viggo'nun cevaben kıkırdaması herhangi bir aklı başında insanın kanını donduracak cinstendi. "Gençliğine ve insan kanından yoksun oluşuna bakılırsa, tehditler savuracak durumda değilsin."

Caden'ın yüzüne yine kibirli bir sırıtiş yayıldı. "Gençlik mi?"

"Evet! Yedi yüz, değil mi? Aşağı yukarı? Bizim yanıımızda bebek kalırsınız."

"İnsana söylediklerimizin doğru olduğunu varsayıyorsun." Şimdi dördü birden kıkırdıyordu. Arkadaki sarışın genç Bishop, Fiona'nın omzuna kolunu tembel tembel atmıştı. "Benim hakkımda bildiklerinizin ne kadarı doğru sence?" diye devam etti Caden.

Bu olamaz. Duygularından öyle emindim ki. Evangeline'e kim âşık olmazdı ki? Panikten midem burkuldu. En kötü kâbusum gerçek oluyordu. Gerçekten her konuda Evangeline'e yalan söylemiş olabilirler miydi? Evet! Tabii ki! Neden söylemesinler ki? Ya da... Viggo'ya yalan söyleyerek kendilerini hedef olmaktan uzaklaştırıyor olabilirler

miydi? İkisi de mümkündü. Ama şimdi benim güvenimle oynuyorlardı.

Üçkâğıt ya da değil, Caden'ın taktığı işe yarıyordu. Viggio, belki de kendi yaşının iki katı olan bir vampir ve yanında üç tanesiyle daha boy ölçüşüyor olabileceğini fark ederek dudaklarını birbirine bastırdı.

Kaygı içimi kemiriyordu. Gerçeği bilmem gerekiyordu. Evangeline'e yalan söylemiş miydi? Onu buraya gelmek için kullanmış mıydı? Eğer öyle bir şey yaptılarsa...

Hepsini paramparça edecektim.

İleri çıktım; zihin gözüm içimde bir kıvılcım ararken hedefimi gözümünden ayırmadım. Caden'ın ruhunu okumak için sadece bir sarmala ihtiyacım vardı. Sadece tek bir ufak tomurcuk, hatta...

Mage önüme geçip yolumu kesti. "Çekil!" diye hırladım.

"İstediklerini elde etmek için Evangeline'i kandırdılar diye onları suçlayamazsın. Nihayetinde sen de aynısını yaptın," diye hatırlatmada bulundu Mage.

"Benim yaptığım öyle bir şey değildi!" Çekil git! Dikkatimi dağıtıyorsun! Etrafından dolandım. Sadece tek bir kıvılcım, tek bir kıvılcım ve onları yakıp kül edebilirdim. İşte! Sol akciğerimin altında süzülen bir tane buldum. Kopardım, yukarı çekip parmak uçlarımdan saldı. Sadece bana görünen, ufak, ışıldayan mor tomurcuk Caden'a doğru süzülüyordu.

Köprücük kemiğime bir şeyin gömülmesiyle sırtıma keskin bir spazm saplandı. Sarmalın kontrolünü elimden kaçırdım. Artık işe yaramaz olan sarmalın sürüklenip gidişini ürpertiyle izledim. "Yerinde olsam bunu yapmazdım," diye mırıldandı Mage'in sesi kulağıma. Dönüp bakınca elini omzumda gördüm; bir kaşı da havadaydı. Ne

yaptığımı nasıl bilmişti? Vampirler büyüü göremezdi... "Evangeline'i suçlamamalısın. Çok kişi kandırıldı. Hatta diğer güçlü vampirler bile." Çenesiyle, kavrulmuş bir ağacın altında yatan Rachel'ı işaret etti.

Doğru ya! Ben onu unutmuştum. Tüm o Rachel-Caden olayı da mı yalandı? Cevap almak için yanıp tutuşur halde topuklarımın üzerinde dönüp Mage'in elinden kurtuldum ve kuzgun saçlı şeytana doğru uçtum. Eğilip acıyla yüzümü buruştura buruştura, bileklerinden ve bacaklarından Merth iplerini çözdüm.

Saniyesinde ayağa fırladı, nefret dolu sarı gözleri Mage'e kilitlendi. Aralarında sırlı bir bakışma geçti.

"Zarar verme niyetimiz yoktu, Rachel," dedi Mage ılımlı bir şekilde.

"Hayır. Sadece beni o cehennem deliğinde bırakmaya çalıştınız," diye yanıtladı Rachel sakince. Nokta burnu ve sarkık dudakları yüzünü güzel ama yine de sevimsiz kılıyordu.

"Şey, işte buradasın ve özgürsün. Geçmiş geçmiştir, değil mi?" dedi Mage eşit sakinlikle. Aralarında her ne geçtiyse onu hiç etkilememiştir.

"Öyle." Rachel dişlerini göstererek sırttı. Yüzünden okunan öfkesiyle birlikte Caden'a döndü. Her an gözlerini oymaya hazırmış gibi ellerini esnetiyordu.

"Yani o da mı roldü?" diye sordum Caden'a, bir ipucu yakalamak için her hareketini, seğirmesini mercek altına alabileyim diye iyice yaklaşarak.

"Hayır. O bonus oldu," diye cevapladı Caden ve koyu bir alaycılıkla ekledi: "Onu serbest bıraktığın için çok teşekkürler."

Rachel'ın gözleri daha da kısıldı. Nefretinin samimi olduğuna kanaat getirdim. Ama tüm bunlar... Hepsi rol

müydü? Caden'ın kendisini Evangeline'le olan tüm bağlardan uzaklaştırarak Viggo ve Rachel'in hedefi olmaktan kurtulmaya çalışması kesinlikle akıllıca olurdu. Yine bir tomurcuk bulmak için içime uzandım; Caden'ı okumak, bu soruya tamamen bir son vermek için yanıp tutuşuyordum. Maalesef ki bir tane bile bulamadım.

"Sana inanmıyorum," dedi Viggo nihayetinde, kollarını göğsünde kavuşturarak.

Caden sadece omuz silkti. Viggo'nun ağzının anlık seğirmesine bakılırsa bu sinir edici bir hareketti. Rol ya da gerçek, buna devam ederlerse Viggo kendisine hâkim olmayacaktı. Sabrını ben çoktan tüketmiştim zaten.

"Pekâlâ. Sen inanmayadur, insanlar nerede? Susuzluktan kavruldum," diye söylendi Bishop rahatsız edici bir sırıtışla.

"Onu Sofie'ye soracaksınız, bakalım size insan bulabilecek mi..." diye başladı Viggo ama binanın içinden gelen sesler sözünü kesti.

"Bütün hizmetkârlar tatilde mi?" diye öfkeyle bağırdı bir kadın.

Tam da üstüne.

Camila Forero, hemen peşinde kocası Carmelo olduğu halde, atriyyuma açılan kırmızı kapıdan hızla içeri girince tüm başlar o tarafa çevrildi. Onlar, Viggo ve Mortimer'in Kolombiyalı "paravan" ailesi ve binada kalan tek insanlardı. Çocukları sırf tatlı, iyimser Evangeline onları kurtarmam için bana yalvardığından onunla birlikte gitmişlerdi. Bu ikisiyse... Onları kasıtlı olarak bırakmıştım.

Camila olduğu yerde donup kaldı. Koyu kahverengi gözleri, kavrulmuş cesetler üzerinde hızla gezinip yoğun bir dikkatle kendisini izleyen yabancı kalabalığın üzerinde durunca kocaman açıldı.

Bir, iki, üç. Kırk çift burun deliği öfkeyle açıldı. Narin insan damarlarında dolaşan insan kanının kokusu Ratheuslu vampirlerin burnuna ulaşmıştı. Onlara tüm gereken buydu. Azgın vampirlerin gözleri değişip iğrenç, kırmızı küreler haline geldiler. Bu, türümüzün çirkin bulunabileceği tek andı.

Camila'nın ağzı açık kaldı. Korkusu, benim zihnime kuvvetli bir anı gibi akın etti. Bu da başka bir vampir yeteneğiydi. Diğerlerinin de sezeceğini biliyordum. Bu da onların şehvetlerini besleyecekti sadece. Camila'nın ayakları, kaskatı bir şekilde binaya doğru yaklaşırken geri geri gitmeye başladı. On santimetre topuklu yılan derisi ayakkabıları beton basamaklara sürttü. Geri geri giderken kocasına çarptı ve onu itip koşmaya başladı. Kocasını da hemen peşinden. İç çektim. *Kaçmak kötü bir hamle.*

Camila'nın, yanımdaymış gibi net bir şekilde, "Garaja!" diye kocasına fısıldadığını duydum.

Yani saklanabileceklerini mi sanıyorlardı? Gayriihtiyari kıkırdadım. *Aptal insanlar. Saklanmak imkânsız...*

Kalabalık, en başta Caden ve Amelie olmak üzere yerinden fırlayıp insanların peşinden binaya akın etti. İnsan kanını ilk kim tadacak diye yarış halindeydiler. Evangeline'e duyduğum sempati öfkemi yutmuştu, arkadaşlarının onu kandırmış olma ihtimali her geçen dakikayla birlikte büyüyordu.

"Harika!" diye alaycı bir tonla homurdandı Viggo, ellerini havaya atarak. "Kanları kim temizleyecek?"

Gözlerimi devirdim. "Bir damla kan kalacak mı ki sen-ce?"

Camila'nın tiz çılgılığı olası cevabını susturdu.

"Kapana kısıldıklarını ne zaman fark ederler?" diye sordu Mortimer. Bir sandalyeyi kavrulmuş bir cesetten öteye

sürüklerken sandalyenin bacakları taşlara sürttü. Sandalyeyi Veronique'in heykelinin diğer yanına yerleştirdi. "Ve sence Mage ne kadar öfkelenecek?"

"Evet, o bela çıkarabilir," diye dalgın dalgın söylendi Viggo, bir yabani gül çalısının yapraklarını incelerken. Veronique'in sevdiği oldukça eski ve nadir bir türdü bu. Şimdiyse darmadağındı.

Ben de aynı şeyi merak ediyordum. Evangeline'in Ratheus'a son kez gittiği saniyeden itibaren Merth'i kurcalamaya, temel cadı bağlama büyülerıyla kendi uydurduklarımı birleştirip büyü'nün benim dışımda hiç kimse tarafından bozulamaz olması için kendi imzamı katarak farklı büyüsel örüntüleri ve ezgileri test etmeye başlamıştım. Bunu çözmem günlerime ve binlerce sarmalıma mal olmuştu ama sonunda, hiçbir vampir felç edici bir acıyla karşılaşmadan dış duvarın on beş metre yakınına yaklaşamazdı. Şimdi bu duvarların içerisinde dört yerine kırk vampirimiz olduğuna göre, büyü'nün işe yaramasına ne kadar şükretsem azdı. Şükrettiğim tek şey buydu.

Mage'in ne tepki vereceğini uzun süre merak etmek zorunda kalmadık. "Bu binaya ne yaptın sen?" diye seslendi canlı sesiyle. Dönünce, zarif kadın vampirin pürüzsüz ve kontrollü hareketlerle bana doğru süzüldüğünü gördüm. Kan lekeli bir bezle ağzını sildi. Koyu kırmızı lekeler gömleğini kaplamıştı. Fiona için gönderilen gri gömlekti bu. Sağ tarafında ona bir mutant eşlik ediyordu, hayatta kalan tek mutant. Solunda, biraz geridense, konuşmayı dinlemeye meraklı olduğu besbelli olan Rachel sinsi sinsi geliyordu.

Üçünü, kapıdan geçip atriyuma giren bir Ratheuslu vampirler seli takip etti. Kan kırmızı öfkeli gözler üzerime odaklandı. Şimdi yirmi sekiz saymıştım. Şüphesiz ki geri kalanı Merth'in sınırları dahilinde soğuk fayanslar üzerine

yatmış, birilerinin gelip onları güvenli bir yere çekmesini bekliyorlardı. Ama yine de yirmi sekiz tanesini kontrol etmek zor olabiliṙdi. Fısıltılar arasında “cadı” ve “işkence” kelimelerini duymuştum. Bir Mage’e, bir onlara, sonra da Viggo ve Mortimer’e baktım. *Etrafım kızgım, gözü dönmüş vampirlerle çevrili.* Bunun sonu iyi olmayacaktı. “Ne demek istiyorsun?” diye sordum, kasten şen bir sesle.

Mage bir an durup beni süzdü; imalı bir gülüş dudaklarına dokundu ve gözleri kısıldı. Demir garaj kapısının yanındaki güvenlik kapısının yanında dikilen uzun boylu zarif sarışına döndü. “Tanith? Göster lütfen.” Sarışın vampir tereddüt etti. “Gidip kapıyı aç,” diye zarıfçe yineledi Mage. Sesi yatıştırıcı bir şarkı gibiydi.

Tanith metal kapıya doğru ağır adımlarla yürüdü. Uzun parmakları, acıyı bekliyormuş gibi yüzü buruşurken yavaşça uzandı. Son birkaç santimetre kala eli bir yılan gibi ileri atıldı ve kapı kolunu tutup çekti.

Gözleri hoş bir sürprizle aydınlandı; beklediği şey olmamıştı. Eliyle kapı kolunu kavrarken Mage’e baktı. Kapıyı çekti. Kapı gıcırdamaktan öteye geçmedi. Kapının titanyum kilit dilleri ve etrafını çevreleyen duvarın içine beş metre gömülü bir demir çubuk sistemiyle üç kat takviye edilmiş olduğu düşünülürse, bu kadarını bekliyordum. Tüm o gücüne rağmen Viggo bile kayda değer bir kuvvet sarf etmeden o kapıyı açamazdı.

Mage iç geçirerek kapıya doğru süzöldü. Tanith’in ondan önce yaptığı gibi o da zarif eliyle kapı kolunu kavramak üzere uzandı. Çekti. Mage, güvenlik kapısını bir kâğıt parçasıymış gibi kasasından söküp çıkarırken tüyleri diken diken eden bir metal gıcirtısı atriyumda yankılandı, beton ve tuğla parçaları her tarafa uçuştı. Daha önce hiç böylesine bir güç gösterisi görmemiştım. Ağzım açık kal-

masın diye kendimi zor zapt ettim. Gözümün kenarından Viggo'nun ağzının yarım saniyeliğine açık kaldıktan sonra hemen kendisini toparlayarak ağzını kapadığını gördüm. Artık Mage onun rakibi değildi. Kendisinin açık arayla üstün olduğu ispatlamıştı.

Şimdi duvarda koca bir delik açılmışken, Ratheuslu vampirler, başta arka kısımda Caden ve arkadaşları olmak üzere ileri fırladılar. Akın halinde delikten geçip tünele girdiler ve kendileriyle Manhattan'ın caddeleri arasındaki son engel olan dış kapıya yöneldiler. Ve de yedi yüz yıldır hasret oldukları kanla aralarındaki son engele.

Kaçmaları konusunda endişeli değildim. Aksine, hiç hareketsiz durarak Mage'in metal yığınının kenara atıp sakın sakın bana yaklaşmasını izliyordum. *Büyüm yok ve bu binaya hapsettiğim vampirler kraliçesiyle tek başıma yüzleşmek üzereyim.* Acaba daha ne kadar hayatta kalacaktım? Mutant, Mage'in yanında dikiliyor, deliğe doğru kaçamak bakışlar atarak şüphesiz ki geçip geçemeyeceğini merak ediyordu.

Tünelde acı dolu çığlıklar yankılandı.

Mage kollarını göğsünde kavuşturdu. "İşte bundan bahsediyorum."

"Ah, o mu?" İlgisiz davranmaya çalışmışım ama sesim huysuz bir çocuğunki gibi çıkmıştı. "Şey..." Duraksayıp seçeneklerimi değerlendirdim. *Ona ne söylemeliyim? Büyücü olduğumu zaten biliyorlar. Saf ayağıma mı yatsam? Ben de onun gibi bir cadının tuzağına düşmüşüm ve dışarı çıkamıyormuşum gibi yapsam olur mu? Ya da suçu Evangeline'in büyüüne atıp bunun da sonuçlarından biri olduğunu söylesem?* Zihnimde çeşitli ağlar son sürat dönmeye başlamıştı. Son zamanlarda tek yaptığım buydu: yalan söylemek. Evangeline'i korumak için Viggo ve Mortimer'e yalan söyle; yine kendisini korumak için Evangeline'e de yalan söyle. Kahretsin, yaptığım

tercihlerin yarattığı vicdan azabını hafifletmek için kendime bile yalan söyledim.

Mage'in cin gibi atmaca gözlerine baktım ve içimden bir ses beni bu kez yalan söylemeye karşı uyardı. *Öyleyse gerçeği söyleyeceğim.* Nadir bir durum. "Şehrimizin sokaklarında kana susamış vampirlerin kol gezmesine izin veremeyiz, özellikle de başka bir dünyanın insanların soylarının tükenmesinde parmakları olanların. O yüzden ben de binayı Merth'le çevirdim. Ben büyüyü çözmeden hiçbiriniz çıkamayacaksınız." *Hadi öldür beni, Mage. Bir daha asla sıcak insan kanı tadamazsın.*

Mage bana sert sert baktı; düşünürken badem gözlerinin köşeleri kırışıyordu. "Bana doğruyu söylüyorsun." Bir beyandı bu. "Bunu takdir ediyorum. Doğruyu söylemenin bizim türümüz için doğal bir şey olmadığını biliyorum. Teşekkür ederim." Sırtını bana dönüp tünele doğru yürüdü. "Herkes dinlesin!" diye bağırdı Mage. Hepsinin tünelden çıkıp atriyumda kendisinin etrafında bir halka oluşturmaları için eliyle işaret etti. Sadece on dört tanesi döndü; bana doğru öfkeli bakışlar atıyorlardı. Geri kalanı Merth'e yakanmıştı. "Üzgünüm ama her birimizin şimdilik burada kalması gerekiyor. Jonah, dur!" Mutant Jonah yavaşça tünel çıkışına doğru ilerlerken Mage'in eli ona doğru uzandı. Mutant, omzu üzerinden Mage'e bakarken yüzü, eğer böyle bir şey mümkünse, daha iğrenç bir hal aldı. Ama yine de ayakları ileri hareket etmeye devam etti. O, Merth'i geçebirdi. Özgür olabilirdi.

Kaçmamalı. Çaresizliğimle birlikte, parmak ucumdan bir alev fışkırdı birdenbire. *Ah, Tanrı'ya şükür. Büyüm geri gelmiş.* "Dur!" diye emrettim elimi kaldırarak. Uzattığım parmağım mutantı küle çevirmeye hazırdı.

Mage birden önümde beliriverip güçlü eliyle elimi kav-

rayıp planlarımı bozdu. Mutanta bakmak üzere dönerken eli elimin üzerinde kaldı. "Jonah," dedi sakın sesiyle.

"Sadece biraz... Söz," diye homurdandı mutant ileriye doğru devam ederken.

Viggo ve Mortimer duvardaki deliğin önünde belirerek uzun, kaslı bedenleriyle zorlu bir bariyer oluşturdular. Neyse ki bir konuda anlaşmışız: Mutantı salamazdık.

"Cidden mi?" diye kibirli kibirli kıkırdadı Jonah.

"Şu an çıkman için uygun bir zaman değil." Mortimer'in Fransız aksanı, onun sakın ve diplomatik görünmesini sağlıyordu ama ben gözlerinde bir öfke ve panik karışımı görebiliyordum. Diğer yandan Viggo'ysa elleri hazırda, dudağını bükmüş, sağa sola sallanıyordu. Mutantlardan hoşlanmadığı belli bir vaziyette saldırmaya hevesliydi.

Jonah gudubet beyaz gözlerini devirdi. "Katılmıyorum! Yedi yüz yıl bekledim ben. Şimdi en mükemmel zaman. İkiniz birlikte benimle ölçülecek kadar güçlü değilsiniz, o yüzden sizi parça parça etmeden yolumdan çekilmenizi tavsiye ediyorum."

Harika. Patlamaya hazır bir durum daha. Bu çatı altında daha kaç olay atlatmak zorunda kalacağız? İçimizden birinin ölmesine ne kadar kaldı? Dikkatim Evangeline'in arkadaşlarına kaydı. Şimdi kanla lekelenmiş tişörtleriyle, uzak bir köşede, büyükçe bir incir ağacının altında dikiliyorlardı. Belli ki Forero kuyruğunda ön sıralardaymışlar.

"Hayır ama benim yardımımla güçleri yeter," diye seslendi pimpirikli bir ses ve dikkatimi yeniden deliğe çekti. Rachel, Viggo'nun yanında durmuş, Jonah'ya pis pis sırtıyordu. "Beni bağladığın için teşekkürler, ucube." Ratheus'ta ne olduysa, Jonah kendine bir düşman edinmişti. "Eğer ben çıkamıyorsa, kimse çıkamaz." Viggo'ya abartılı bir sırtışla göz kırptı. *Taraf seçiyor.* "Ayrıca, senin

çıkman mümkün değil. Çok çirkinsin!" diye dudak büktü mutanta.

Jonah istifini hiç bozmadan sırttı. "Ne olmuş yani?"

"Ne olmuş yani mi?" diye bağırdı Mortimer. Öfkesini kontrol etmek hiç ona göre değildi. "Her günün her bir dakikasında bizi gözetleyen, bizi ifşa etmek için bir neden kollayan bir grup fanatiğin dikkatini çekeceksin!"

"Gözetleniyor musunuz?" Mage parmak ucuma baktı ve alevin söndüğünü görerek elimi bıraktı. Bir kez başımı aşağı yukarı salladım.

"İnsanlar mı?" Bir kez daha başımla onayladım. Alelade insanlar değil, Halkın Gözcüleri, tek görevleri vampirleri öldürmek olan bir grup ateşli insan. Yüzyıllardır başımıza bela olmuşlardı.

"Cadılarla işbirliği yaptılar mı henüz?" diye sordu Mage.

Henüz mü? "Hayır..." diye başladım kelimelerimi ve tonunu sindirerek. Birkaç tanesi kaypak Ursula'ya, geçmişimden bir cadıya, Evangeline'e Central Park'ta Leo ve köpekleri atlattığı gün saldırı düzenlemekte yardım etmişlerdi. Max düşünceli davranıp kurbanlardan birinin elini, başparmağın üzerindeki tuhaf haçı bana göstermek için eve getirmişti. Bu haç Gözcülerin sembolüydü. Ben buna işbirliği demezdim gerçi. Gözcüler, cadılardan da vampirlerden nefret ettikleri kadar nefret ederlerdi.

"Ve işte başlıyor," diye mırıldandı Mage.

İçime bir huzursuzluk çöktü. Bir şeyler biliyordu. Bir şeyler bekliyordu. Bildiğini paylaşmasını talep etmek üzere ağzımı açtım ama o çoktan sırtını bana dönmüş, dikkatini Jonah'ya yöneltmişti.

"Bu tehdidi nasıl yok edeceğimize karar verene kadar bu duvarlar dahilinde kalmanı istiyorum," dedi ona.

“Ratheus’un bir tekrarının yaşanmasını engellemeliyiz. Anlaşıldı mı?”

Ratheus’un tekrarı. Buradaki insan hayatını sonlandıracak bir dünya savaşıdan korkuyordu. En azından onun ve benim ortak bir endişemiz varmış.

“Anlaşıldı mı?” diye bir kez daha yüksek sesle tekrarladı Mage, Jonah’nın bir deri bir kemik yüzü memnuniyetsizlikten buruşunca. Bir süre sonra mutant surat asıp başıyla onayladı.

Sanki Mage’in onlar üzerinde bir gücü vardı, onları kontrol edebiliyor gibiydi. Bu kadında anlaşılmaz bir şeyler vardı, o yüzden... Ben de bir büyü tomurcuğu yakaladım ve sessizce bir sorgu büyüünün birkaç mısrasını mırıldanıp büyümü ona doğru süzölmeye bıraktım. Işıldayan filizler kafatasının etrafında toplanıp içeri girmeye ve en derinde gömülü bilgiyi almaya hazırlandılar. On beş saniye içerisinde sevgili Mage’imiz hakkında bilinmesi gereken ne varsa öğrenecektim...

Yüzünü bana dönmek için başını hızla çevirirken siyah saçları savruldu, gözlerinden öfke taşıyordu. “Sakın dene-me!” diye tısladı.

Büyülü parmaklarım geri çekildi.

“Sakın bunu bir daha yapma, yoksa aramızda bir sorun olur,” diye sessizce uyardı.

Dudaklarımı sıkıca büzdüm. Kendimi eli kurabiye kavanozunun içindeyken yakalanmış bir çocuk gibi hissetmekle saf hayranlık arasında kalmıştım. Ne yaptığımı nasıl bilmişti?

Büyülü saldırıma devam etmeyeceğime kanaat getiren Mage, Viggo ve Mortimer’e baktı. “Her şeyi biliyoruz. Zehir probleminizi biliyoruz. Şuradaki mezarın içindeki Sofie’nin kız kardeşini biliyoruz.” Mortimer’in arkasındaki heykele

işaret etti. Viggo'nun gözleri özenle sakladığı sırların ortaya dökülmesinin paniğiyle pörtledi. "Ateşkes herkesin yararına olur. Dahā fazla öldürmece yok. Kimseyi. Daha fazla Sofie'nin büyülerinden yok." Onu duyduğumdan emin olmak için bana baktı. "Karşılığında, Jonah içeride kalacak ve bu grup size sığınmayı kabul ederek minnettar konuklar gibi davranacak."

Viggo ve Mortimer kısa bir an bakiştılar. "Ben güvenilir biriyimdir ama," diye başladı Viggo benim göz devirmem eşliğinde, "bu gruba güvenebileceğimizi nereden bilelim?"

Mage, Viggo'ya tatlı tatlı gülümsedi ama konuştuğunda, sözleri ölümcül bir ikazla bezenmişti. "Kimse bana karşı gelemmez. Hiç kimse."

"Hiç kimse mi?" dedim, intikam dolu yılan gözlerini Caden ve arkadaşlarından ayırmayan Rachel'a bakarak.

Endişemi anlayan Mage, Rachel'a döndü. "Misilleme yapmak yok, değil mi Rachel?"

Bir duraksamadan sonra dudak büken Rachel gönül-süzce başını salladı.

"Ayrıca," diye ekledi Viggo, işaret parmağını Caden'la benim aramda ileri geri sallayarak, "ateşkesimiz bunlar birbirinden uzak durduğu sürece geçerli olacak." *Tabii ya.* İttifak yapacağımdan korkuyordu.

Caden cevaben kıkırdadı. "Orada sorun yok. O cadıyla muhatap olmayı şu psikopatla muhatap olmaktan daha çok istemiyorum." Rachel'a doğru işaret etti.

"Bana yalan söylemesen iyi edersin," diye uyardı Viggo hafif bir tonda, buz kesilen mavi gözleriyle. Caden alayla güldü.

Bu bir rolse, alttan alsanız iyi olur. Viggo her ne kadar anlayışlı vampiri oynasa da, ona yalan söylemek feci sonuçlar doğururdu.

“Tamam. Anlaştık,” dedi Mage, benim de katıldığımı varsayarak. “Peki şimdi ne yapıyoruz?”

Viggo yine o tipik sahte neşesini takınıp ellerini çırpı. “Birer içkiye ne dersiniz?”

“Geri durun!” diye seslendi Viggo, Mortimer derin donduruculu arabayı taş döşeli yolda iterken. Arabanın metal kasası eğri büğrü zeminde giderken gürültüyle şangırdıyordu. Ratheuslu vampirleri bir anda kanların tümüyle karşı karşıya getirmenin onları çılgına döndüreceğinden korktukları için yukarıdaki kilerden yalnızca bir miktar kan getirmekte ısrar etmişlerdi.

Ama şimdi, bir damla kan için yedi yüz yıl beklemiş olan bir grup vampirden geri durmalarını istemek çok şey istemektir. Kırk vampirin hepsi birden, prim yapma çabasıyla Merth’in etkisi altındaki yerden kurtardıklarıyla birlikte, kralın dağıttığı kumanyalar için yalvaran aç, sefil köylüler gibi arabaya doğru akın ediyorlardı. Kollarını ileri uzatmış şekilde metal kutuya hevesle yapıştılar.

“Hepinize yetecek kadar var!” diye şakıdı Viggo, kan torbalarını çıkarıp fırlatırken. Ve benim adıma ekledi. “Tabii hizmetçilerimiz olsa daha hızlı olurdu.”

Vampirler kalın medikal plastik torbaları içlerindeki ulaşmak için gözleri dönmüş şekilde dişleriyle yırttılar. Elllerine ve yerlere kanlar sıçradı. Evangeline’in arkadaşları ellerini torbalarla doldurmak için diğerlerini itekleyerek ilerlediler ve sonra sessizce beslenmek üzere uzak bir köşeye alelacele çekildiler. Belli ki insan kanını reddetme konusunda verdikleri sözler yok olmuştu. Viggo ve Mortimer’i kandırıyor olmaları umudum hepten yok olmuş, içimi acı dolu bir umutsuzluk kaplamıştı.

Etrafa dökülen bu kadar kanın olması benim için bile zordu; örümcek ağı gibi damarların gözlerimde belirginleşmeye başladığını hissettim ve derhal oradan uzaklaşmam gerektiğini anladım. Kalabalığa sırtımı dönüp bu kana susamış vampirlerle dolu tımarhanede bana bir parça huzur sunabilecek olan tek yere kaçtım.

2. Sürgün

“Ben aptal mıyım?”

Leo uykudan uyandırılmış gibi sandalyesinde irkildi. Muhtemelen buna benim sesim neden olmuştu. Yorgunluğun da ötesinde bir haldeydi. Gözlerinin altındaki halkalar öyle koyu renkliydi ki, morluk zannedilebilirdi. Ama inatçı yaşlı adam, yatmayı reddetmişti. Onun yerine odamdaki odun sobasının yanında, kareli desenli sandalyeye çökmüş, eli Remington’ın başında, tembelce duruyordu. Sanırım benim uykuya dalmamı bekliyordu.

Sorun da buydu. Uykuya dalamıyordum. Her denememde Caden’in kana susamış kırmızı gözleri bana bakıyordu. Canavar gözler. Ve ne kadar konsantre olmaya çalışsam da, elimde tuttuğum fotoğrafına ne kadar uzun süre baksam da o güzel yeşim gözlerini gözümün önüne getiremiyordum.

Leo beni ikinci kattaki yatak odama getirdiğinde gece yarısını biraz geçiyordu. Burası dağ manzaralı iki küçük penceresi olan, eğimli tavanlı, sedir panelli, sade ama rahat bir odaydı. İki kişilik yatağın üzerinde pembe bir pazen pijama takımı beni bekliyordu. Aynen Sofie’nin talimat verdiği gibi, diye bilgilendirdi Leo beni.

Şimdi, iki saat sonra, beyaz peluş yorganın altında, özel koruma köpeğim Max yanıma uzanmış şekilde yatıyor ve parlak yıldızlarla bezenmiş gece göğünü seyrediyor,

Caden ve diğerlerini düşünüyordum. Önceki ahlaki değerlerinin ve inançlarının hâlâ geçerli olup olmadığını merak ediyordum. Her şeyin iyi olacağına inandığım için Caden bana kızgın mıydı acaba? En başından inandığım için aptallık mı etmişim?

“Ne oldu?” diye mırıldandı Leo. Ağdalı İrlanda aksanı saatler önce ilk duyduğum zamanki kadar, onun aslında gerçek bir İngiliz uşak değil de Sofie’nin on beş yıl önce işverenini gözetlesin diye Viggo’nun hizmetine yerleştirdiği büyüücü casus olduğunu öğrendiğim andaki kadar sersemleticiydi.

“Aptal mıyım? Onlara inandığım için?”

Hafiften kıkırdadı. “Hayır, benim sevgili Evangeline’im. Aptallığın yanından bile geçmezsin sen. Safsın kesinlikle. Ama bu koca bir kalbe sahip olmaktan ve insanların iyi olduğuna inanma ihtiyacından geliyor. Aptallıktan değil.”

“Ama neden? Tüm olanlardan sonra, insanların bana söylediklerine köpek gibi atlıyorum hâlâ!”

Bak şimdi, diye homurdandı.

Koca patisini özür mahiyetinde okşadım. “Sen sıradan bir köpek değilsin, Max.” Bu laf az bile kalıyordu. Max ve kardeşleri, Sofie imkânsız gerçekleştirmeye çabasıyla, cadıdan vampire dönüşme çabasıyla, tüm vampir zehrini yakmadan önce Mortimer tarafından yaratılmış vampir hayvanlardı. Devasa kaslı vücutlarının yanı sıra, insan vampirler gibi süper duyulara, yenilenme yetisine ve kendilerini dönüştürenle telepati kurma yeteneğine sahiptiler. Max hariç. O özeldi. Central Park’taki saldırıdan sonra Max benden tarafa geçtiğinde, onu kafamın içinde duymaya başlamıştım. Maalesef tek yönlüydü ama neyse ki ağızımdan çıkan her kelimeyi anlıyordu.

Leo sandalyesinde bana döndü. “Dürüst olmak gerekirse, seni bu kadar coşkulu kılanın ne olduğunu bilmiyorum.

Tüm başına gelenlerden sonra, biz bezgin bir genç kadın görmeyi bekliyorduk. Ama sen dünyaüstü zorlukları atlatma gücünle bizi şaşırtmaya devam ediyorsun." Nazikçe gülümsedi. "Bu iyi bir şey bu arada."

"Sanırım öyle," diye mırıldandım bir süre sonra.

"Öyle!" diye yineledi. "Seni bu kadar sevimli yapan da bu."

Alışkın olmadığım bu tür bir iltifatla kızaran yanaklarımı gizlemek için Max'in omzuna yaslandım. Son beş yılımı adeta görünmez olarak geçirmiştım. Tabii ki tüm bunların Sofie'nin işi olduğunu biliyordum artık. Viggo'nun bana yakın olanları öldüreceği korkusuyla herkesi benden uzak durmaya zorlamıştı.

Leo kendi kendine kıkırdayarak tekrar sobaya doğru döndü. "Ve unutma, kandırılan sadece sen değildin. İddiasına varım ki şu an da Viggo ve Mortimer de kendilerini bayağı aptal hissediyorlardır."

Dirseklerimin üzerinde doğruldum. "Bunu niye yaptın ki?"

Odun sobasından gelen ışık, sehpadaki mumun ışığıyla birleşerek bana yaşlı adamın yüzünü gözlemleyebilecek kadar aydınlık sağlıyordu. Derin düşüncelerle astığı yüzü kırışmıştı. "Sofie'ye borcum vardı."

Gözlerim şokla açıldı. "Seni zorladı mı?"

Leo'nun başı hızla bana çevrildi. "Hayır!" dedi birdenbire coşkulu bir sesle. "Hiç de değil. Ben ona yardım etmek istedim." İçini çekerek ateşe bir odun daha atmak üzere eğildi. "Sofie bana karımı geri verdi."

Açık kalan ağzımdan bir şaşkınlık sesi kaçırıldı.

"Ah, o kadar şaşıрма! Beni üçlü takım elbiseyle doğmuş mu sandın?" dedi, üzerindeki kırmızı-turuncu baklava desenli, Manhattan'da Viggo'nun kâhyasıyken giydiği resmi kıyafete tezat olan süveteri düzelterek.

Leo... Başka bir hayatta? Evli miymiş? Mantıklıydı ama yine de gözümde canlandıramadım. Yutkunup sordum. "Sofie karını nasıl sana geri verdi?"

Gülümsedi. "Bir kış, karım Maeve nefes almakta zorlanmaya başladı. Bugün bile buna neyin neden olduğunu bilmiyorum. Kalp yetmezliği herhalde. Bir cadı olarak onu iyileştirmeye çalıştım ama başaramadım. Kitaptaki her büyüü denedim. Tanıdığım tüm büyücülere yalvardım, onlar da repertuvarlarındaki her büyüü denediler. İşe yaramadı. Kimse onu iyileştiremiyordu. En azından normal büyülerle yani." Sandalyesinde arkaya yaslandı. "Bir arkadaşım Takdir'den istememi tavsiye etti."

Takdir. Sofie'nin bu Takdir'den bahsettiğini hatırlıyordum. "Bu, Sofie'nin benim büyüm için yaptığı şey değil mi?"

Leo'nun başı yukarı aşağı sallandı ve yüzü asıldı. "Tehlikeli ve güçlü bir şeydir bu büyü türü. Ölümcül olabilir. Çok nadir büyücüler Nedensel Büyü girişiminde bulunurlar. Çoğunda, cesaretleri olsa bile, Takdir'e başvuracak kadar büyü yoktur. Bende yok, orası kesin." Kırıksık işaret parmağı kalkıp havada sallandı. "Ama meğerse, bir vampire olan aşkımdan dolayı seksen yıl önce Nedensel Büyü kullanarak kendisini dönüştüren ve sonucunda sevdiği vampiri kazayla öldüren güçlü ve korkusuz bir Fransız kadın büyücü varmış. Onu duymuştum ama o ana kadar benim için bir masaldan ibaretti. Kimse hâlâ hayatta olup olmadığını bilmiyordu. Çoğu kişi bir yangın veya onun gibi şiirsel bir sonla eceliyle buluştuğunu düşünüyordu. Yaşıyorsa bile elini eteğini tamamen çekmişti.

"Çaresizdim. Onu bulmak, kimsenin yapamadığı neyi yapabildiğini görmek zorundaydım. Ben de araştırdım. Her bir Fransız büyücü cemiyetini araştırdım; hâlâ hayatta olan yaşlı cadıların beyinlerini kurcaladım. Ve nihayet bir isim buldum: Sofie Girard."

"Girard," diye tekrarladım yavaşça. Sofie'nin bir soyadı vardı tabii ki!

Başını salladı. "İsmi bulur bulmaz onu aramak için 'yayın büyü' denilen bir tür büyü kullandım. Onu başka bir zaman anlatırım." Eliyle şaşkın ifademi geçiştirdi. "Maeve o vakit çok zayıftı, nefes alması düzensizdi. Bir hafta daha yaşayacağını sanmıyordum." Leo durdu ve yutkundu.

"Yayın büyü'nü gönderdiğim günün ertesi sabahı, Dublin'deki küçük mutfağımıza girdim ve o güzeller güzeli kızıl saçlı kadın tezgâhın üzerinde oturuyordu." Kıkırdadı. "Başta, onu aradığım için beni öldürecek sandım. O soluk yeşil gözler beni parçalayacak gibi bakıyordu." Leo, o anları tekrar yaşarken birden hareketlenmiş, sandalyesinin ucuna gelene kadar öne eğilmişti. "Ama o tek kelime etmeden beni itip geçti ve kanepede yatan, feci halde hırıltıyla nefes alan ve bilinci zar zor yerinde olan karımın yanına gitti. Sofie eğilip karımın yüzüne yaklaştı. Ne umacağımı bilmiyordum. Benim yapamadığımı yapıp karımın hayatına son vereceğinden korkuyordum. Ya da daha kötüsü, onu dönüştürmesinden! Tabii, benim zehir sorunundan, zehrinin bir insanı dönüştüremeyeceğinden haberim yoktu." Özlem dolu bir gülümseme belirdi Leo'nun dudaklarında.

"Ama o öyle bir şey yapmadı. İki gün boyunca Sofie, Maeve'in yanında oturup elini tuttu. Sihrini evin içerisinde hissedebiliyordum. O kadının öyle muhteşem, öyle eşsiz bir gücü var ki. Büyücüler dünyasında gerçek bir istisna o. Ben de yanlarındaki sandalyeye oturup izledim. Tek kelime etmedim. İki gün boyunca oturdum ve sonunda yorgunluktan bayıldım." Leo tekrar sandalyesine yaslandı. "Uyandığımda, Maeve pembe yanakları ve canlı gözleriyle yanımda oturuyordu. Sofie gitmişti."

Yüreğim rahatladı. "Yani Maeve iyi? Şimdi nerede?"

Leo hüzünle gülümsedi. "Yirmi yıl önce öldü, Evangelina. Kendinden büyük bir kadınla evlenmenin dezavantajı bu." Kıkırdadı. "Maeve benden on dokuz yaş büyüktü. Ben elli beş yaşında dinç bir adamken, o yetmişli yaşların ortasındaydı. Onu yaşlılık aldı. Ama Sofie sayesinde onunla otuz harika yıl geçirdim."

"Peki sonra ne oldu?" Kaşımın şüpheyle kalktığını hissettim. "Nasıl Viggo'nun İngiliz kâhyası oldun?"

"Evet..." Leo sandalyesinden yavaşça kalktı. Pencereye gidip kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde dışarıyı izledi. "Maeve ölünce kaybolmuştum. Onun yanına gide ne kadar içmeye karar verdim. Sonra, on beş yıl önce bir gün Sofie, bir iletişim büyüsü kullanarak benimle temas kurdu. Meğerse kurnaz kadın beni gözetliyormuş ve dul kaldığımı biliyormuş." Başını iki yana sallayarak güldü. "Bana İngiliz taklidi yapıp yapamadığımı ve güçlerimi gizleyip gizleyemediğimi sordu. Merakımdan ve ona olan borcumu bir şekilde ödeme isteğimden talimatlarını yerine getirdim. Sahte bir ad ve düzmece bir itimat mektubuyla İngiltere'ye taşındım. New York City'de iş aradığıma dair bir ilan verdim ve İrlandalı aksanımı gizlemek ve mükemmel bir centilmen görüntüsü yaratmak için bir kamuflej büyüsü öğrendim. Viggo'nun beni bulması uzun sürmedi. Son kâhyasının eceli zamansız gelmişti." Leo yüzünü buruşturdu. "Ya da tam zamanında, Sofie'nin yararına."

İrkildim. Sofie'nin kâhyanın ölümüyle bir ilgisi olmasını umdum ama pek de emin değildim.

"Onların evine, Viggo anneni öldürdükten hemen sonra girdim."

Kalbime bıçak saplanır gibi oldu. Annemin ölümü hakkındaki gerçeği, Viggo'nun onu öldürdüğünü öğrendiğimden beri annemi, Max'in bana gösterdiği, Viggo'nun annemin cesedi üzerine eğilirkenki görüntüsü gözümün

önüne gelmeden düşünemiyordum. Şimdi Caden'ın kanlı gözleri gibi o da zihnime kazınmıştı. Kulağıma kocaman, ıslak bir burun sürtündü. Max beni teselli ediyordu. Başını şefkatle okşadım.

Leo devam etti. "Başta senden, büyüden ya da zehir meselesinden hiç haberim yoktu. Ama zamanla, ben Sofie'ye bilgi vermeye başladıkça ve dört açtığım kulaklarım ile duyduğum tuhaf olayları anlattıkça Sofie bana güvenmeyi öğrendi ve sırrını bana açtı." Bana nazikçe gülümserken ağzının etrafındaki kırışık deri gerildi. "Sen ayağını Viggo'nun özel jetinden dışarı atana kadar seni gayet iyi tanımıştım." Gözlerini tekrar pencereye çevirip duraksadı. Akli başka yerlere gitti. "Maeve ve ben hiç çocuk sahibi olamadık. Evlendiğimizde o kırk yaşlarındaydı. Denedik ama olmadı." Yine aynı çabuklukla konuşmamıza geri döndü. "Beni oraya yerleştirmek Sofie açısından çok iyi olmuştu. Maalesef, Ursula'dan hiç haberim yoktu. Viggo o sırrı, atmayan kalbinde saklamıştı."

"Sofie tüm bu entrikalara nasıl yetişiyor, bilmiyorum," diye mırıldandım. Zekâsı karşısında bir parça kıskançlık hissediyordum. "Yani... Bu yer!" Keşke ondaki kurnazlığın yüzde biri bende olsaydı. Her durum için hazırladığı her kaçış rotası için ayrıca bir kaçış rotası daha tasarlamıştı. En korkunç ve beklenmedik olanları için bile.

Leo'nun kolları sözlerini hareketlerle güçlendirmek üzere açıldı. "Ah, senin bildiklerin yarısı bile değil! Burada bu yeri inşa etmenin bedeli ve karmaşıklığı mı? Keşfedilmemiş topraklarda kendi kendine yetebilen bu kulübeyi yaratmak mı? On yıl ve sayısız helikopter mürettebatına mal oldu. Viggo ve Mortimer'e sürebilecekleri bir iz bırakmamak için her bir inşaatçıyı, tedarikçiyi, muhasebeciyi, herkesi etkisi altına aldı. Senin güvenliğine dair o kadının

düşünmediği hiçbir nokta kalmadı; bundan emin olabilirsin.” Bu açıklamasıyla rahat bir nefes aldım; bana göz kulak olan bir vampir annem vardı.

Ama sonra o kırmızı gözler aklıma girdi ve göğsüm sıkıştı. “Leo, arkadaşlarım tekrar normal olacaklar mı?”

Leo yavaşça yaklaştı ve yatağımın yanında durdu. “Onlar hiçbir zaman normal olmadılar, Evangeline. Onlar vampir.” Duraksadı. “İstersen onları unutmama yardım edebilirim. Ama benim büyüm, bir vampirin zorlamasına benzemez. Belli şeyleri izole edemem. Muhtemelen son bir ayı tamamen silerim. Onları hiç hatırlamayabilirsin bile.”

“Hayır!” diye haykırdım. Gecenin ölü sessizliğinde daha çok bir bağırıtı gibi çıktı. Onları hatırlamamak mı? Amelie’nin kıkırdamalarının meleksi tınısını unutmak mı? Caden bana her baktığında tüm vücudumdaki ürpertileri unutmak mı? Aşkın her şeyi kaplayan sıcaklığını unutmak mı? Asla! Sesimi yumuşattım. “Hayır, sorun yok. Olanları unutmak istemiyorum.”

Leo gülümsedi. “Güzel, yoksa seni kazayla duygusuz bir hale getirebilirdim.” Elini alnıma koydu ve ağırbaşlı bir sesle konuştu. “Dinlenmeye ihtiyacın var, Evangeline.”

Homurdandım. “Deniyorum ama olmuyor. Gözlerimi her kapadığımda...” Bir sükûnet ve huzur hissi üzerime çökerken kelimelerim boğuklaştı. Göz kapaklarım açık tutamayacağım kadar ağırlaştı.

“Şimdi uyu, canım kızım,” diye uzaklardan mırıldandı Leo ve peşinden hafif bir ezgi duydum. Büyü yaptığını fark ettim. Umurumda değildi, sesi beni yatıştırıyordu. Tam uykuya dalmadan önce alnımda hafif bir öpücük hissettim. Caden’ın alev alev gözlerinin yerini çayırılar ve çocuk kahkahaları aldı.

Önümde, bir elektrik dalgası tarafından dokunulmuşçasına sürekli titreşen duvar lambalarıyla aydınlatılmış gri-beyaz renkte mermerden bir koridor uzanıyordu. Viggo ve Mortimer'in evindeki odamın önündeki koridora benziyordu ama farklıydı. Daha mı genişti? Daha mı uzun? İleri adım attım ve sendeledim, sonra başımı eğip yeşim yeşili gece elbisemin ipeksi katlarının altından görünen yedi santimlik topuklu ayakkabılarıma baktım. On sekizinci yaş günümün gecesinde giydiğim elbiseydi. İçgüdüsel olarak omzumun üzerinden arkama bakıp Max'i aradım, ama görünürde yoktu. Tamamen yalnızdım. Üzerimde daima gözlerin olduğu bu duvarlar içinde nadir bir durumdu bu.

Ve o an anladım: *Rüya görüyorum*. Her şey birdenbire netleşti. Bu zaten olmuştu. Bunu zaten yaşamıştım.

Ne yapmalıyım? Atriyum. Belki Sofie'yi orada bulurum. Koridorun sonundaki merdivenlere doğru yavaşça yürüdüm. Elbisemin tenimdeki hissinin tadını çıkarıyordum ve etrafımı tuhaf bir rahatlama hissi sarıyordu. Doğum günümünden beri böyle huzurlu hissetmemiştim.

Birdenbire merdivenler yok oldu ve koridor ucu bucağı görünmez bir şekilde kilometrelerce uzadı. Sıcacık huzur hissinin yerini ani bir telaş dalgası aldı. Bir şeye geç kalmıştım, bundan emindim ama ne olduğunu bilmiyordum. Hızımı artırdım, merdivenlerin tekrar ortaya çıkmasını umarak koridorda koşturmaya başladım. Ama koridor önümde giderek uzamaya devam etti. Sonunda ayakkabılarımı çıkardım, elbisemi yukarı toplayıp koştum. O merdivenlere, hedefime ulaşma ihtiyacının ağırlığıyla nefes alışım zorlaşmıştı.

Merdiven yok olduğu hızda aniden tekrar ortaya çıktı. Dik sahanlıktan yuvarlanmaya az kala kayarak durdum. Artık yalnız değildim. Oradaydılar, yüzlerinde kocaman gülümsemelerle merdivenlerden çıkıyorlardı. Amelie'nin

sarı bukleleri hopluyordu, Fiona ve Bishop el eleydi. Tıpkı hatırladığım gibi. Onlar da benim kadar şık giyimliydi; kızlar aynı model elbisenin farklı renklerini giymişlerdi; Amelie koyu kırmızısını, Fiona ise mora çalan muhteşem gözlerini ortaya çıkaran bir menekşe rengini. Bishop gümüş renkli bir takım elbiseyle ileri çıktı.

Sırıttım. Onlar da merdivenlerden yukarı, bana doğru süzülürken sırtıyorlardı. Bana ulaşmadan önce ikiye ayrılp iki yanımda durdular. Kestane rengi saçları göz ucuyla görünce nefesim kesildi. Arkalarından Caden merdivenlerden çıkıyordu. Üzerinde Viggo ve Mortimer'inki gibi özel yapım bir siyah takım elbise vardı. Başını kaldırdı, güzel yeşim gözleri beni delip geçti, ciğerlerimi nefessiz bıraktı. Omuzlarım rahatlayıp gevşedi. Olmam gereken yerdeydim. Başarmıştım.

Caden sahanlığa adımını attı ve elini uzattı. İleri çıkıp elini tuttum ve sonra kendimi kollarına, kucağına attım. "İşe yaradı," diye fısıldadı kulağıma. Sözleri tenimi gıdıklayıp parmak uçlarıma kadar ürpermeme neden oldu.

Uzun bir süre göğsünün yanağımdaki hissinin tadını çıkararak Caden'a ait olduğunu fark ettiğim sarhoş edici kokuyu içime çektim. Sonunda geri çekilip kollarımı boynuna dolarken gözlerinin içine baktım. Tıpkı hatırladığım gibiydiler, capcanlı mavimsi yeşil. İnsanüstü.

"İşe yarayacağını söylemiştim. Tek gereken kendine inanmandı." Gülümsedi, eliyle çenemi tutup eğildi ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. Geri çekilince fısıldadı. "Artık sonsuza dek birlikte olabiliriz."

"Sonsuza dek mi?" Sonsuza dek, Caden'la. Önceden imkânsızdı ama şimdi bekleyemiyordum. "Ne zaman?"

Gülümsemesi dizlerimin bağını çözdü. "Şimdiye ne dersin?"

Göğsümde bir şey yanmaya başladı. Caden aşağı bakarken alnı şaşkınlıkla kırıştı. Onun bakışlarını takip edip boynumdaki siyah kalp kolyeyi gördüm. Lanetimin başlangıcı olan kolyenin üzerinde, Ratheus'ta beni korumaya yaradığındaki gibi kırmızı turuncu sarmallar dans ediyordu. Beni dönüştürülmekten alıkoydukları zamanki gibi. İstedğim şeye sahip olamayacağımı fark edince göğsüm sıkıştı. Onunla olamazdım. En azından henüz. Bunu ona nasıl açıklayacaktım? Beni bekler miydi? Yeni bir panik hissi kapladı içimi. Tereddütle başımı kaldırıp baktım...

Ve aç bir vampirin kan kırmızı gözlerini gördüm. Geri dönmemizden birkaç dakika sonra atriyumda karşılaştığım o aynı gözler. Tüm anılarımı zehirleyen o aynı gözler. Nefes almaya çalışarak geriye doğru sendeledim. Uzaklaşmaya çalışırken korku her yanıma sarıyordu.

"Bize katıl," diye fısıldadı Amelie'nin cilveli sesi kulağımda. Etrafımda dönünce diğerlerinin dört bir yanımdan bana yaklaştıklarını gördüm. Gözleri o aynı açlıkla doluydu. Benim için. Kanım için.

"Henüz yapamam!" diye cıyakladım. Sofie laneti tersine çeviremeden beni öldüreceklerdi! Kaçmak, kendimi kurtarmak zorundaydım. Ayaklarımın üzerinde zar zor durmayı başarak sendeleye sendeleye koştum.

"Bize katıl," diye fısıldadılar beni takip ederken. "Ya şimdi bize katılırsın ya da ölürsün."

Çığlık attım...

Ve yataktan fırladım. Ufak odamın ahşap panelli duvarlarından yankılanan çığlığımın sesi kulaklarımda çınlıyordu. Caden kana olan susamışlığını kontrol altına alabilene kadar sürgün edildiğim bu kulübedeydim. Yorganı çeneme kadar çekip kalp atışlarımı yavaşlatmak için nefes alıp verişime odaklandım. Kalbim göğsümde öyle hızlı atıyordu ki, patlayacak sandım.

Kötü bir rüya mı? diye sordu endişeli bir ses. Korkudan açılmış gözlerimi şimdi yatağımın yanında dikilen Max'e çevirdim. Tüm bunlar çok tanıdık geliyordu.

Ellerim vampir hayvanın boynuna gidip parlak siyah kürkünü avuçladı. "Lütfen bana bunun sadece bir kâbus olduğunu söyle, Max. Gerçek değildi, değil mi? Lütfen!" diye yalvardım. Nefesim hâlâ kesik kesikti. Buz gibi havayı içime çekerken boğazım yanıyordu.

Kötü bir rüyaydı sadece, diye soğukkanlılıkla onayladı Max. *Ben tüm gece yanındaydım.*

Yüksek sesle nefes alıp kendimi tekrar yastıkların üzerine attım. "Ah, Tanrı'ya şükür."

Boğuk kıkırdaması kafamı doldurdu. *Bir daha asla gerçek olduğunu sanmadan kötü bir rüya göremeyeceksin, değil mi?*

Uzanıp siyah kalp kolyeyle oynadım. "Bu lanet şey boynumda olduğu sürece hayır." Sofie'nin hediyesi, Viggo veya Mortimer beni ele geçirdiği takdirde ölüm fermanım olacaktı. Kafamda kâbusu tekrar canlandırarak sessizlik içinde uzandım. Korkunç olduğu kadar, bana zihnimin kuytularına, Caden'ın hatıralarına ulaşma fırsatı da vermişti. Sevdiğimin hatıralarına. Buna sıkıca tutunmak zorundaydım. Bu sonrasını tekrar yaşamak anlamına gelse bile bunu tekrar tekrar, her gece yapacaktım. Ama daha kaç kez bu aynı kaçınılmaz sona uyanacaktım? Bu korkuyu arkamda bırakmayı başarana kadar daha ne kadar kendime böyle işkence edecektim?

Tavana bakarken, odanın dondurucu havasında yoğunlaşan sıcak nefesimin oluşturduğu, üzerimde dalgalanan bulutu fark ettim. Titreyip soğuğu önlemek için ağır yorganı boynuma kadar çektim. "Sofie neden bizi tropikal bir yere gönderemedi ki?" diye homurdandım.

Max'in derin kahkahası kafamın içinde uğuldarırken kendisi de yatağıma çıktı. Yatak, ağırlığının altında

devrilecekmiş gibi çatırdadı ama Max vücut ısınısını benimle paylaşmak üzere çöküp yatağın dörtte üçünü kaplarken bunu hiç de umursuyormuş gibi görünmüyordu.

“Seni eğlendirebildiğime çok sevindim,” dedim, kendimi yukarı itip yorganın içinde koza halinde otururken. Şimdi sabahın soluk ışığıyla yıkanan ufak odamı taradım. Bir köşede sedir bir gardırop ve diğer köşede de onunla uyumlu bir şifoniyer duruyordu. Onun yanında da daha önce Leo’nun oturduğu berjer vardı. Az eşyalı sade bir oda. *Sanatsal eşyalar hariç*, diye düşündüm, karşımdaki duvarda asılı yağlı boya tabloya odaklanınca. Bir yanında sarışın, diğer yanında kızıl saçlı olmak üzere yanında duran iki kadınla birlikte, bir salıncakta oturan küçük sarışın bir kızdı bu. Kadınların ikisi de salınacağı itiyor gibiydi. Su yeşili gözler hemen dikkatimi çekti. Sofie. Bakışlarımı diğer kadına çevirince annemin yüzünü tanıdım. Şüphe yoktu. “Bu resmi Sofie mi yapmış?” diye sordum Max’e, gözlerimi tablodan ayırmadan.

Evet. Ve şunu da.

Burnunu doğrudan arkamdaki duvara doğru salladı ve ben de gösterdiği yere bakınca yan yana duran iki kadının yağlı boya portresini gördüm. Soldaki şu anki halimle, yetişkin halimle bendim. Ayna görüntüsü olsa bu kadar olurdu; Sofie’nin resmi çok gerçekçiydi. Sağdaki kadın ise annemdi. İkimizi yan yana görünce ona olan olağanüstü benzerliğimi fark ettim. Daha önce hiç fark etmememe rağmen bu kadar benziyor olmamız şok ediciydi. “Bu tablolarından daha kaç tane var, Max?” diye hayretle sordum. Gözlerim iki yüzün arasında gidip geliyordu.

Kıkırdadı. *Bunu, bir annenin çocuğunun çerçeveli fotoğraflarını asması gibi düşün.*

Tahminime göre cevap “çok”tu. Son on sekiz yıldır bilmeden bir vampir cadının ilham perisine modellik yapma

düşüncesinin verdiği huzursuzlukla sırtımdan aşağı bir ürperti indi.

Seni en çok parkta seyretmeyi severdi.

Sırtımdan aşağı ikinci bir ürperti indi. Beni seyretmek. O Sofie'ydi. Ve Max. Her ikisi de benim bilgim dışında tüm hayatım boyunca beni takip etmişler, ciddi takıntıları olan bir ebeveyn gibi beni izlemişlerdi. "Hep orada mı olacak?" diye yüksek sesle sordum.

Sen tehlikeden kurtulana kadar. Ve o zaman bile bağlar hâlâ sıkı olacak... Sona kadar.

"Son," diye hafifçe tekrarladım, Max'in sesindeki kesinliği fark etmiştim. İhtimal meselesi değil, zaman meselesiydi. Dönüp Max'in altın sarısı gözlerine baktım. Herhangi bir köpek için fazla zeki gözlerdi bunlar. İçlerinde hüüzün vardı. "Benim sonum ne zaman, Max?"

Max gözlerini kapatırken odayı sessizlik kapladı. *Seni vampirlerden ve cadılardan bedenimin her bir zerresiyle koruyacağım. Ama seni insanların lanetinden koruyamam. Ecel denen lanetten.*

"Yani yaşlanmaktan bahsediyorsun?" dedim hafifçe gülümseyerek.

Max evet anlamında hırıldadı.

Ya bana katılırsın ya da ölürsün. Fısıltıları birdenbire kafamın içinde dönmeye başladı. Şimdiye kadar unutmuştum. Yutkundum, sonra yüksek sesle şöyle dediğimi duydum: "Onlardan biri olursam yaşlanmam." İçimde tuhaf bir umut yeşerdi. Neden olmasın? Neden insan kalacaktım ki? İnsan hayatımda tutunacağım hiçbir şey kalmamıştı. Onlardan biri olup güvende olabilir, sonsuza dek Caden'la ve diğerleriyle olabilirdim. Onlara katılırsam, Sofie ve Max bana göz kulak olmak zorunda kalmazdı. Avken avcı olur-dum. Caden da dahil hiç kimseden korunmaya ihtiyacım kalmazdı.

Haftalar önce Sofie'yi bu konuda ilk sorguya çektiğimden beri bunu hiç düşünmemiştim. O zamanlar bu imkânsızdı, çünkü kolyenin büyüü dönüşmeme izin vermiyordu. Ama belki şimdi...

O siyah kalp boynunda asılı olduğu sürece ruhun hâlâ Veronique'inkiyle iç içe geçmiş durumda, diye doğruladı Max.

"Tabii ki." Kolyeye tekrar dokundum, başparmağımı pürüzsüz yüzeyinde gezdirdim. Cevabın bu olacağını bir şekilde bilmiştim. Rüyam bana bunu hemen hemen söylemişti. Bu, Sofie'nin nasıl çıkaracağını çözemediği bu kolye, hareketlerimi yöneten, beni kısıtlayan, lanetleyen boynumdaki bu kement benden başka herkes için bir ödül, arzulanacak, uğruna cinayet işlenecek bir şeydi. Bu aptal şeyi boynumdan çekip koparma isteği beni ele geçirdi. Bir yaşama umudumun olmasını, insan ya da vampir olarak, istiyorsam bunun çıkması gerekiyordu.

Max çaresizliğimi yüzümden okumuş olmalı ki çabucak ekledi. *Onu çıkarmanın bir yolunu bulabilecek bir kişi varsa o da Sofie'dir.* Sözünü omzuma güven verici bir şekilde vurarak bitirdi. Faydası olmadı.

Max inerken yatak rahata ermiş gibi gıcırdadı. *Yemek yemelisin.* Geniş adımlarla kapıya gitti ve ağzıyla kapı kolunu indirdi. Kapı açıldı.

Komodinin üzerindeki saate baktım. Dokuz otuz. Yemek yemeyeli sanki yıllar olmuştu. Saatin yanında Sofie'nin benim için bastırıldığı, arkadaşlarımin fotoğrafları duruyordu. Şimdi hatıralarıma şeytani kırmızı gözler sızdığından tek dayanağım bu fotoğraflardı. Resimleri dikkatlice topladım ve yataktan çıkarken bedenimi saran soğuk havanın etkisiyle tekrar titredim. Yatağın ucundaki karyola direğine asılı olan beyaz peluş sabahlığa çabucak sarındım ve takımı olan terlikleri ayaklarıma geçirdim.

Max beni koridora çıkartarak altı adet kapalı yatak odası kapısının önünden geçirip merdivenlere götürdü. Odaların hiçbirinden ne bir öksürük ne de bir fısıltı geldi. İçinde bu kadar çok insan olan bir kulübe için ürpertici derecede sessizdi. Loş ışıklı merdivenden, şimdi geniş pencere-lerden ve katedral tarzı tavanı tutan kalın, tahta kirişlerin arasına sıkıştırılmış tavan penceresinden içeri akan güneş ışığıyla ısınmış olan büyük odaya geçtik.

Bu taraftan, diye seslendi Max, rustik yemek masasının yanından geçip odanın arka kısmına doğru yönelerek. Oradan gelen tabak çanak seslerini duyabiliyordum. Köşeyi döndüm ve kendimi zengin bir çorba stoğunun leziz kokusu içinde buldum.

"Günaydın!" Leo bir elinde kahve, bir elinde bir yaban hayatı dergisiyle küçük bir masada oturuyordu. Üzerinde kırmızı-siyah ekose gömlekle ahşap sandalyesine yaslanmış, tamamen rahat görünüyordu. Bir gecelik uyku gözlerinin altındaki koyu halkaları gidermişti. "Kahve?" diye sordu. Ben cevap veremeden dolu bir kupayı bana doğru itti.

Gülümsedim ve başımı salladım; mutfakta göz gezdirdim. Viggo ve Mortimer'in modern mutfağının tüm lüksü buradaydı: kapuçino makinesi, büyük gazlı ocak ve ızgara, büyük bir buzdolabı. Ama duvardaki bir çividen sarkan sarmısaklar, çeşit çeşit baharat ile sıvıyağ kavanozları ve şişeleriyle dolu tezgâh mutfığa eski bir hava katıyordu.

Magda ve diğer iki hizmetkâr, şüphesiz ki o leziz kokunun kaynağı olan ocağın üstündeki çeşitli tencerelerin başında dikiliyorlardı. Daha dün alıştıkları çevreden koparılıp bu dağlara sürgün edilen bu kadınların olağan dışı hiçbir şey olmamış gibi günlük rutinlerine devam etmelerini şaşırtıcı buluyordum. Neler olduğuna dair hiçbir bilgileri var

myıdı acaba? Her halükârda, rahatsız olmuşa benzemiyorlardı. "Burada beslememiz gereken on iki boğaz var," diye seslendi Leo, aklımdan geçenleri okumuş gibi. "Hadi, otur." Bir ayağıyla bir sandalye itti. "İyi uyudun mu?"

"Çoğunlukla. Ne yaptıysan onun için teşekkürler."

Bana göz kırptı ve sonra dergisine döndü. Kapaktaki koca boz ayıya göz attım. Görüntü Koca Boz'un anısını canlandırdı ve içime bir hüznün çöktü. Koca Boz, Bishop'ın azılı hayvanıydı; benim koruyucum olarak hizmet etmek üzere dönüştürölmüştü. Konsey lideri kötücöl Mage, Caden'ı tuzağa düşürdüğünde onu da öldürmüştü. "Sanırım buraya düzenli posta ulaşmıyordur?" dedim, derginin yayın tarihinin 1992 olduğunu fark ederek. *Tam olarak yeni sayılmaz.*

Leo kıkırdadı. "Hayır, sanırım ulaşmıyor." Kahvesini yudumlarken fincanının üzerinden beni süzdü.

Kapağı biraz daha incelerken alt başlığın *dünyanın geriye kalan boz ayı nüfusunun yerini keşfedin* dediğini fark ettim. "Peki," diye sordum, "bu dağlarda boz ayı var mı?"

Leo'nun kaşları kalktı. "Nerede olduğumuza dair bir ipucu bulmayı mı umuyorsun?"

"Hayır..." *Evet.*

"Hmm. Burada dünyadaki boz ayıların yerlerini gösteren bir harita olduğunu biliyorsun. Dünyada sadece birkaç yerde var. Yani sana burada boz ayıların olduğunu söylesem, nerede olduğumuzu çabucak çıkarabilirsin, değıl mi?"

Zekâ konusunda onunla yarışmaya kalkışma. Cingöz moruğun tekidir o, diye beni uyardı Max arkamdan.

"Evet, fark ettim," diye homurdandım, kahveme bir çay kaşığı dolusu çeker atarak.

Leo bir Max'e bir bana bakıp kahkahaya boğuldu. Gizli konuşmamızın özünü yakalamış olmalıydı. Bir an sonra

ben de Leo'nun bulaşıcı ruh haline kapılıp dayanamayıp güldüm. Dergiyi masaya koydu. "Yumurta ve pastırmaya ne dersin?"

Hevesli hevesli başımı salladım. "Nefis."

Bir işaret bekliyormuş gibi, Magda tenceresindeki tahta kepçeyi bırakıp askıdan bir kızartma tavası kaptı. Saniyeler içinde iki yumurta cızırdamaya başlamıştı bile.

Ellerimle kahve fincanıma sarılıp sandalyemden kalktım ve hem nefes kesici hem de ürkütücü bir dağ manzarası gösteren dev pencereye gittim. Aşağıımızdaki vadiler ve ağaç deryası bana yüksek rakımlı bir yerde olduğumuzu söylüyordu ama uzaktaki dağlar yine de bizden yüksekti. Yaslandığım pencerenin bir kenarındaki donmuş termometreye bakınca cıvanın eksi on beş çizgisinde donup kalmış olduğunu gördüm. Refleks olarak titredim.

"Otur!" dedi Magda o kaba saba aksanıyla. Arkamda masaya bir tabak pat diye konuldu. "Yemeğin hazır."

"Teşekkür ederim." Masaya dönerken ona gülümsedim.

Bir kez başını salladı; beni duyduğunun tek emaresi buydu. Hemen başka bir işe geçip bir tencere kaynayan suya bir kesme tahtası dolusu doğranmış patates attı.

Kızarmış ekmeğimi, pastırmadan da yardım alarak yumurtanın sarısına bandırarak yalayıp yuttum. Leo'nun dergisini okuyormuş gibi yaparak yüzünde eğleniyormuş ama aynı zamanda rahatlamış gibi bir sırıtişla göz ucuyla beni izlediğini fark ettim.

"Güzel! Üzüntüden yemek yememen konusunda endişelenmek zorunda olmadığımı sevindim," dedi ben kahvaltımı bitirip çatalımı bırakırken.

Gülümsedim, bulaşıklarımı topladım ve lavaboya götürdüm. Magda'nın yardımcısı olan Martha adlı orta yaşlı, ürkek kadın ben yıkama fırsatı bulamadan bulaşıkları elimden kapıp beni nazikçe kışkıışladı.

"Sofie'nin talimatları üzerine artık senin için çalışıyorlar," diye açıkladı Leo.

"Yaa." Magda'ya gülümsedim. Gözleri bir an bana bakıp tekrar tenceresine odaklandı. Yanaklarıma ateş bastığını hissettim ve hakkımda ne düşündüklerini merak ettim. Hizmetçilere ihtiyacım yoktu ama reddetmenin söz konusu bile olmadığını biliyordum. O yüzden hiç uğraşmadım. Leo'ya döndüm. "Tamam, şimdi ne yapıyoruz?" Issız bir yere sürgün edilen biri vakit öldürmek için ne yapardı ki?

"Rahatla! Hayatın tadını çıkar," diye mırıldandı Leo, elini büyük odaya doğru sallayarak. "Okuyabileceğin bir sürü kitap var."

Mesajı alıp, her zamanki gibi dev vampir hayvanım peşimde olmak üzere, mutfağın leziz kokusundan ayrıldım. "Senin yemek yemen gerekmiyor mu?" diye sordum omzumun üstünden.

Birinin kolunu bile koparacak durumdayım ama sonra yiyeceğim, diğerleri döndüğü zaman. Biri sürekli burada olsun diye nöbetleşe gidiyoruz, diye açıkladı.

"Neden? Birileri bizi bulacak değil ya."

Daha tuhaf şeyler de oldu.

"Sanırım." Efendi değiştiren bir vampir hayvanla telepati yoluyla konuşmak gibi. Ya da lanetlenip başka bir dünyaya gönderilmek gibi. Ya da bir vampire deli gibi âşık olmak ve daha sonra onun beni öldürmeye çalışması gibi. Hayatım bütünüyle tuhaftı.

Köşeyi dönünce, elinde ciltli küçük bir kitapla dikilmiş, pencereden dışarı bakan siyah saçlı bir çocukla karşılaştım. Julian. Ayak seslerimi duyunca hafiften döndü.

Kol koparmak demişken, diye homurdandı Max.

"Günaydın," dedim neşeyle, aç vampir hayvanımın imalı tehdidini duymazlıktan gelerek. Birden, pembe pijamalarının farkına vararak sabahlığının iplerini çekiştirdim.

Gerek kalmamıştı. Julian tek kelime etmeden tekrar pencereden dışarıyı seyretmeye koyulmuş, beni kuzguni saçlı başının arkasıyla baş başa bırakmıştı. Şaşırmadım. Genç Kolombiyalı'nın hâlâ Sofie'nin onun hakkındaki olumsuz fikirlerine karşı gelecek bir yanını göstermesi lazımdı. O ve kız kardeşi Valentina, Viggo ve Mortimer'in paravan ailesinin, yani kendilerinin Beşinci Cadde'deki varlıklarının ve lüks evlerinin kılıfının bir parçasıydı. Viggo'nun ölümcül pençesinden korunmaları için resmen yalvarmıştım ve bu, Sofie'nin onları o ölüm kapanında bırakmamış olmasının tek nedeniydi.

Ben olsam enerjimi ona harcamazdım, dedi Max.

Leo'nun rahatlatma talimatına uyarak iç çekip şöminenin yanındaki kitaplıktaki başlıklara göz atmaya gittim. Rafların birinde en sevdiğim romanların her birinin olduğunu gördüm ve rafa tutturulan küçük metal levhada *Evangeline'in Seçimleri* yazıyordu. Gülümsedim. Diğer raflar aşına olmadığım, şüphesiz ki tam da bu sebepten dolayı Sofie tarafından seçilmiş kitaplarla doluydu.

Mürdüm renkli kapağı olan bir kitabı kapıp geri adım attım ve arkamdan yaklaşan Max'e tosladım. "Max!" diye fısıldadım hiddetle. Dönünce, köpeğin Julian'ı süzdüğünü gördüm. Onun bakışlarını takip edince Julian'ın dikkatinin üzerimizde olduğunu gördüm. Daha doğrusu, üzerimde. Göz göze geldik. Ona ilk kez böyle doğrudan bakıyordum. Sofie haklıymış. Uzun boylu, esmer Latin tarzıyla gerçekten yakışıklıydı. Bir an konuşacağını sandım. Ama sonra alnını kırıştırıp beni ikinci kez sırtıyla baş başa bırakarak bakışlarını tekrar dışarıdaki kara çevirdi. *Onunla birlikte sürgünde olmak uzun ve sıkıntılı olacak.* En azından Valentina buradaydı. Onunla sadece bir kez karşılaşmıştım ama yeterince hoş birine benziyordu.

Gözlerim, dikkatimi yöneltecek başka bir şey bulmak üzere odada dolaştı. Çabucak, karşı duvardaki üç yağlı boya tabloda odaklandılar. Dün ani gelişim ve devamındaki açıklamalar karşısında dikkatim dağılmıştı ve tabloları fark edememiştim. Şimdi inceleyecek vaktim vardı.

Her biri küçük, sarışın bir kızı farklı bir senaryo içerisinde resmediyordu. Beni. Su birikintilerinden atlayan ben, oyuncak bebeklerimle oynayan ben, kırçillı gri bir Pomeranyalı'yı okşayan ben. Odanın etrafında göz gezdirince çok net bir şekilde ben olduğum belli olan iki tablo daha buldum. "Şaka yapmıyormuşsun Max," diye mırıldandım vücuduma şok dalgaları yayılırken. Max'e baktım ve ağzında sırtışa yakın bir ifade gördüm.

Kimse sana vampirlerin bir parça takıntılı olabildiklerini söylemedi mi?

Sofie bana... takıntılı mıydı? Derin bir iç çekişle taş şöminenin yanındaki koltuğa gittim ve bağdaş kurarak oturdum. "Rahatla ve hayatın tadını çıkar," diye tekrar fısıldadım kendi kendime, Leo'nun sözlerini yeterince tekrar etmek tatildeymişim gibi hissetmemi sağlayacakmışçasına. Bu sığınakta yıllarca "rahatlayıp hayatın tadını çıkaracağım" göz önünde bulundurulursa, belki de bu iki yüz küsur kitabın hepsini okuma şansım olur diye acı acı düşündüm, kitabın kapağını açarken. Sayfalarından yükselen hafif yeni kitap kokusu beni yatıştırıyordu en azından.

İlk sayfayı on defa okuduktan sonra kişisel okuma güçlüğümü aşmada yakın zamanda bir gelişme kaydedemeyeceğimi fark ettim. Aklım New York'a kayıp duruyordu... Caden'dan ne kadar uzaktaydım? Orada gündüz müydü, gece mi? Ne oluyordu? Caden'ın bana olan duyguları değişmiş miydi?

"Hass..." Julian'ın alçak sesli homurdanması beni düşüncelerimden uyandırdı. Kitabımı sessizce kapattım ve

ondan tarafa baktım. Yerinden kıpırdamamıştı ve dışarıdaki bir şeye ilgiyle bakıyordu. Az sonra yan kapı açıldı ve Valentina içeri adım attı. Normalde esmer olan yanakları canlı bir kırmızıyla göze çarpıyordu ve kahverengi büyük gözleri dondurucu havadan dolayı pusluydu. Üzerinde eldiven, ince bir kazak ve çözölmüş ipleri yürürken yerde sürüklenen botlarından başka kendisini soğuktan koruyacak bir şey yoktu.

"Delirdin mi sen?" diye patladı Julian, hızla küçük kız kardeşine doğru giderken. "Ne yapıyordun dışarıda? Donup ölebilirdin!"

"Kısa bir yürüyüşe çıkmıştım. Dışarısı güzel," diye heyecanlı bir şekilde cevap verdi Valentina o tiz, çocuksu sesiyle. Gözlerimin Julian'ınkilerle aynı anda dehşetle açıldığını hissettim. Kar maskesi ve kürköl mantosu olmayan birinin eksi on beş dereceye "güzel" diyebilmesini aklım almıyordu.

"Julian'a katılmak zorundayım, Valentina," dedi Leo sertçe İrlanda aksanıyla, odaya girerken. "Sadece bir aptal iyi bir nedeni olmadan bu soğukta dışarı çıkar. Bir daha doğru düzgün giyinmeden ve birine haber vermeden bu kulübeden ayrılma."

Valentina dönüp Leo'ya baktı. Işıldayan gözleri memnuniyetsizlikle hafifçe kısıldıktan sonra rahatladı. "Tamam," dedi tatlı tatlı gülümseyerek. Leo'nun ciddi azarı onu bozduysa da belli etmedi.

"Neden böyle..." Julian'ın sesi giderek azaldı ve aptal kız kardeşine son bir kez başını salladıktan sonra ihtiyatlı bir ifadeyle Leo'ya döndü. Konuşmak üzere ağzını açtı ama çekindi. "Anne babamıza ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu sonunda. Ses tonu dünkünden daha saygılıydı. Leo'nun açık tehdidi onu ukalalığını kontrol altına almaya zorlamış olmalıydı.

Leo'nun aşırı kırıksık alnındaki çizgiler derinleşti. Başını salladı. "Buraya bu yüzden geldim." Duraksadı. "Maalesef ebeveynleriniz hayatta kalamadı. Sayıları kontrol edilemeyecek kadar fazlaydı."

"Sayıları mı?" diye tekrarladı Julian, aklının karıştığı gözlerinden okunuyordu. Onun Ratheuslu vampir ordusunun ortaya çıkışını görmediğini anladım. İçerideydi. Çocuğun neler olduğuna dair cidden fikri yoktu.

"Avuntu olacaksa, çabuk öldüler. Üzgünüm." Önceki günkü duygusuzluğuna nazaran, Leo'nun yumuşak tonu samimi olduğuna işaret ediyordu. Odadaki herkesin onların ne olduğunu gayet iyi bilmesine rağmen, Leo'nun "vampir" terimini kullanmadığını fark ettim.

Çaktırmadan Julian'a baktım ve Leo'ya dikilmiş gözlerindeki derin dehşeti gördüm. Hemen ona acıdım. Ne hissettiğini biliyordum. Bu his beni daha beş yıl önce, annemin ölüm haberini aldığım gece yiyip bitirmişti. Şimdi o da bir yetimdi. En azından kardeşi vardı...

Julian'ın kahverengi gözleri önce yavaşça köpeklere, sonra da bana kaydı. Çenesindeki kaslar gerildi. "Senin tüm bu olanlarla alakan ne?" diye sordu fısıltıdan az yüksek bir sesle.

Max derhal aramıza girip dudaklarını kıvrarak jilet gibi keskin dişlerini gösterdi. İkaz mahiyetinde hırladı.

"Sakin ol Max!" dedim sertçe.

Gerek yokmuş. Max'in, normalde herkesi korkutmaya yeten vahşiliğini Julian fark etmemişti bile. Tekin olmayan gözleriyle bana bakmaya devam etti. Tekrar konuştuğunda, daha çok kendi kendine konuşuyor gibiydi. "Hepsi ölecek. Her biri." Böyle deyip hızla çıkıp gitti. Sözleri karnıma bir tekme gibi inmişti.

Yanımdaki bir hareketlenme gözüme ilişti. Valentina bana en yakın kanepeye doğru yürürken kazağını çıkarıp

bir sandalyenin üzerine rastgele fırlattı. Şaşırtıcı derecede iyi görünüyordu.

Tereddüt ettim. Yanına oturarak, "Sen iyi misin?" diye mümkün olduğunca nazik bir biçimde sordum. Baygınlık geçirip yere düştükten sonra kalkmasına yardım ettiğim günden beri onunla konuşmamıştım.

Ne demek istediğimi algılamaya çalışırken parlak koca gözlerinde şaşkınlık belirdi. "Ah! Annemler yüzünden mi diyorsun? Evet, iyiyim. Öldüklerini tahmin etmiştim."

Ağızmdan küçük bir ses çıktı ve ağızım açık kaldı. Onu yanlış mı duymuştum? Ne kadar duygusuz konuştuğunu fark etmiş olmalıydı ki hemen ekledi. "Dün gece o kadar üzgündüm ki uyuyana kadar ağladım. Artık hepsini içimden attım." Ses tonunda sıfır samimiyet vardı. İnsan anne babasının ölümünü bir gecede nasıl atlatabilirdi ki? *Şok! İşte böyle!* Nihayet fark ettim. Tek açıklaması buydu.

Göz ucuyla Leo'ya baktım; şaşkın bir ifade takınmıştı. İyi. Bu konuşmayı tuhaf bulan tek kişi ben değilmişim. Leo başını sallayarak ve bir şeyler mırıldanarak mutfığa döndü. Sanırım "aptal" kelimesini yakaladım ama emin olamadım.

Kızın kafası yerinde değil, diye geveledi Max. *Kokusu da... garip.*

Dev köpeğe ters bir bakış attım. Tabii ki kafası yerinde değildi. Anne ve babasının vampirler tarafından katledildiğini henüz öğrenmişti!

Max homurdanarak şöminenin önünde yere yattı ve gözlerini kapattı. Ama hâlâ dikkatle dinlediğini biliyordum.

"Ne okuyorsun?" diye sordu Valentina, hâlâ elimde olan kitaba göz atarak. Ben daha cevap veremedim, sehpanın üzerinde duran fotoğraf destesine baktı. En üstte Caden'ın bir resmi duruyordu. "Vay! Taş gibi!" Fotoğrafi

almak için uzandı. Siyah gömleğinin kolu yukarı sıyrıldı ve ortaya yeni olmuşa benzeyen bir yanık çıktı.

“Ne oldu?” diye haykırdım, yarayı incelemek üzere eğilirken yüzümü buruşturarak. En az on santim uzunluğunda ve beş santim genişliğindeydi. Ortasında büyük, kırmızı bir X damgası vardı.

Kolunu çabucak aşağı indirdi ve geveledi. “Odun sobasına fazla yaklaştım.”

Tekrar yüzümü buruşturdum. “Leo’nun bakmasını ister misin? Sana yardım edebileceğine eminim.” Büyülü şifa güçleri sebebiyle büyücüyü getirmek üzere ayağa kalkmaya başladım.

“Hayır, ben iyiyim!” Caden’in resmini suratımın önünde şiddetle sallayarak dikkatimi kolundan uzaklaştırdı. “Kim bu?”

Utangaç bir şekilde gülümsedim. “Caden.”

“Vampir mi?”

Tereddüt ettim, sonra başımla onayladım.

“Gerçekten yakışıklıymış. Kız arkadaşı var mı?”

“Eee...” *Evet, ben. Beni öldürmeye çalıştı ama o başka tabii. Önemli bir nokta gerçekten.* Caden şimdi benim neyimdi? Benim yanıma yaklaşımadan önce bırakması gereken kötü bir alışkanlığı olan, beklemedeki erkek arkadaş mı? *Ne acınası bir durum.* Yanaklarımın kızardığını hissettim.

“Aa...” İmalı imalı gülümsedi. “Şansıma küseyim.” Kollarını başının arkasına koyarak kanepede arkasına yaslandı. Yarası onu rahatsız ediyormuşa benzemiyordu ve şok tepkilerini uyuşturuyor olsaydı bile anne-babasının öldürüldüğünü yeni öğrenmiş biri gibi davranmıyordu kesinlikle. Şey gibi görünüyordu... Zafer kazanmış gibi.

“İyi olduğuna emin misin?” diye tekrar sordum.

“Evet! Hey, neden burada olduğumuzu biliyor musun?” Valentina oturduğu yerde bana doğru döndü. “O

cadı Sofie'yle bir ilgisi var sanıyorum ama nedenine dair hiçbir fikrim yok." Sofie'nin adı ağzından çıkarken sesindeki öfkeyi duydum ama o kadar kısa bir anlığınaydı ki zar zor fark ettim.

Yüzümü astım. "Benim yüzümden."

Valentina'nın ince, mükemmel şekilli kaşı kalktı.

"Çok üzgünüm," deyiverdim kendimi suçlu hissederek. "Burada olmanız ve anne-babanızın ölmüş olması benim hatam. Viggo ve Mortimer için bir vampir getirmem gerekiyordu ki onlar..."

Hey! Max'in sert ikazı sözlerimi yarıda kesti. Ona hiçbir şey anlatma!

Dönüp paranoyak vampir hayvana baktım. "Cidden Max, burada kime anlatacak ki?"

Onun detayları bilmemesi gerekiyor.

Geri döndüğümde, Valentina'nın gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. Hakkımda ne düşündüğünü fark ettim. "Deli değilim! Onunla gerçekten konuşabiliyorum," dedim.

"Nasıl? Yani onun normal olmadığını biliyordum ama..." diye fısıldadı merak ve kaygı dolu gözlerle köpeğe bakarak.

Diyene de bak, diye alaycı bir şekilde homurdandı Max.

"Telepatik olarak. Şey, sadece tek yönlü. Ben onu kafamın içinde duyabiliyorum ama o beni duyamıyor. Bunu henüz çözemedim. Her neyse, bunu kimse açıklayamıyor. Kendiliğinden oldu işte."

"Ama sen insansın, değil mi?" diye fısıltıyla devam etti. Kahverengi gözleri hâlâ kocamandı.

"Evet." Kıkırdayarak ekledim. "En azından öyle sanıyorum."

"Vay be! Süper bir şey bu!" dedi heyecanla. "Başka süper güçleri var mı? Sihirli mi?"

"Onun için sihirli doğru kelime olur mu bilmiyorum. Ama insan vampirler gibi kendini yenileyebiliyor ve yaşlanmıyor."

Tamam. Benim hakkında bu kadar yeter, diye araya girdi Max.

"Şimdi ne diyor?" diye hevesle sordu. "Benim hakkımda ne dedi?"

Max'in derin, alaycı kıkırdaması kafamın içinde yankılandı.

"Hmm..." Bir yalan ararken kıvrandım. "Gerçekten hoş biri olduğunu düşünüyor."

Ve de beyinsiz. Beyinsiz demeyi unutma, diye ekledi Max. Onu duymazlıktan geldim. Normalde bu kadar kaba değildi. Gerçekten açtı herhalde.

"Ayy! Çok tatlı." Kanepeden atladı ve seke seke Max'in başını okşamaya gitti ama karşılığında Max hoşnutsuzca hırıldadı. "Şimdi ne diyor?"

"Hiç. Kedi gibi mırlıyor," diye cevapladım, kafamın içindeki sesi kesip koca hayvana sırtarak. Her an bedenimi Valentina için kalkan olarak kullanmak zorunda kalacağımdan korkarak ayağa kalktım. Ama Max ayağa kalktı ve koca odanın diğer tarafına geçip camdan dışarı bakmaya koyuldu.

"Peki," diye devam etti Valentina, "senin hatan olduğunu söylüyordun?"

"Ah, evet." Max'in yine bir sert ikazıyla tereddüt ettim. "Bir hata yaptım ve tehlikedeydik. Sofie bizi kurtardı."

"Ama neden bizi buraya gönderdi ki?"

"Çünkü bende Viggo ve Mortimer'in istediği bir şey var ve henüz onlara veremem."

"Nedir o?" Kahverengi gözleri heyecanla açıldı.

"Ben..." Göz ucuyla Max'e baktım, bizi dikkatle izliyordu. Tereddüt ettim. *Ona anlatma. Ne kadar az kişi bilirse o*

kadar iyi olur. Lütfen. Artık Max'in sesinde yalvarışı fark etmemem mümkün değildi. Onu dinlemeye karar verdim. "Ben... Şey... Söyleyemem. Üzgünüm."

İç çekti. "Sorun değil." Ama hayal kırıklığına uğramışa benziyordu. Farklı bir açıdan sormaya karar vermiş gibi, "Sendeki şeyle ne yapacaklar?" diye sordu.

"Ohoo, ne çok soru soruyorsun sen," diye araya girdi Leo, geniş adımlarla büyük odaya girerek. "Evangeline'den bile çok ve bunun mümkün olabileceğini sanmıyordum."

Aynen öyle düşünüyorum ben de, diye seslendi Max köşesinden.

Valentina, Leo'ya dudaklarını ayırmadan gülümsedi.

"Neden gidip kardeşine bakmıyorsun? En azından biriniz doğru düzgün acı çekiyor," diye tavsiye etti.

Bu ikisinin neyi var böyle? Leo'ya ters ters kaşlarını çatı-tım. Valentina anne-babasının öldüğünü yeni öğrenmişti. Biraz daha şefkatli davranabilirlerdi.

"İyi olduğuna eminim. Gidip biraz kestireceğim." Bununla birlikte, Valentina çekip gitti ve merdivenlerden çıkarken ben de ince sırtının arkasından ağzım açık bakakaldım.

"İnsanlar şokla farklı şekillerde başa çıkıyorlar, öyle değil mi?" diye dalgın dalgın mırıldandım.

"Onları New York'ta anne-babalarıyla birlikte bırak-saydık daha akıllıca olurdu diye düşünmeye başlıyorum," diye homurdandı Leo, karşımdaki tekli koltuklardan birine yerleşirken.

New York lafı geçince bir şeyler kafama dank etti. Ebeveynlerinin ölüm haberi ve kendi adıma duyduğum suçluluk aklımı dağıtmıştı. Şu ana kadar. "Bir dakika!" Haykırışım Leo'nun gri, atmaca gözlerini üzerime çekti. "Ebeveynlerinin öldüğünü nereden bildin?"

Leo'nun dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Meraklı aklıma ne zaman dank edecek diye merak ediyordum." Kırkırdadı. "Sana bahsettiğim şu iletişim büyülerini hatırlıyor musun?"

Tekrar sandalyeme yaslanarak başımı salladım.

"Yani..." Leo tek kaşını kaldırdı ve bekledi. İki ile ikiyi nihayet toplayınca hayretten ağzım açık kaldı.

"Sofie'yle konuştun!" İleri atılıp kuru ellerine yapıştım. "Orada neler oluyor? Caden hayatta mı? Bana kızgın mı?"

Leo bana sitemkâr bir bakış attı. "Ne diye sana kızgın olsun? Şöyle bir silkin, aptal kız."

Mahcup gözlerimi kaçırdım. "Çünkü ona her şeyin iyi olacağını söyledim ama olmadı. Daha da kötüsü, sanırım bana gerçekten inanmıştı." Başımı kaldırıp Leo'nun acıma duygusuyla dolu gözlerine baktım. "Onlar iyi mi?"

Yaşlı adam ellerimi sıktı. "Evet. İyiler. Beklendiği gibi zorlanıyorlar ama tabiri caizse hâlâ hayattalar."

"Onlar..." Kelimelerimi boğazımdaki ağırlı bir yumru-
dan geçirip söylemeye zorladım.

Leo yumuşak bir sesle devam etti. "Hayatta kalmaları için ne gerekiyorsa onu yapıyorlar deyip orada bırakalım." Elimini bıraktı ve anlayışlı bir gülümseme eşliğinde başımı okşadı. Sonra tekrar sandalyesine yaslandı, vahşi yaşam dergisini kolunun altından çekti ve açarak konuşmamızın sona erdiğinin işaretini verdi.

Kabul edip kendi kitabımı açtım ama Caden ve diğerle-
rinin hâlâ hayatta, Viggo ve Mortimer'in de Sofie'yi öldür-
memiş olmalarının haberiyle ufak bir sevinç patlaması ya-
şıyordum. *Hayatta kalmaları için ne gerekiyorsa onu yapıyorlar*,
demişti Leo. Bu da kan içmek demek oluyordu. Ama kimin
kanını? Julian ve Valentina'nın anne-babasından başka tabii
ki. Gözümde canlanan görüntüler karşısında ürperdim. Be-
nim seçimlerim, benim ihtiyaçlarım Julian ve Valentina'yı

yetim bırakmıştı. Ama ya Rachel? Hâlâ Merth'le bağılı mıydı, yoksa özgürce dolaşıyor muydu? Psikopat zihni bunun iyi bir fikir olduğuna karar verir vermez arkadaşlarımı ya da Sofie'yi öldürebilirdi... O limon yeşili gözler gözümün önünden geçti. Hâlâ bir çift olduklarına inandığı zamanlarda Caden'a nasıl sarıldığını hatırlayınca içim daraldı. Caden bana onun karşılaşılabileceğim en tehlikeli vampir olduğunu söylemişti. Şimdiyse onu dünyaya getirmiştım ve ardında daha çok yetim bırakacaktı.

Leo, "Ah, topkek!" diye abartılı bir neşeyle haykırıp beni endişelerimin içinden çekip çıkardı. Magda yeni pişmiş topkeklerle dolu tepsiyi yemek masasının üzerine koyarken burnuma enfes bir koku geldi ve Leo'nun haklı olduğunu fark ettim. "Gel, Evangeline. Acıkmışsındır."

"Pek değil," diye geveledim.

Ayağa fırladı ve elimi kapıp beni sıcacık, yumuşacık kek dağına doğru çekti. Bunu dikkatimi dağıtmak için yaptığına şüphe yoktu. Leo benim seçmemi beklemedi ve göz kırparak elime bir çikolata parçacıklı topkek tutuşturdu; bunun en sevdiğim çeşit olduğunu gayet iyi biliyordu. Yine o tuhaf ürperti ve pohpohlanma karışımı duyguyla tüylerim diken diken oldu. Sevdiğim ve sevmediğim her şeyin listesini yapmışlardı.

Ben aç değildim ama aç olabilecek birini biliyordum. Hiç düşünmeden ikinci bir kek ve bir şişe su alıp merdivenlere yöneldim. Barışma hediyemin neden olduğum acıyı yatıştırmakta etkili olmayacağından emindim ama yine de bunu yapmam lazımdı.

"Yerinde olsam yapmazdım..." diye seslendi Leo ve sözünü cıkcıklayarak bitirdi.

Ona cevap vermek üzere döndüm ama hemen arkamdaki köpek suratıyla karşı karşıya gelince korktum. Max peşime takılmıştı bile. "Üzerimi değiştirecektim sadece."

"Tabii, tabii." Leo topkekinden bir ısırık alırken başını iki yana sallayarak sırttı.

Max beni merdivenlerden takip ederken jilet gibi keskin pençeleri ahşap basamaklarda tıkırdıyordu. Sedir ve topkekin birbirine karışan kokusunu içime çektim. Normal şartlar altında olsa bu kokuyu yatıştırıcı bulurdum ama şu an bu çatı altındaki konuşmamam gereken, uzak durmam söylenen tek insana doğru giderken midem çalkalanıyordu.

Bunların hiçbirisi senin suçun değildi, biliyorsun, dedi Max.

"Biliyorum," diye yalan söyledim ve ekledim. "Ailesini kaybetti, Max. Yalnız olmamalı." Muhtemelen kısa süre sonra haksız olduğum ortaya çıkacaktı.

Ona topkek veriyorsun diye seni iyi karşılamasını bekleme, diye alaycı bir şekilde devam etti Max.

"Rachel'dan daha kötü olamaz... Hangi oda?" diye sordum, her iki tarafında üçer ve sonunda da bir kapı olan, ki bu benim odamdı, uzun koridora bakarken.

Yüksek sesli, abartılı bir iç çekişle Max cevap verdi. *Soldaki son kapı.*

Kapıya yürüdüm ve nefesimi tutarak çekine çekine tıklattım. Cevap yoktu. Tekrar tıklattım, bu kez daha sert.

"Ne?" diye gürledi kapının diğer tarafından öfkeli bir erkek sesi ve üzerimi dalga dalga gerginlik kapladı. Cevap vermek üzere ağzımı açtım ama şimdi buradayken ne diyeceğimi bilemeyerek yutkundum. *Annenle babanı öldüren vampirleri getiren bendim. Buyur, bir topkek al...*

Seni uyarmıştım, dedi Max.

"Geri çekil Max. Kalabalık ediyorsun," diye çıkıştım.

Dev köpek gönülsüzce üç adım geri çekildi ama orada durup bir santimetre daha gitmeyeceğini ortaya koydu.

"Ve fazla sesin çıkmasın!" diye sertçe fısıldadım, kapının diğer tarafından ağır ayak sesleri yaklaşırken.

Kapı hızla açıldı. "Ne istiyorsun?" diye çıkıştı Julian, öfkeli, kızarmış gözlerle bana bakarak.

Ağlamış mı? Yüreğim kabardı. Demek normal insan duyguları gösterebiliyormuş. Ben cevap vermeyince çenesini sıkı. Geri adım attı ve kapıyı yüzüme kapamak üzere harekete geçti. "Buyur!" deyiverdim, topkekleri ve suyu ona doğru uzatarak. "Belki acıkmışsındır diye düşündüm," diye de aceleyle ekledim.

Duraksadı ve önce getirdiklerime, sonra da bana baktı. Sonunda kabul etti. "Valentina bana bir şeyler getirir diye düşünmüştüm. Genelde getirirdi..." Sesi giderek azaldı ve yüzünü astı.

"Bu sabah cidden tuhaf davranıyordu," diye ona hak verdim. "Şoktandır. Dinlenmeye gitti."

Birkaç dakika rahatsız edici bir sessizlik içinde dikildik. "Ayrıca iyi olduğundan emin olmak istedim," diye çekinecek ekledim.

Nazik ilgime karşın bana çıkıştı. "Annemle babamın öldürüldüğünü daha yeni öğrendim." Öfkeli bakışlar geri gelmişti. "Yani hayır, iyi değilim. Ama sen bundan ne anlarsın, değil mi?"

"Aslında... Anlıyorum." Kolombiyalı uyuşturucu lordunun oğluyla en azından bir ortak noktamız vardı. *Ne korunç bir ortak nokta.*

Yüzündeki şiddetli şaşkınlık bana bu cevabı beklemediğini söylüyordu. Gözleri beni delip geçerken şimdi boş olan ellerim tedirgin bir şekilde kıpırdandı. Tekrar konuştuğunda sesindeki düşmanca ton bir nebze sönmüştü. "Onlar mı?"

Viggo'nun "onlar" kategorisinde olduğunu varsaydıgımdan ufak, anlayışlı bir gülümsemeyle başımı salladım. Yine uzun, rahatsız bir süre boyunca bana baktı. Sonra geri adımıyla odasına girdi. Kapıyı suratıma kapatacak diye

bekledim. Ama onun yerine, "Sen gelebilirsin ama o şeye olmaz. Ve arkandan kapıyı kapat," dedi.

Arkamdan derin bir hırlama Max'in açıklamasından önce geldi: *Oraya yalnız girmiyorsun.*

"Max, sorun yok," diye ona güven verdim fısıldayarak. "Julian'la ne derdin varsa bırakıp barış imzalamam lazım. Bu dağlarda uzun bir süre kalacağız."

Bir duraksamadan sonra Max yumuşadı. *Tam buradayım, dinliyorum. Duyduğum en ufak tehlikede bu kapıyı kırıp kafasını koparacağım.*

"Çok tatlısın Max," diye mırıldandım alaycı bir şekilde, Julian'ın odasına girip söylediği gibi kapıyı arkamdan kapatırken. Max buna sinir olmuştu. Odası benimkinden küçüktü ama aynı sedir panel kaplama duvarlar, eğik tavan ve şifoniyer vardı. Pencerenin altına küçük bir tekli yatak yerleştirilmişti ve yanı başındaki yalın çam komodinin üzerinde bir gaz lambası duruyordu.

Julian benden bir buçuk metre ötede duruyordu. Yiyeceğini şifoniyerin üstüne koydu ve sonra bana döndü. Siyah-yeşil kareli gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" dedim gözlerimi kaçırarak.

Ne oluyor orada? diye seslendi Max şüpheli şüpheli. Köpeğin koca kafasını kapıya dayadığı gözümde canlandı.

Utanmam Julian'ı güldürdü. *Demek gülebiliyormuş da.*

"Sakin ol," dedi. "Benim tipim değilsin. Üzerimi değiştirmem lazım." Çenesiyle yatağı işaret etti. Hâlâ çıplak göğsüne bakmaktan kaçınarak gözlerim yatağının üzerinde duran içlik, birkaç kat kalın giysi ve yüz maskesine gitti.

"Aa, yürüyüşe mi çıkıyorsun?" diye sordum.

"Daha çok, buradan mümkün olduğunca uzağa gideceğim," diye onayladı Julian, gömleğini yere atıp bana bronz, kaslı göğsünü görme fırsatı tanıyarak. Bu bende,

Caden'ı tişörtsüz ilk kez gördüğüm zamanki tepkiyi yaratmadı ama kabul etmeliydim ki Julian birinci sınıf bir hödük olmasına rağmen oldukça çekiciydi. Durup şifoniyerin üzerindeki yarısı yenmiş topkeki aldı ve kalanını çabucak bitirdi.

"Ee..." diye başladım, gözlerimi arkasındaki duvara yönelterek. Orada da kaldırımda yürüyen küçük, sarışın bir kızın tablosu asılıydı. *Güzel Tanrım, her yerdeyim!* Başımı hızlıca salladım. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Dışarı, dağlar tehlikeli. Boz ayıların olduğundan eminim," diye abartılı bir şekilde ekledim.

"O deli kâhya ve şu ucube itlerle burada kalmaktan daha tehlikeli olamaz." Uzanıp içliğin üstünü aldı ve kafasından geçirmeye başladı.

"Ama burada herkesten çok uzaktayız."

"Bunu sana kim söyledi, Leo mu? Yutmam ben. Muhtemelen dağın öte tarafında bir kayak evi vardır. Bu kadar şey buraya başka nasıl gelecek?" İçliğini giyince ikinci kat giysisini giymeye başladı: mavi bir boğazlı kazak.

"Hayır, muhtemelen yoktur!" dedim çabucak. Julian'ın sırf ne tür bir şeye dahil olduğunu bilmediğinden çıkıp kendi ölümüne gitmek üzere olduğunu fark ederek paniklemiştim. "Sofie'yi tanımıyorsun. Etrafımızda kimse yok. Bunu garanti ederim. Bunu özellikle yaptı. Bulunmamızı istemiyor!"

"Neden?" Dönüp bana baktı.

Bocaladım. "O... Kendine göre nedenleri var." Arkaya uzanıp siyah bir süveter aldı. "Peki, burada oturup bu nedenlerin ne olduğunu öğrenmeyi beklemeyeceğim." Alaycı bir şekilde ekledi. "Zaten hepsi yalandır."

"Ama Julian, nerede olduğumuzu hiç bilmiyorsun!"

"Evet, benim bahsettiğim de tam olarak bu, Ev... Adın neydi?"

"Evangeline."

"Benim demek istediğim de bu, Evangeline." Süveteri başından geçirirken konuşmaya devam etti. "Bir dakika önce Manhattan'daydım, bir dakika sonra ıssız bir dağ başında. Annemle babam ölmüş ve kimse bana hiçbir şey anlatmıyor! Sana yalan söylenmesinin nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?"

Kendime hâkim olamayıp bir kahkaha patlattım. Tam bir hödük gibi davrandığımın farkına vararak kendimi durdurma çabasıyla elim ağzıma gitti. Utana sıkıla ona doğru göz ucuyla baktım. Yine sert sert bakıyordu. "Özür dilerim, sadece... Etrafındaki herkesin sana yalan söylemesinin nasıl bir şey olduğunu çok iyi bilirim."

İşte yine Julian'ın yüzünde şaşkınlık vardı. Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Senin bu olanlarla ilgin ne?"

Evangeline.

Uyarıyı duymazlıktan geldim. "Bu... Bu gerçekten uzun bir hikâye ve sana çoğu kısmını anlatamam." Gözlerinde hayal kırıklığı gördüm ve birden anne babasının ölümündeki payımı itiraf etme isteğine yenik düştüm. En azından o kadarını anlatmalıydım ona. "Annenle baban için çok üzgünüm. Tüm o vampirleri yanımda getirmek istememişim. Sadece arkadaşlarım gelecekti."

"Arkadaşların mı?" diye yavaşça, usulca sordu Julian. Buz gibi tonunu fark edemedim başımla onayladım.

"*Vampir* arkadaşların?" Gözlerini kıstığını gördüğümde hata yaptığımı anladım. "Belki rehinesindir diye düşünmüştüm ama sen o sülüklerle arkadaşmışsın!" diye birden bağırdı Julian. Bana doğru adım atarken yüzü öfkeden kırmıştı.

Niyeti neydi, bilmiyorum. Öğrenemedim, çünkü kapı paramparça oldu ve Max içeri daldı. Yana doğru sendeledim. Tekrar dengemi kurduğumda Julian'ın duvara

sıkışmış olduğunu ve Max'in burnunu onun köprücük kemiğine dayadığını gördüm. Tüyleri dikilmiş, dişlerini göstererek derinden hırliyordu Max. Sesi köpekten çok ayıya benziyordu.

"Max! Yapma!" diye çığlık attım. Max geri çekilmedi. Aslında, sanırım biraz daha yaklaştı. Sivri dişleri Julian'ın boğazından az ötedeydi ve en ufak bir kışkırtmada boğazını parçalayacağını biliyordum. Bu vampir hayvanın beni korurken neler yapabileceğine birinci elden şahit olmuş-tum. "Max, lütfen yapma!" diye yalvardım gözlerime yaş-lar dolarken. "Benim yüzümden yeterince kişi öldü. Daha fazlasına dayanamam!"

Sözlerim Max'i anında susturdu. Gözlerini Julian'dan hiç ayırmadan sallana sallana geri çekilip yanımda durdu. Endişe edecek bir şey yoktu artık. Julian, Max'in dişleri hâlâ boğazımdaymış gibi duvara çakılı kalmıştı. Yüzü dışa-rıdaki kar gibi bembeyaz kesilmişti.

"Dışarı çık," diye fısıldadı nihayet kısık sesle. Gözleri korkudan fal taşı gibi açılmıştı ve ölümle burun buruna gelmiş olduğunun farkındaydı. "Beni yalnız bırak. Lütfen."

Başımı salladım, Max'i pek de nazik olmayan bir şekil-de önümden itip kapıdan dışarı fırladım. Merdivenleri iki-şer ikişer hızla indim.

"Bu daha iyi hissetmeni sağladı mı?" diye sordu Leo, ben büyük odaya tekrar girince. Kibirli ses tonunda "ben sana demiştim" havası sezdim. Kitaplığın önünde dikil-miş, bu kez üzerinde çitalar olan yeni bir derginin sayfala-rını karıştırıyordu.

Başta ona cevap vermedim. Yemek masasına doğru ka-zık gibi yürüdüm ve bir şişe su aldım. Elimin şiddetli bir şekilde titrediğini ancak şişenin kapağını açmaya çalıştığımı fark ettim. Sudan bir yudum alırken bunun kendini

daha iyi hissetmekle ilgisi olmadığına karar verdim. Kendime itiraf etmek ne kadar rahatsız edici olsa da Julian'la aramda bir çeşit bağ hissediyordum. Çok ortak noktamız vardı: Her ikimize de vampirlerce yalan söylenmişti ve onların elinden yetim kalmıştık. Bu dünyada bir yakınlık hissedebileceğim bir kişi varsa, o da oydu. Ağzımdaki suyu yuttum ve Leo'ya cevap vermeden önce çenemden akan damlayı sildim. "Anne babası öldürüldü ve hiç tanımadığı bir dünyanın içine atıldı. Tanıdık geliyor mu?"

Uzun bir duraksamadan sonra, Leo hak verir gibi başını eğdi ve tek kelime daha etmeden raftaki dergilerin başlıklarını taramaya devam etti.

Yavaşça cumbalı pencereye gidip kış cehennemini seyre koyuldum. Vaktin ikindiden daha geç olamayacağına emindim ama hava şimdiden kararıyordu. Yakında gece olacaktı. Bir insan için oldukça tehlikeliydi. "Ve kaçmayı düşünüyor," diye uyardım boşboğazlığımı tasdiklettirerek. "Dışarıya!"

"Bu, sorunlarımdan birini çözer," diye homurdandı Leo.

"Leo! Annesiyle babası benim yüzümden öldü! Evet, canavar olabilirler ama işte! Ve Julian giderse o da ölür." Ani bir duygu seliyle gözlerim yandı. "Herkes benim yüzümden ölüyor."

Leo'nun yüzünde bir an acıma duygusu belirdi. Yanıma gelip omzumu sıvazladı. "Seni mahkûm ettiğimiz bu karanlık dünyaya alışkın olmadığını unutuyorum bazen... Hiçbir yere gidemez. Köpekler başını bekler."

Hem de nasıl beklerim onun başını, diye kızgın kızgın homurdandı Max. *Uçurumdan aşağı yollayacağım onu.*

Şimdi koruma köpeğime ters ters bakma sırası bendeydi. "Max, zaten tüm bunlarla uğraşmakta zorlanıyorum.

Sen de bu kadar *sen* olmayı kesebilir misin?" Hızla dönüp sırtımı ona çevirdim.

"Neden gidip biraz temiz hava almıyorsun Max?" dedi Leo, yan kapıyı açmaya giderek. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum: Git de bir şeyler öldür. Muhtemelen iyi bir fikirdi. Geldiğimizden beri avlanmaya çıkmamıştı.

Gözümün kenarından Max'in ardında bir reddediliş havası bırakarak açık kapıdan dışarı süzülmesini seyrettim ve onun çıkışıyla birlikte ayaz içimi ürpertti. Suçluluk hissi alnımda çizgiler çizdi. *Biraz sert ol, Evangeline.*

"Şimdi. Julian'ı ne tetikledi tam olarak?" diye sordu Leo kapıyı kapatırken.

"Ona vampirlerle arkadaş olduğumu söyledim," diye geveledim, fotoğraf destesini bir kez daha cebimden çıkararak. Artık konuşmaya hevesim kalmamıştı; kanepeye çöktüm. Leo durumu sezdi ve şöminedeki ateşi daha fazla odunla beslemeye odaklandı. Tüm desteyi gözden geçirerek arkadaşlarımla geçirdiğim geceleri anımsadım. Hayatımın en güzel anlarıydı. Şimdiyse beni öldürecekleri için onlardan uzak tutulmak zorundaydım. Artık onlara arkadaş diyebilir miydim ki? Ben insan olduğum sürece onların yanında asla güvende olmayacaktım.

Resimlere üç kez baktıktan sonra desteyi göğsümün üzerine koydum ve gözlerimi kapattım. Uykuya dalacağım yoktu, ben de kulübenin sessizliğinde ateşin çıtırtılarını dinleyerek öylece uzandım. Yan kapıdan ürpertici bir gıcırta geldiğinde gözlerim hâlâ kapalıydı. Derhal kalkıp oturdum, bedenim kaskatı kesilmişti.

"Ah, endişelenme." Leo kapı kolunu çevirmeye giderken kıkırdadı. "Max sadece." Kapıyı çekip açtı ve büyük, siyah bir popo geri geri içeri girdi. Max'miş, evet.

"Bu da ne..." diye homurdandı Leo.

Max içeriye bir şey sürüklüyordu. Bir insan.

Julian.

Onu buradan bir buçuk kilometre ötede, beline kadar kara gömülü buldum, diye rapor verdi Max, Julian'ın ceketini dış-
leriyle tutarak.

Leo alelacele Julian'ı kollarının altından tuttu. Hareketsiz bedenini birlikte sürükleyip ateşin yanına yatırdılar. Kanepeden fırlayıp yanlarına çöktüm ve ona yakından dikkatlice baktım. Tek bir inilti bile çıkmıyordu. Hiç hareket yoktu. "O nasıl..." diye başladım ve sonra düşünceli bir şekilde yüzümü buruşturdum. Uyumuş muydum? Julian yanımdan gizlice geçip gitmiş miydi? Yoksa... Gözlerimi şüpheyle kısarak Leo'ya soru sorar gibi baktım.

Camdan çıkmış, diye cevapladı Max çabucak. *Ayak izleri oradan geliyordu. Manivelayla açıp duvardan aşağı inmiş olmalı.*

"Kararlı ahmak," diye mırıldandı Leo, Julian'ın kurşuni bir renk alan dudaklarını incelemek üzere çömelerek.

"O..." Cümlemi bitiremedim. İçimde bir sıkıntı büyüdü. Bir ölüm daha.

"Durumu iyi değil, orası kesin." Leo, ellerini Julian'ın suratından birkaç santimetre yüksekte gezdirerek başında duruyordu. "Hem de hiç iyi değil. Gidip birkaç battaniye ve bir yastık getir."

Hemen ayağa fırlayıp basamakları ikişer ikişer çıkararak Julian'ın odasına koştum. Ve tabii ki köşeyi döner dönmez buz gibi havayı hissettim. Parçalanmış kapıda durup içeri baktım. Pencere hâlâ aralıktı.

İçeri girdim, yataktan yorganı ve yastıkları kaptım ve yarı sürükleyerek, yarı taşıyarak odadan çıkardım. Kız kardeşi ancak koridordan koşarken aklıma geldi. Bilmesi lazımdı! "Valentina?" diye seslendim, gözlerimle koridoru tarayıp hangi odanın onun olduğunu kestirmeye çalışarak. Cevap gelmedi. "Valentina! Hemen gelmen lazım!" Sesim kısa bir an bocaladı. "Julian hakkında!"

“Uyuyorum,” diye seslendi Valentina sersem bir sesle. *Nereden geldi ses? Sağdaki ikinci kapıdan.* Kolu kavradım ve çevirdim ama pat diye bir ses geldi ve kapının diğer tarafından bir direnç hissettim. Bir şey kapının açılmasını engelliyordu. “Uyuyorum dedim!” diye bağırdı Valentina.

“Ama o senin...”

“Beni rahat bırak!” diye cıyıklamasıyla iki adım geri sıçradım.

“Evangeline!” diye sabırsızca kükredi Leo aşağıdan.

“Geliyorum!” Battaniyelere takılıp yuvarlanmamak için tırabzanlardan tutunarak merdivenlerden aşağı koştum. Leo gömleğinin kollarını sıırıyordu.

“Rahat olmasını ve ısınmasını sağla,” diye talimat verdi.

Rahat... Çocuk bilinçsiz ve donmuş durumda. Muhtemelen ölmüş. Rahat ettireyim... Nazıkçe, Julian’ın başının altına bir yastık yerleştirdim ve yorganı üzerine serip yüzü hariç bedeninin her bir santimetresini kapladım. “Bunun vücut ısınıp yükseltmeye yeteceğini sanmıyorum,” diye ihtiyatlı bir şekilde mırıldandım.

“Tabii ki yetmez. Şimdi bana biraz yer aç,” dedi Leo, yanına diz çökerek. “Bu biraz zaman alacak. Şu lanet veletlerin bana çektiindikleri...” diye başlayıp sessiz bir homurdanmayla bitirdi.

Kendimi en yakın kanepeye attım; kanepenin kolunun üzerine eğilerek Leo’nun çalışmasını izlemeye koyuldum. Gözleri kapalı bir şekilde hiç kıpırdamadan oturuyordu. Derin düşüncelere dalmış ya da meditasyon yapıyormuşa benziyordu.

Max hemen yanıma yerleştirdi, diğer köpekler de bir anda ortaya çıkıp durumu incelemeye koyuldular. “Sihir mi?” diye fısıldadım merakla.

Evet... Biliyorsun, onu orada bırakabilirdim, diye başladı boğuk bir sesle. *Kokusunu duyduğumda, onu bulmak için bayağı zahmete girdim. Ona yardım etmek isteyeceğini düşündüm.*

Göz ucuyla ona bakınca bana dikilmiş koyu sarı gözlerinin nadiren gördüğüm bir şeyle dolup taşığını gördüm: endişe.

Suçluluk duygusundan muzdarip vampir hayvanım kendisini affettirmeye çalışıyordu. Uzanıp kulağının arkasını kaşıdım. "İyi yapmışsın Max. Teşekkür ederim."

Aslında hak etmez ama, dedi Max ve karşılığında ona ters ters baktım. *Ama senin için yaptım*, diye hemen ekledi eğilip boynuma yaslanarak.

"Sence Julian ölecek mi?"

Max cevap vermedi.

Oturduk. Bekledik.

Yanağımda kayan sıcak ve ıslak bir şeyle uyandım. Max'in dili. Başımı kanepenin kolundan kaldırıncı, rahatsız yatış pozisyonumdan dolayı tutulan boynum yüzünden inledim. Üzerime renkli bir örme battaniye sarılmıştı. Bir ara birisi beni sarıp sarmalamış. Bir yerlerden gelen cereyanı fark edince buna şükrettim. Başımı çevirip şömineye baktım; sadece korlar kalmıştı. Ateş, Leo'nun alanıydı. Nere-deydi? Avuçlarımla gözlerimi ovuştururken nereye gittiğini merak ettim.

"Ben buraya nasıl geri geldim?" diye hırıldadı bir erkek sesi, beni korkutarak. Julian karşımdaki kanepede duruyordu. Yüzü normalden soluktu ama hayattaydı. Ve bir defa olsun, suratını asmıyordu ki bu da esmer, erkeksi yüzünü seyirlik kılıyordu.

Oturup yüzümü ona döndüm. "Max izini sürüp seni karlara gömülü bulmuş." Kurtarıcısının kim olduğunu bastıra bastıra söyledim. "Seni o getirdi ve Leo da iyileşmene yardım etti. Deli kâhya ve ucube it," diye ekledim çünkü sözlerini tekrar ederek.

Julian nezaket göstererek Max'e mahcup bir şekilde baktı.

"Aptal mısın sen?" deyiverdim kendimi tutamayıp. Ama sonra, bunu beş saniye kadar düşündükten sonra kendimle sessizce gurur duydum. Bunu hak etmişti.

Julian sırttıktan sonra bakışlarını ellerine indirdi. "Evet, sanırım öyleyim. Nerede olduğumu, neler olduğunu, neden burada olduğumu bilmiyorum. Annemle babamın öldüğü dışında hiçbir şey bilmiyorum ve etrafımı saran..." Ya düşünceleri arasında kaybolduğundan ya da bir haka-ret daha etmek üzereyken vazgeçtiğinden cümlesini bitirmedi.

Dönüp Max'e baktım. "Leo nerede?"

Bugünlük dinleniyor. Bu kadar çok sihir onu yordu.

"Tamam." Tekrar dönünce, Julian'ın kocaman açılmış gözlerinde önceki gün kız kardeşindeki o "deli mi bu?" ifadesiyle bana baktığını gördüm. "Evet, onunla telepatiy-le konuşabiliyorum," diye belirttim. "Nasıl bilmiyorum. Kendiliğinden oldu."

Julian'ın kahverengi gözleri Max ile benim aramda gidip geldi. "Peki," dedi uzun bir aradan sonra, "ona teşekkür ettiğimi söyle. Hava tahminimden daha soğuktu."

"Ettin bile. Seni anlıyor," dedim. Yere bakınca resimlerimin her yere saçıldığını gördüm. Max, Julian'la birlikte içeri girince düşürmüştüm herhalde. Kanepeden yuvarlanıp dizlerimin üzerine indim ve resimleri toplamaya başladım.

"Bunlar arkadaşların mı?" diye sordu Julian.

Arkadaşlar. Yine o kelime. Zaman geçtikçe kulağa daha tuhaf geliyordu. Sadece başımı salladım.

Julian kanepeden inip yere çömeldi ve fotoğrafları toplamama yardım etti. Bishop'm şapşal şapşal sırttığı, Caden'msa tipik olarak dalgın görüldüğü bir fotoğrafı yukarı kaldırdı. "Peki, hangisine âşıksın?"

Resmi elinden hızla çekip aldım. Yanaklarıma ateş bastı. Kıkırdadı ve resimleri toplamaya devam etti. Amelie ve Fiona'nın bir fotoğrafında duraksadı. Bir kaşının kalktığını fark ettim. "Sarışın kim?"

Hiç havamda olmamama rağmen sıırttım. "Amelie. Gerçekten çok tatlı, değil mi? Tanısan severdin." *Tabii, o bir vampir ve muhtemelen seni öldürürdü, orası ayrı.*

"Evet, kesin," diye alaycı alaycı mırıldandı. Gözlerinde bir anlık hoşnutsuzluk yakaladım ama ardından bunu bilinçli bir şekilde değiştirdi. "Bugün olanlar için üzgünüm," dedi. "Sana karşı tamamen hödüklük ettim. Max'in davranışını hak etmişim." Max memnun olarak hafiften homurdandı. Julian köpeğin kendisini anlayabilmesinden dolayı muhtemelen biraz afallayıp devam etmeden önce ona doğru baktı. "Mesele şu ki... Annemle babamın bazı kötü işlere bulaştıklarını biliyorum. Ama yine de onlar benim annemle babamdı ve artık yaşamıyorlar. Bir dakika önce sine kadar tıp fakültesinden dönüp hafta sonu için onları ziyaret ederken, bir dakika sonra nerede olduğumu bilmiyorum ve..."

"Tıp fakültesi mi?" Julian, Kolombiyalı uyuşturucu lordunun oğlu, hayat mı kurtarıyormuş? Sofie bundan bahsetmemiştir.

"Evet, ilk yılım. Lisansı hızlı bitirdim," diye açıkladı Julian.

Resimlerin geri kalanını sessizlik içinde toplarken Julian'ın bu yeni sakın ve kibar versiyonundan tedirgin olarak onu yandan yandan izledim. Leo onu sihriyle düzeltip iyi biri mi yapmıştı?

"Onlar senin arkadaşlarınsa, neden burada seninle birlikte değiller?" diye birdenbire sordu Julian.

"Uzun hikâye," diye mırıldandım. Nereden başlayacağımı bilmiyordum.

Topladığı desteyi bana verdi ve sonra tekrar kanepeye çıkarken hatırlattı. “Şey, belli ki hiçbir yere gitmiyorum...”

Max’e baktım, başını iki yana sallamakla yetindi. Hiç şaşırmadım. Koca köpeğin tüm bildiği bu sırlar, yalanlar ve manipölasyonla dolu dünyaydı. Tabii ki kimseye güvenmezdi.

“Lütfen...” diye tatlı dille iknaya çalıştı Julian, yoz bir aileden gelen yirmi küsur yaşındaki bir tıp öğrencisinden çok yedi yaşındaki masum bir çocuğun içten kahverengi gözleriyle bana bakarak. Muhtemelen ben gerçeği öğrenmek için Sofie’ye yalvarırken benim gözlerim de böyle görünüyordu. Bu kez cevaplar bendeydi ve masum bir insanı bir zamanlar benim içinde bulduğum o yalnız, karanlık dünya içinde bırakmaya gönlüm elvermiyordu.

Sonraki bir saat boyunca, Max’in onaylamamasına rağmen Julian’a hayatımın son bir ay içinde öğrendiğim versiyonunu anlattım. Julian, önceki saldırganlığından eser kalmamış bir halde kanepede bacak bacak üstüne atıp oturarak yüzünde bir saygı ve sempati karışımı ifadeyle sessizce dinledi. Arada sırada zehir sorunu veya Veronique’in nerede saklandığına dair bir soru sormasının dışında tüm söylediklerimi sindire sindire sadece dinledi. İtiraf etmeliydim ki harika bir dinleyiciydi. Bir kez başlayınca onunla konuşmakta hiç zorlanmadım. Caden’la konuşmaktan daha kolaydı ama bu muhtemelen Caden’in yüzüne bakarken hiçbir düşünceye uzun süre odaklanamamamdandı. Julian, bu yeni tavırla gitgide daha çekici hale gelse de o farklıydı.

Kekeleye kekeleye, yüzüm kızara kızara Caden’dan kısaca bahsettim. “Aşk” veya “ruh eşi” kelimelerini anımsatacak her şeyi atlardım ama Julian’ın gözlerindeki imalı bakış Caden’in benim için ne anlama geldiğini çabucak anladığını ortaya koyuyordu.

Bir ara, bir hizmetçi gelip üzerinde açık çay ve hafif yağ sürülmüş tost ekmeği bulunan tepsiyi masanın Julian'a en yakın yerine bıraktı. Julian kibar bir şekilde başını sallayarak kabul etti. "Onları affetmiş gibisin," dedi, şaşırılmış bir ifadeyle çayının şekerini karıştırırken. "Sana tüm yaptıklarından sonra?"

"Affettim diyemem," diye başladım yavaşça. Kendimi yine aptal hissetmiştim. Buna dürüstçe cevap veremiyordum bile. Aslında Sofie'yi affetmiştim. Tamamen. Ve Caden açısından affedilecek hiçbir şey yoktu. "Kızmak hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Sadece beni sert biri yapar. Belki sonradan ortaya çıkar ve bir psikopat gibi ortalığı kasıp kavururum."

"Ama..." Julian duraksayıp uygun kelimeleri aradı, "onlar seni öldürmeye çalıştılar ve sen hâlâ onlara arkadaş diyebiliyorsun. Sence bunda bir yanlışlık yok mu?"

"Bu karmaşık," diye geveledim omuz silkerek. "Olanların hepsinde birçok yanlışlık var. Umarım onları tekrar gördüğümde kendilerine hâkim olmayı öğrenmiş olurlar."

Julian dirsekleri dizlerinde, elleri kapalı bir şekilde ileri eğildi. "Peki bu ne zaman olacak? Ne kadar zaman sonra? O zamana kadar sen, biz, burada tıkılıp kalacak mıyız?"

"Uzun sürmez. Söylemesi zor..." Bu yalanı yüzümden gizlemek için çok uğraştım ama onun yüzündeki mahzun ifadeye bakılırsa başarısız olmuşum. Ona hakikatin tamamını, aşırı korumacı, aşırı takıntılı Sofie'nin bir vampir sürüsünün benim kanımdan etkilenmeyeceklerinden emin olana kadar bizi buraya kapattığını söylemeye içim elvermedi.

Burada ölebilirdik.

3. Gözcüler

“Yakında,” diye mırıldandım hafifçe. Elimi küçük kız kardeşimin beyaz mermer lahdinin pürüzsüz yüzeyinde gezdirirken verdiğim sözün bariz bir yalan olduğunun farkındaydım. Yüz yirmi yıl önce, benimle birlikte, el ele, o zamanlar bir tür fabrika olan bu binadaki rutubetli, tozlu odaya girmişti. Yüz yirmi yıl önce, kaygılı yeşil gözlerinin içine bakmış ve ona, büyü fiyaskomu düzeltir düzeltmez onu serbest bırakacağıma söz vermiştim. Pembe yanaklarından yaşlar süzülürken, dondurma büyüsunü mırıldanmıştım. Büyü onun bedenini felç edip dondururken benim sesim onun son hıçkırıklarını maskeleymişti ve kalbimin acıdığını hissetmiştim. Sihirli mermerin bedeni etrafında hızla dönüp onun o güzel, kahverengi kıvrıkcık buklelerini yutarak onu bu muazzam lahde kapatışına şahit olmuş-tum. Ve işte, özgür olabilecekken, burada, atriyumun orta yerinde her şeyden uzakta hapisti. Tek çaresi Evangeline’in ölmesiydi. *Takdir’e de, onun sapkın espri anlayışına da lanet olsun!*

Hayır. Veronique büyüden kaynaklı komasında hapis-ken yalanlarım onu incitemezdi. Bana işkence edeceklerdi ama dayanabilirdim. Takdir’i zekâm ile alt edene kadar onu bu büyüünün etkisinde tutacaktım. Tıpkı Evangeline’in kendi güvenlik kozasında kalacağı gibi. Yıllarca, belki de ömür boyu. Onu güvende tutacaktım.

“Sanırım diğerleri kilerde?” dedim ortaya, heykelin yanından uzaklaşırken. Gözlerim harabeye dönen atriyumda halka şeklinde toplanmış, kendi aralarında fısıldaşan yirmi kadar Ratheuslu vampirdeydi. Muhtemelen hâlâ bu dünyalar arası geçişin şokunu yaşıyorlardı. Diğer yarısı, Caden ve takımı dahil, kilerde kan torbalarıyla karınlarını tıka basa doyurmakla meşguldüler. Asi ergenler gibi, gelişlerinden sonra bir saat içerisinde Viggo ve Mortimer’in zulasına dalmışlardı ve hâlâ oradaldı. Önceki ahlaki kararlarını sona erdirmiş, susuzluklarını gideriyorlardı. Tüm Ratheuslu vampirler kilerde belli bir süre geçirmişlerdi ama öyle görünüyordu ki Evangeline’in arkadaşları doymak bilmiyordu.

Bu dördü aynı zamanda benim birini köşeye sıkıştırıp niyetlerini öğrenme planımı da engelliyordu. Dördünden birini kısa bir süre izole edip ruhlarına ve akıllarına nüfuz etmem gerekiyordu. İhtiyacım olan sadece otuz saniye ve sihir kullandığım için Mage tarafından ya da ona karşı entrika çevirdiğim için Viggo tarafından saldırıya uğramayacağım bir yerd. Bunu yaparak ateşkesin iki maddesini bozmuş olacaktım ve dolayısıyla muhtemelen her iki kıdemli vampirin de gazabını kazanacaktım. Mage’in gazabının sonucunu bilmiyordum ama öğrenmek istediğimden de emin değildim.

Ama önemli değildi çünkü zaten yeterince yaklaşamıyordum. Viggo etrafta yoksa Mage vardı. Mage’in sihrimi sezebilme yeteneği olduğundan o etraftayken hiçbir şey deneyemiyordum. Ve her ikisi de etrafta yoksa o zaman o pislik Rachel oluyordu. Viggo ve Mortimer’e rapor vermeye hazır bir şekilde tepemde dikiliyor, gözetliyordu. Belli ki bu güç mücadelesinde onların tarafını seçmiş ve Viggo ile Mortimer’in gözü kulağı olmayı kendisine görev bilmişti. Ben de sabırsızca bekledim. Ve geçen her saatle

Caden ile diğerkleri kendilerini kana olan arzularına daha fazla bıraktılar. Bu maskaralıktan iyi bir sonuç çıkacağına dair umudum hızla zayıflıyordu.

“Kahretsin!” diye homurdandığını duydum Viggo’nun alçak bir sesle. Başımı o yana döndürünce çenesini sıkmış bir şekilde cep telefonunu Armani takım elbisesinin cebine soktuğunu gördüm. *Kötü bir haber mi?* Dudaklarımın hafiften kıvrıldığını hissettim. O mesajın ne olduğunu tam olarak biliyordum. Etki altındaki astlarından biri ona Evangeline’i aramalarının sonuç vermediğini haber vermişti. Şu anda bu etki altındakilerden yüzlercesinin dünyanın her yerinde koşuşturup benim geçmişimle bağı olan her mekânı bastıklarına şüphe yoktu. Hem Viggo hem de Mortimer telefonlarına yapışmış, akbabalarına emirler gönderiyorlardı. Bu kadarını bekliyordum zaten.

Viggo, izlediğimi fark edince çelik mavisi gözleri üzerine kilitlendi. Gözlerindeki kızgınlık ifadesi anında yok olup yerini tipik kibirli sırıtışına bıraktı. “Evangeline’in küçük ‘arkadaşları’ kan rezervimizden ayrılmayı reddediyorlar.” Aylak aylak dolanarak gelip dudaklarında memnuniyet dolu bir gülümsemeyle yanımda durdu. Bunu eğlenceli bulmak tam onluktu. Ama cevabımı beklemeden konuyu tamamen değiştirdi. “Ursula’yı tekrar göreceğimize gerçekten inanıyor musun?” Ardından alaycı bir ifadeyle ekledi. “Önceden bana doğruyu söylediği farz edersek.”

Ezeli düşmanımın bu atriyumda eceliyle ya da konak bedeninin eceliyle buluştuğu noktada dikildiğimizi fark ettim. *Güzel soru.* Onlara zaten söylediklerimin dışında başka bir cevabımın olmadığı bir soru. Ölümü, kalıcı olmayacak kadar temiz ve sakindi. O kıskanç cadının yıllar boyunca izimi sürmek için tekrar tekrar nasıl reenkarne olabildiğini bir yana, bunu bir kez bile nasıl yapabildiğini bilmiyordum. Takdir ile anlaşma yaptığı şüphesizdi. Tabii

ki bunu Viggo'ya anlatmanın bir anlamı yoktu. Bana inanmazdı. Ben de omuz silkmekle yetindim. Ursula şu an endişe edeceğim en son konuydu.

Bir kilit sesiyle tüm endişelerim silinip ensemdeki tüyler diken diken oldu. Dış kapı açılmıştı. Birisi giriyordu. Omuzlarım gerildi. Tüm çalışanları geri gelebilme ihtimalleri olmaksızın uzağa göndermişim! Öyleyse kim... Burun deliklerime insan kanı kokusu geldi. "Mortimer!" diye tısladım; gözlerim bir zamanlar birinci güvenlik kapısının bulunduğu delikteydi.

"Bugün pazartesi. Bahçıvan," diye fısıldadı Mortimer cevaben. Gerçi gizliliğin hiçbir anlamı yoktu. Atriyumdaki yirmi Ratheuslu vampir her pazartesi ve perşembe olduğu gibi yine bu şehir ormanını budayıp otlarını temizlemek için içeri giren ufak tefek Portekizli adamın gayet farkındalardı. Daha şimdiden burun delikleri adamın kanıyla ümitleniyordu.

"Ne yapacağız?" diye sordum. Sesimdeki paniği duyabiliyordum. Kendi ağzımdan çıkan kelimeler bana yabancı gibi geliyordu. Mortimer'den veya başkasından tavsiye istemeye alışık değildim.

Ama çok geçti. Rachel başta olmak üzere yirmi vampir süper hızlı bir arı sürüsü gibi, atriyumun mevcut harabe haline yaklaşmakta olan, ecelinden habersiz, sessiz, kibar bahçıvanı delikten içeri girer girmez pusuya düşürmek üzere kapıya doğru akın ettiler. Bağırmaya bile vakti olmadı.

Zaman zaman birlikte şakalaşıp güldüğümüz bu kibar, masum adamın kıyımını izleyemeyip gözlerimi çevirdim. *Onu nasıl unutabilmişim?*

"Bu çok kötü oldu... Veronique'in açelyalarının nasıl budanacağını o biliyordu," diye mırıldandı Viggo, Hannibal Lecter misali bir sempatiyle. Dönünce gözlerindeki

açlığı, masum adamının ölümünün içimi nasıl kemirdiğini izlerken dudaklarındaki kibirli, memnun gülümsemeyi gördüm.

Viggo'nun gözlerini oyma isteğine karşı savaşıırken kırmızı ojeli tırnaklarımı bacaklarımın yanlarına batırdım. Küçük kız kardeşime verdiğim sözü tutmak her saniye daha da güçleşiyordu. Kendimi uzaklaştırmam lazımdı. Gerisin geriye dönüp sığınma limanına doğru ilerlerken başımı çevirip kin dolu bir memnuniyetle seslendim. "Evangeline'i bulmanızın tek yolu yerini benim kafamın içinden çekip çıkarmanız." *Ve bu hiçbir zaman olmayacak.*

Evangeline'in zarif insan kokusu her yerdeydi. Onu ufak pembe haliyle, beşikte sarmalanmış uyurken gördüğüm günden beri on sekiz yıldır aklımı başından alan o zarif insan kokusu. Bu çirkin kan kırmızısı odada, ki bu dekor Viggo'nun sapkın espri anlayışının bir parçasıydı, çok kısa süre yaşamıştı ama yine de her bir yüzeyde ondan bir iz bulabiliyordum. Büyük boy yatağın kırmızı ipek nevresiminde, tafta yatak örtüsünde, ışığı açarken bileğinin değdiği gece lambasının kristallerinde. Her yerde. Bu yüzden Ratheuslu vampirler geldiğinden beri zamanımın çoğunu burada geçiyordum. Bu yüzden herkesi buradan uzak durmaları konusunda uyarmış, gazabımla ve ateşkesi bitirmekle tehdit etmişim. Şimdiye kadar kimse sinamamıştı.

Şimdi Evangeline'in pembe eşofman üstünü göğsüme bastırmış bir şekilde odada dolaşıyordum. Ursula'nın saldırdığı gece üzerinde bu vardı. O geceyi düşünüp annesinin ölümünün ardındaki gerçeği ilk kez öğrendiği anda gözlerindeki acıyı hatırlayıp ürperdim. Ona koşmak, sarılmak, onu korumak istemişim. Ama yapamadım. Viggo ve Mortimer'in o tatlı kıza olan sevgimin derinliğini fark

etmelerine müsaade edemezdım. Bunu bana karşı kullarıları. Nihayetinde, Ursula'nın saldırısı hayırlı olmuştı. Evangeline, Viggo'nun gerçek yüzünü nihayet görmüştü: entrikacı bir canavar.

Pahalı boy aynasının önünden geçerken afalladım. Solgun yeşil gözler bana hayretle baktı. Doğal olarak pürüzsüz ve ipeksi olan saçım dağılmıştı. Siyah-gümüş renkli kalem elbisemi kırıksıklar kaplamıştı. Benim için tuhaftı. Yanından geçtiğim her bir erkeği, kadını ya da çocuğu kendime hayranlıkla baktırmak için çok uğraşmama gerek kalmazdı. Hiç böyle görünmezdim...

İç geçirdim. Kızımdan ayrılmanın yarattığı bitkin halimin bir kanıtıydı bu. On sekiz yıldır, lanetinin onu Ratheus'a gönderdiği ilk geceye kadar bana hep bir dakikalık mesafede, hep gözümün önünde olmuştı. Şimdi ise binlerce kilometre uzaktaydı.

Bundan nefret ediyordum. Beni bunu yapmaya mecbur bıraktıkları için Viggo ve Mortimer'den nefret ediyordum. Elbisemin yegâne cebinden katlanmış bir fotoğraf çıkarırken acıyla, *Elimdeki tek şey bir resim*, diye düşündüm. Evangeline için bastırttığım fotoğrafların arasından aşırıştım. Fotoğrafta, bir banka oturmuş, sol tarafına bakarak gülümsüyordu. Muhtemelen Caden'a. Parmağımla, çoktan ezberlemiş olduğum yüz hatlarının etrafını çizdim. Sarı saçları ve gamzeli yanaklarıyla annesine nasıl da benziyordu. Özlem içimi kavuruyordu. Kendime dürüst olmam gerekirse, onu Nathan'dan daha çok özlüyordum. Onu kız kardeşimden daha çok özlüyordum.

İçeri girdiğini, gözümün ucuyla fark etmeden yarım saniye önce sezdım. "Açıkça belirttiğimi sanıyordum," diye başladım, resmi katlayıp tekrar cebime koyarken. "Bu odaya kimse giremez." Dönüp Caden'a ters ters baktım. *Mükemmel. Yalnızız. Nihayet. Bu an benim şansım. Ama çok uzakta*

duruyor. Bir adım ileri çıktım, sonra bir adım daha. Şüpheyandırmadan yavaşça yaklaşıyordum. Niyetimi bilse bu şekilde özeline girilmesini hoş karşılamayacağından emin dim. Sadece otuz saniye bihaber kalmasına ihtiyacım vardı ki kaçmasın ya da bana saldırmasın. Ve Evangeline'e karşı niyetleri kötü çıkarsa...

Caden beklenmedik bir şekilde aniden Viggo'ya rakip olabilecek bir hızla santimetreler ötemde belirip güçlü elleriyle kollarımdan sıkıca kavradı. "O nerede? Onu görmem gerek," diye fısıldadı sesinde çaresizlikle. Etime batan başparmakları canımı yakıyordu.

Onunla göz göze gelebilmek içim başımı kaldırmam gerekti. *Tanrım, güçlüymüş. Bunu ona fark ettirmeden nasıl yapacağım?* Gözlerim, aynı zamanda hem zarif hem de erkeksi olan yüz hatlarında gezinirken, kabul etmeliydim ki yakışıklıydı. Evangeline'in neden ona sıırıslıkam âşık olduğunu anlayabiliyordum. Zihnimde birkaç sarmal koparıp hazırlarken, "Sana neden söyleyeyim ki?" diye başladım. Konuşmayı sürdürürken aklına nüfuz edebilir miydim acaba? Sanmıyordum ama denemek zorundaydım.

"Onu görmem gerek," dedi Caden dişlerini sıkarak.

"Sen onu kullandın ve sonra da öldürmeye çalıştın," diye çıkıştım.

Gözlerinde duru bir acı belirdi. Başını sola ve kapıya doğru yatırdı. Kulak misafiri olan var mı diye kontrol ediyordu. Tekrar bana döndüğünde gözlerinde amansız bir kararlılık vardı. "Neden kendin öğrenmiyorsun? Bu tür şeyler yapabildiğini biliyorum, cadı," dedi dişlerini gıcırdatarak. Belli ki bunu kendisinin teklif etmesinden hoşnut değildi.

Onu doğru mu duydum? O... İncelenmek için gönüllü mü oluyor? Ağzımın şüpheyile yamulduğunu hissettim. Hayır... Olamaz. Akli başında hiçbir vampir bunu...

“Yap hemen!” diye üsteledi. Sesi titriyor, yeşim gözlerinde hüznün parlıyordu. “Çabuk! Diğerleri bizi bulmadan!”

Daha fazla söylemesine gerek yoktu. İhtiyatı bırakıp sihirli filizleri bedenine gönderdim. Düşüncelerine, duygularına, acısına, her şeye nüfuz ettiler. Geçmişinde, önceki insan hayatında gezinip her bir umudunu, korkusunu, arzusunu bir bilgisayar programının parçasıymışlar gibi indirdim. Görüntüler gözümün önünden geçiyor, duyguları kalbime akıyordu.

Evangeline’in meleksi yüzü görününce gözlerim fal taşı gibi açıldı. Mağara zemininde uzanan bilinçsiz, kırılğan yaratıktan Ratheus’taki heykelin eline kolyenin yerleştirildiği ana kadar, Caden’ın ona dair anılarının altını üstüne getirdim. Ve sonra atriyum... Evangeline dikilmiş, bana gülümseyordu. Hayır, Caden’a. Caden onu öldürmek için karşı konulamaz arzusuna yenik düşüp saldırıya geçtiğinde gülümsemesi bocaladı. Görüntüler zapt edilemez bir arzu ve katıksız bir acı karışımıyla sona erdi. Caden’ın acısı.

Viggo’ya yalan söylemişti. Onu gerçekten seviyordu.

Büyüm Caden’ı bırakırken nefesim kesildi. “O güvende,” diye fısıldadım nefes nefese. Ruhuma akın eden rahatlamayla birlikte ellerim, birdenbire benim gözümde bir meleğin yanaklarına dönüşen yanaklarına gitti. Onu öldürmek isteyebilirdi ama kalbini kırmayacaktı; sapkınca ama teselli edici. “Onlar bizi birlikte bulmadan önce şimdi buradan çıkmalısın,” diye telaşla fısıldadım. Şimdi Evangeline’e olan sevgisinin saf olduğunu öğrenince onu koruma isteğim daha da artmıştı. Viggo’ya, onu öldürmeye çalışmasına fırsat veremezdim. “Rachel’ı atriyumda bir cesetle bıraktım ama bu onu ne kadar süre meşgul eder, bilinmez. Ve Mage nerede, Tanrı bilir.” En azından Viggo ve Mortimer’in pusuda olmadıklarını biliyordum.

Veronique'in tehlikede olduğuna dair paranoyaları on kat arttığından onun yanında olabilmek için atriyma yapışmış haldelerdi.

Caden uyarımı duymazlıktan gelip ellerimi yanaklarından ayırıp avuçlarının arasına aldı. "Benden nefret ediyor mu?" diye fısıldadı.

Başımı sallayarak kıkırdadım. "Tam tersi. Aptal tatlı kız her zamanki gibi herkes için endişelenmekle meşgul."

Gözleri parladı. "Nereden biliyorsun? Telefonu mu var? Onunla konuşabilir miyim?"

Başımı salladım. "Leo. Onunla iletişim kurabiliyorum." Dakikalar öncesine kadar Caden'ı bağlayıp acımasızca işkence etmeye hazırlanırken şimdi en gizli detayları onunla rahat rahat paylaşıyordum. Viggo ve Mortimer'in bilmemesi gereken detaylar. "Bulunduğu yere telefon kuleleri dikme şansım olmadı. Ve bu şekilde daha güvenli. Viggo muhtemelen telefon şirketlerini kurcalamıştır."

"Nerede..."

Sözünü kestim. "Hayır," dedim başımı sallayarak. "Bunu kendime saklamam herkes için daha iyi olur."

Caden başıyla onayladı. Bir saniyeliğine duraksadı. "Onu ne zaman görebiliriz? Açıklama yapmam gerek. Özür dilemem gerek."

"Hazır olduğunuz zaman... Hazır olduğum zaman."

"Bir şey yapamaz mısın? Onu korumanın bir yolu yok mu?" diye yalvardı Caden yüreğimi dağlayarak.

"Şu an için onu saklamak en iyi koruma şekli. Gitsen iyi olur. Şimdi!"

Ama çok geçti. Aşına, sakın bir ses araya girdi. "Sihrin sana istediğini verdi mi?"

Birbirimize öyle dalmıştık ki ikimiz de Mage'in yaklaştığını sezmemiştik. Şimdi yavaşça ona dönerken, ateşkes antlaşmasını doğrudan bozmama, kendisinin özel talebine

karşı gelmeme nasıl tepki vereceğinden emin olamayarak kendimi hemen sarmallarla donattım. Fakat kıdemli vampirin kömür karası gözlerinde memnuniyet vardı.

“Gerekliydi,” diye cevap verdim ihtiyatlı bir şekilde.

“Güzel.” Dudaklarında ufak bir gülümsemeyle Caden’a döndü. “Şimdi buradan ayrılmanı ve Sofie’den uzak durmanı tavsiye ediyorum. Gerçek, sana ve bana ne kadar aşikâr olsa da herkesin iyiliği için gizli tutulmalı.”

Gözlerim Caden’a gidince onun yüzünde de muhtemelen benimkinde olan aynı şaşkın ifadeyi gördüm. Bu sözüm ona şeytani, sadist konsey lideri bize yardım mı ediyordu?

“Sen de ona ve arkadaşlarına bakarken yüzünden o sevgi dolu sırıtışı silsen iyi edersin,” diye sözlerini bana yönelterek devam etti Mage. “Sihrinle o şeyi yapmana daha önce bu sebeple izin vermedim. Viggo gerçeği anında anlardı. Onun şüphede kalması gerekiyor.” Elini Caden’a doğru salladı. “Koş, şimdi. Ve unutma, beni arkada bırakmayı planladığınız düşünülürse bana borçlusun.”

Caden bu son sözle tereddüt edip başını suçlu suçlu eğdi. Sonra bana dönüp fısıldadı. “Onsuz hiçbir şeyin anlamı olmadığını söyle ona.”

Bir kez başımla onaylayıp elini sıktım.

Ve sonra ortadan kaybolup beni bu sihri sezebilen kıdemli vampirle baş başa bıraktı.

Mage’in kara gözleri üzerime odaklandı. “Caden’ın Evangeline için önemli olduğunu anlıyorum ve o kıza borçluyum. Onlara bir zarar gelmesine izin vermeyeceğim. Asla.”

Ben kendimi tutamayıp güldüğümde sol kaşı kalktı. “Bana inanmıyor musun?”

“Hayır. Kusura bakma. İnanmıyorum. Nedenini anlamamı...”

Mage kırmızı dudaklarını büktü. "Türümüz ne zaman böyle hain, entrikacı ahmaklar haline geldi bilmiyorum. Son beş bin yılda bariz bir değişim oldu."

Yaşadığım şoku gizlemek için tüm enerjimi harcamam gerekti. *Beş bin yaşındaymış! O da en az!* Bildiğim kadarıyla dünyada bu kadar uzun yaşamış bir vampir yoktu. Tabii, ben fazla bir şey bilmiyordum. Viggo'nun ağzı dünyamızın vampir tarihi konusunda sıkıydı. Tek bildiğim kendisinin ilk vampir olmadığı ama artık en yaşlı olanı olduğuydu. Sezgilerim ilk vampirin ölümünde onun da parmağı olduğunu söylüyordu. Özellikle de dünyada bir avuç kadar kalan diğer vampirlerin onunla işbirliği yaptığım için beni öldürmekle tehdit etmelerine bakılırsa. Pek arkadaş edinememişti.

"Demek burası Evangeline'in odası?" diye sordu Mage, odada dolaşırken gözlerini dekorda gezdirerek.

Hiçbir şey söylemedim. Evangeline'e yardım etmek istemesindeki muhtemel nedenin ne olabileceğine kafa yorarak onu dikkatle inceliyordum. Aklıma bir tane bile gelmemesi beni iyice germiştii. Mage'in kesinlikle şeytani olduğunu söyleyebilecek olsam bu kadar gerilmezdim. Keşke onu da Caden'a yaptığım gibi büyüyle görebilseydim...

Tabloyu incelemek üzere şöminenin önünde durdu. Evangeline'in önceki odasından buraya taşıdığım tablo. Küçük bir kızken oyun parkında papatya toplarken resmettiğim tablosu. "Bu Evangeline."

"Evet."

"Çok güzel." Bir süre sessizce dikildikten sonra tekrar konuştu. "Onu kendi çocuğunmuş gibi seviyorsun. Bu konuda sana imreniyorum." O kara gözler tekrar üzerime yöneldi. Öyle huzurlu, öyle mesafeli, öyle kestirilemezlerdi ki. "Buraya sana kilerin kupkuru olduğunu söylemeye geldim."

Konunun aniden değişmesi ve haberin verdiği şaşkınlıkla gözlerimin büyüdüğünü hissettim. "En az birkaç hafta yetecek kadar vardı!"

Omuz silkti. "Ne diyebilirim ki? Belli ki yokmuş. Bugün atriyumdaki olay bunun kanıtı olmalı. Sürpriz konuk?"

Bahçıvanı hatırlayıp yüzümü buruşturdum. "Evet, tamamen sürprizdi," diye cevaplayıp ekledim. "Sürprizleri sevmem."

"Bunların insanların etrafında olmaya güvenilecek duruma gelmesi uzun zaman alacak," diye devam etti, fırça çeker gibi bir ses tonuyla.

"Bunun gayet farkındayım," diye çıkıştım. Yukarıdan bakması beni öfkelen-dirmişti. "Bu, planda yoktu."

Ses tonum onu rahatsız ettiyse de belli etmedi. "Hayır, tabii ki yoktu. İçeri giren başka kimse olmasın diye güvenlik kodunu değiştirebilir misin?"

"Ben, ee..." Önerisi beni şaşırtmıştı. Afalladım. Bu neden benim aklıma gelmemişti? Harika ve de basit bir fikirdi! Ve bu kadar meşgul olmasam normalde hemen aklıma gelecek bir şeydi. Ama işte şimdi Mage bana yardım etmek için akıllıca bir öneride bulunuyordu.

Buraya kadardı. Bu kadar yeterdi. *Kim olduğunu görme zamanı geldi, Mage.* Vücudumun üst kısmını gevşeterek atlamaya hazır bir halde dönüp endişeli akıl hocama baktım. "Daha fazla dans etmeyelim, olur mu?" diye başladım kasten sakın bir sesle. "Dans partnerlerimin daha uzun ve daha erkeksi olmasını tercih ederim."

Mage melodik bir kahkahayla başını geri atarken uzun, siyah bukleleri sallandı. "Ne demek bu?"

Bunu komik buldu. Harika. Karşımda Viggo'nun dişi versiyonu vardı. Derin derin iç çektim. "Ne oyunu oynuyorsun, Mage? Evangeline ve Caden'ın sağlığıyla ilgileniyormuş gibi yapıyorsun, insanlar öldürölmesin diye bana

tavsiye veriyorsun. Bunlara vaktim yok benim. Viggo ile yeterince oyun oynuyorum zaten. Nedir senin istediğin?”

Gözlerindeki neşe kaybolup yerini sisli bir bakışa bıraktı. Artık bana değil de kendi uzak anılarına bakıyor gibiydi. “Benim dünyamla senin dünyanın bu kadar benzer olması seni rahatsız etmiyor mu?”

Anı konu değişimi beni afallatmıştı. Sözlerini kavramak için duraksadım. “Evet,” diye yanıtladım dürüstçe. “Evangeline dünyanızı tarif etmeye başladığından beri bu beni büyük oranda rahatsız ediyor.”

“Çünkü sizin dünyanızın Ratheus ile aynı kaderi paylaşp paylaşmayacağını merak ediyorsun.” Mage şömine rafından küçük bir biblo aldı. Bibloyu parmaklarının arasında çevirişini sessizce seyrettim. “Ben de aynı endişeyi duyuyorum. Gördüğün gibi gezegenler benzer. Tek fark zehir meselesi.”

Tonundaki, sözlerindeki bir şey içimde daha önce atriyumda olduğu gibi şu anda da dilinin ucunda derin, karanlık bir sırrın olduğuna dair bir his uyandırdı.

“Gördüğüm kada...” Mage’in gözleri kapıya kaydı ve iç çekti. “Kulak misafirleri, her zamanki gibi.” Ben hiçbir şey sezmemiştim. Normalde bu konularda benim sezgilerim büyücülük yeteneğimden dolayı Viggo’dan daha güçlüydü. “Sihrinle ses bariyerleri yaratabilirsin, değil mi?”

“Ateşkesi bozmadan mı?” diyerek sırttım.

O da gülümsedi. “Her kaidenin bir istisnası vardır.”

Bana sihrimi kullanma izni veriyordu. Öfkem kabardı ama merakım öfkemi hemen yatıştırdı. Bana diğerlerinin duymaması gereken bir şey söylemek istiyordu.

Dikkatlice seçilmiş birkaç kelimeyle etrafımda mor renkli bir baloncuk oluşturdum. Baloncuk genişleyip Evangeline’in odasının duvarlarına kadar değerken Mage onu gözleriyle takip etti. *Demek büyüü görebiliyor da!*

Odanın dinleyicilerden korunduğuna kanaat getiren Mage tekrar başladı. "Şimdi... Nerede kalmıştık? Evet, zehir meselesi. Rachel'dan öğrendiğim kadarıyla senin suçunmuş?"

Ağzımdan alaycı bir kahkaha çıkıverdi ama hemen peşinden başımla onayladım. Yüzde yüz benim suçumdu. Sonsuzlukta Nathan'a katılabilmek için Takdir'le oynamıştım. Herkesin zehrini yakan bendim. Aşkımı öldüren bendim. Suçumdan kaçmaya hiç çalışmamıştım.

Sırıttı. "Yani, dünyanın kaderini tek başına değiştirdin. Ama ne kadar? Gerçekten, kim bilir? Yeterli mi?"

Ne için yeterli mi? diye düşündüm.

"Bizim zehrimizle bir sorunumuz yoktu. İki dünyanın arasındaki fark bu. Ve ayrıca anladığım kadarıyla Ratheus'ta zaman farklı işliyor. Burada gördüğüm teknolojiye bakarsak ve dünyamızın savaştan önceki halinden hatırladığım kadarıyla, yaklaşık olarak yedi yüz yıl ileride." Mage parmağını şöminenin yanındaki dijital saate ve stereo sistemine salladı.

"Yedi yüz yıl," diye tekrar ettim. Rakamın önemini fark etmemek mümkün değildi. "Ratheus'taki savaş da yedi yüz yıl önce başlamamış mıydı?"

"Evet, doğru. Hemen hemen dünyanın şu an bulunduğu yılda." Mage kollarını göğsünde bağlayıp volta atmaya başladı. "Yani cidden, zaman farkı ve zehir sorunu dışında dünyalarımız benzer."

"Ama yine de aynı değiller. Coğrafi isimler var," diye hatırlattım ona. "Bu büyük bir fark. Dünya yerine Ratheus. Ve şu New Shore, bizim bu isimde bir şehrimiz hiç olmadı."

Mage dudaklarını büzdü, sonra bırakıp yüksek sesle iç çekti. "Kâhin diye bir şey duydun mu hiç?"

Yine konuyu değiştiriyor... Bu konuşma nereye gidiyor böyle? Yüksek sesle cevap verdim. "Cadıların kuzeni. Evet,

duydum ama bir kâhinle tanıştığımı söyleyemem.”

“Son derece nadirdirler,” diye onayladı Mage. “Eskiden bir tanesi kısa bir süreliğine benim hizmetimdeydi. Hizmetçi bir kâhin.” Mage, Evangeline’in gardırobunun kapısını açtı, yepyeni tasarım kıyafetlerle dolu rafları gözden geçirdi ve kaşlarını kaldırdı. Nihayet kapıyı kapatıp tekrar bana döndü. “İnsan âlemi sona erdiğinde, paralel bir evrendeki paralel bir dünyadan birinin bize geleceği kehanetinde bulunmuştu. Bana nedenini veya zamanını söylemedi ama dünyamızın kimliğini saklamamız gerektiğini hissetmişti.”

“Ama... Hayır.” Kaşlarımı çattım. “Sizin dünyanız Ratheus! Paralel dünyalar değiliz!”

Mage sadece bir saniyeliğine durdu. “‘Ratheus’ adındaki harflere baktın mı hiç?”

Hayır. Gözlerimi kapattım. R-A-T-H-E-U-S. “Aman Tanrım...” diye mırıldandım.

Mage sohbet eder gibi bir tonla devam ederken şöminenin üzerinden bir biblo alıp inceledi. “‘Bizim dünyamız’ kelimeleriyle oynadım ama bu harflerle beğendiğim bir isim bulamadım. Ben de sonuç olarak dünya ve biz kelimelerini temel alarak Ratheus adını buldum.* Ve New Shore” da yeni dünyamıza ilk çıktığımız yer orası olduğu için bu adı aldı.” Bibloyu şöminenin üzerine geri koyup bana hüzünle gülümsedi. “Ratheus dünya, Sofie. Dünyalarımız paralel... Kaderlerimiz de öyle olabilir.”

Mage karnıma yumruk atsa bu kadar olurdu. Takdir, gezegenlerin paralel olması kısmını hesaba katmamıştı anlaşılan. İçten içe, bu fikri kurcalamış, mümkün olup olmadığını düşünmüştüm. Ama sonra Evangeline bana gezegenin

* Ratheus, İngilizcede dünya anlamına gelen *earth* ile biz anlamına gelen *us* kelimeleri birleştirilerek ve harfleri karıştırılarak oluşturulmuştur. –çn

** İng. Yeni kıyı. –çn

adının Ratheus olduğunu söyleyince sadece ürpertici derecede benzer olduklarını varsayarak rahatlamıştım. Mage itirafıyla bunu paramparça etmişti. Ama hâlâ akla yatmayan bir şeyler vardı. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Ne, paralel gezegenler mi?" Mage elini boş ver der gibi kaldırıp omuz silkti. "Vampirler nasıl var oluyor? Cadılar ve büyü neden var? Bunların hiçbirinin mantıklı bir açıklamasının olmadığını uzun zaman önce öğrendim. Mantığa uymayan şeylere mantıklı açıklama bulamazsın. Hiç uğraşma. Eline geçen tek şey daha fazla soru oluyor."

"Ratheuslu vampirlerin hepsi bunu biliyor mu? Caden biliyor mu?" İstilacı sihrimle gördüklerimi hatırlamak için hafızamı zorlarken alnımı kırıştırdım.

Mage başını hafifçe iki yana salladı. "Kâhinim bunun herkesten gizli tutulması konusunda son derece kararlıydı. Mantıklı, çünkü Evangeline gerçek riski bilse bunu yapmayı kabul eder miydi? Sen eder miydin?" Duraksadı. "Ben de her birini etkim altına aldım. Hafızalarından sildim. Tek bildikleri yer Ratheus."

Gözlerimin fal taşı gibi açıldığını hissettim. *Etki altına alınan vampirler? Hem de bu kadar kuvvetli bir şekilde? Mümkün değil!* Sadece insanlar etki altına alınabilirdi. "Nasıl..." dedim ama Mage çoktan kapıya yönelmiş, doğrudan ses bariyerine doğru yürüyordu. İçinden geçmesi baloncuğu patlatacak ve bu da ben daha fazla bilgiye ihtiyaç duyarken konuşmamızı bitirecekti.

"Önemi yok. Bunlardan diğerlerine henüz bahsetmemi öneririm."

"Mage, lütfen!" Aklımı kurcalayan bir sorunun sorulması lazımdı. "Savaşı ne başlattı?"

Sihirli bariyere ulaşmadan hemen önce durup döndü. "Şey... Birincisi, vampirleri öldürmeyi kendilerine görev bilen bir grup fanatik insan ve cadı." *Gözcüler.* Dünyaları-

mızın benzerliğine bir kanıt daha. Yine midem bulanmaya başladı. “Biz zaman ve sağduyunun onları yok ettiğinden emin olana kadar yeraltında saklandılar. Biz rahata kapılınca, cadılarla işbirliği yapıp daha da güçlenmiş bir şekilde birden ortaya çıktılar. Tek amaçları bizi yok etmektir.”

Şüphesiz alnımı kırıttım. Gözcüler vampirlerden olduğu kadar cadılardan da nefret ediyordu. Benim eski türümden o kadar çok kişi ateşli Gözcüler tarafından kazıklara geçirilip yakılmıştı ki işbirliği imkânsız görünüyordu. Tabii, Ursula kendi planında birkaç Gözcü üyesini kullanmıştı ama bu, kaba kuvvet karşılığında kendi düzenbazlıklarını teklif eden deli bir kadının işinden başka bir şey değildi. Emindim bundan. “Ya sonra?” diye direttim. “Gözcüler ve cadılar saldırıp savaşı başlattılar? Öyle mi?”

Mage tereddüt etti. “Evet, saldırdılar. Bir televizyon kamerasının karşısında onlardan bütün bir bölüğü katleden basiretsiz bir vampir olmasaydı, gizli tutulabilirdi.”

“Evet, bu savaşa neden olurdu,” diye cevapladım kuru kuru. Sonra homurdandım. “Umarım o aptalı ciddi bir şekilde cezalandırmışsındır.”

Mage ses bariyerini etkili bir şekilde yıkıp kapı konuna uzanırken dudaklarında hüznü bir gülümseme belirdi. “O günden beri kendimi her gün cezalandırıyorum.”

Mage’in bana güvenip de verdiği korkunç bilgiyle sersimlemiş bir halde atriyma girdiğim anda Viggo, “Kana ihtiyacımız var!” diye bağırdı hiddetle. Öğrendiğim şeyi, diğerlerinin bu bilgiyi öğrenmesinin riskleri üzerine düşünmeden kimseyle paylaşmayacaktım.

Viggo ve Mortimer, bizleri asıl tehdit eden şeyden habersiz, her zamanki gibi masada oturmuş, Veronique’i koruyorlardı. Hâlâ böyle hitap etmek doğru muydu

bilemiyordum ama Ratheuslu vampirler, insan kanı stokumuzu bitirdiklerinden etrafta takılıyorlardı. Gözleri, yanmış yaprakların arasında saklı insanları arıyormuş gibi atriyumda ve balkonlarda sinsice dolaşıyordu. Caden ve arkadaşlarının olduğu tarafa göz attım ve göz teması kurmamak için bilinçli olarak gözlerimi üzerlerinden çektim hemen. O ilk gün, Mage, Caden'ın zihnine göz atmamı engellemekle iyi yapmıştı. Viggo gerçeği, gözlerimdeki bir anlık bir ışıltıyla bile anlardı.

Her şeyin bir sırası var. Bahçıvanın tükenmiş cesedinden kan emmeye çalışan birkaç vampirin yanından geçip dış kapıya doğru gittim ve duvardaki tuş takımının karşısında durdum. *Neyse ki Leo bana gerekli şifreleri vermiş.* Hemen şifreyi değiştirdim, bu sırada bunun onları nasıl kızdıracaklarını düşünerek kıkırdıyordum. İşte. Dış garaj ve yaya kapısının şifreleri değişmişti. Kimse giremezdi. Başka masum insan ölmeyecekti.

Giderken olduğumdan daha neşeli bir şekilde geri yürüdüm. Yaptığım şeyi anlayan Viggo ve Mortimer'in gözlerinin öfkeyle kısıldığını görünce keyifle gülümsedim. Mage yakınlardaydı. Gözlerimiz buluştu ve dudaklarıma tavsiyesine duyduğum minnettarlığı belirten bir kıvrılma yerleşti. Mage bunu belli belirsiz bir baş hareketiyle kabul etti.

"Bunu neden yaptın?" diye bağırdı Viggo. "Kan taşıyan kamyonlar yolda! Onları içeri mi alacaksın?"

"Gözcüler tepemizdeyken Kızıl Haç kamyonlarını içeri alamayız," diye cevapladım ve sonra bir homurdanma eşliğinde ekledim. "Ve masum kamyon şoförlerinin senin keyfin için katledilmesine izin vermeyeceğim. Hayır. Bu konuyla ben ilgileneyeğim."

“Selam, Reg,” dedim en cana yakın sesimle, Reggie’nin derin sesi cevap verince. Reggie şehrin Kızıl Haç kan bankalarından birinde denetmendi. İki hafta önce, benim için bir hizmet aracını kanla doldurmuş ve gizlice kaçırmıştı. Beklediğimiz dört vampir için gerekli malları toplarken bu bizim için bir altın madeniydi. Tabii, onu tüm bunları yapması için etki altına almıştım ve ihtiyacım olduğunda bana açık kapı bıraksın diye gelecekteki ihtiyaçlarımız için onu hazırda tutuyordum.

Uzun bir duraksama ve sonra, “Sofie,” dedi.

Yanlış giden bir şeyler var. Ben daha sıcak bir karşılık bekliyordum. “Yine kana ihtiyacım var, Reg.”

Uzun bir duraksama daha. “Ee... Tamam.” Sesi korkudan titriyordu. “Otuz dakika sonra yükleme kapısında ol.” Telefon kapandı.

Benden korkmaması lazımdı. Etki büyüsünü doğru düzgün yapmayı unutup batırmıştım herhalde. Normalde bu konuda çok iyiydim! Telefonu kapatıp sinirimden iç çektim. Kimse fark etmeden koca araçların kaybolabildiği günler geride kalmıştı. Şimdi bilgisayar çağında her bir damlanın hesabı soruluyordu. Sayılarla oynayabilirdim ama o zaman izimi kaybettirmek adına, kanıt olabilecek bir düzine farklı konunun üzerini kapatmak için yaptığım değişikliği takip etmek zorunda kalacaktım. Buna vaktim yoktu. İnsan kanına ihtiyacım vardı.

Doğrudan, zemin katın iki kat aşağısında, geniş, beton bir yer olan garaja yollandım. Bazıları hiç yol görmemiş olan, özenle bakılmış yaklaşık üç düzine araba ve kamyon içeride duvar boyunca sıralanmıştı. Bunlar Viggo’nun mal düşkünlüğünün bir diğer sonucu olan bir koleksiyonun bir parçasıydı sadece.

Gözlerim ön tamponu çizilmiş ve kan lekeli olan gümüş mavi renkli Mercedes’e gitti. Viggo onu Evangeline’in

annesini ezmekte kullanmıştı. Hatıra olarak saklıyordu. *Lütfen Mortimer'i seç Veronique*, diye dua ettim. Viggo, Evangeline'e yaptıkları için ölse yeğdi.

Malzeme taşımak için uygun olan en büyük araç olan parlak siyah SUV'a atladım. Beklediğim gibi anahtarlar kontaklaydı; Viggo'nun hırsız korkusu yoktu. Dönemeçli rampadan son sürat atriyum'a çıkarken tekerleklerden tiz bir ses çıktı. Eşikten geçip atriyum'a girdiğimde meraklı vampirler ikiyle ikiyi çabucak toplayıp aracın dışarı çıkmasının dış dünyaya açılan kapıların açılması anlamına geldiğini anladılar. Fıldır fıldır gözlerinde heyecan belirdi. Araba girişine doğru akına başladılar. "Harika," diye homurdandım aracı yavaşlatıp durdururken. "Bu dikkat çekmez." Ellerimi şakaklarıma bastırdım.

Mage birdenbire yolcu koltuğunda ortaya çıktı. Kapıyı açıp kapatması o kadar hızlı olmuştu ki fark etmemiştim bile. "Nasıl yardım edebilirim?"

Yine mi ilgili vampir vatandaş rolleri? Ona dik dik baktım. "Bak, bir şeyi netleştirelim: Sana güvenmiyorum ve sen de kesin bana güvenmeyecek kadar zekisindir." Başını sallarken yüz ifadesi eğleniyormuşa benziyordu. Ağır ağır iç çektim. "Ben dış kapıdan çıkarken tünelin aç vampir kalabalığıyla dolu olmaması lazım. Merth'ten geçemeseler bile insanlar onları görür ve ne olduklarını anlarlar."

"Hallolmuş bil. Devam et." Böyle deyip yolcu koltuğundan yok oldu ve aracın dışında, kalabalığın önünde dikilirken görüldü. Koca aracın horultusu Mage'in söylediklerini boğuyordu. Ne söylediyse istenen etkiyi göstermişti; kalabalık atriyumun diğer ucuna doğru dağıldı.

Penceremde bir tık tık beni durdurdu. Viggo. Merak edip camı aşağı indirdim.

"Hangi banka?" diye sordu.

Birden tedirgin olup onu süzdüm. "Neden bilmek istiyorsun?"

Yılgın bir halde gözlerini devirdi. "Ne zaman geri geleceğini bilelim de milleti tekrar kapının önünden çekelim diye! İçeri girmek için kapıyı yine açman gerekecek, değil mi?"

"Ah..." Ben dönüşü düşünmemiştim. "Son seferkiyle aynı yer."

"Tamam. Öyleyse bir saate kadar dönersin. Yaklaşınca bizi ara."

"Tamam." *Tuhaf. Fazla yardımcı. Ne işler çeviriyorsun Viggo?* Herkesin farklı farklı niyetlerine yetişmeye çalışırken başım dönmeye başlıyordu.

Mortimer, Viggo'nun arkasında belirdi. "Onlara dikkat et." Mortimer'in Gözcülere olan nefreti eskiden beri süregelen ve aşikâr bir nefretti.

Bildiğin gibi değil, Mortimer. Gözlerimi devirdim ama bedenimde endişe kol geziyordu. Oradalar, izliyorlardı. Önce bu Veronique meselesini çözmek istediğimizden dolayı onlara tepki vermemeye, onları avlamamaya özen göstermiştik. Ama şimdi, Mage'den yeni öğrendiklerimizle birlikte, onları yok etmek mi daha iyi olur, yoksa sessizce devam etmek mi, bilemiyordum. Rahata kapılmak. Mage'in kullandığı kelime buydu. Rahata kapılmış mıydık? Bu da alnımıza yazılan yoldaki bir adım mıydı?

Mortimer iç garaj kapısını açmak için kodu girerken bekledim. Onu değiştirmemişim. Aracı vitesine takıp dikiz aynalarından gözü dönmüş vampirler var mı diye kontrol ederek tünele girdim. Hiçbiri atriyumun uzak ucundaki yerlerinden kıpırdamadı. Kimse Mage'e karşı gelmeye kalkışmadı. Sanki onların üzerinde bir tür gücü vardı. Belki de vardı gerçekten.

Takip eden varsa atlatayım diye şehirde küçük bir tur attıktan sonra iki dakika kala kan bankasının kapısına ulaştım. Normalde takip edildiğim zaman anlayabiliyordum ama şansa bırakamazdım. Bu bankanın yükleme girişi geniş bir ara sokaktaydı. Her iki taraftaki yüksek binalar caddeden görülmesini kısmen engelliyordu. SUV'u yükleme kapılarından birinin önüne geri geri yanaştırdım ve park edip Reggie'yi beklemeye koyuldum. Siyah camlarımdan yük indirmenin çeşitli aşamalarında olan araçları izlerken parmaklarımla direksiyona vuruyordum. Bilmeden, kırk aç vampiri beslemek için kan bağışlayan cömert insanları düşününce vicdanım sızladı. Bu, hayat kurtarmaya yepyeni bir anlam kazandırıyordu.

Beyaz parmaklar camıma dokunmadan bir saniye önce yaklaştığını hissettim. Düğmedeki parmağım camı indirdi ve anormal derecede solgun, korkuyla titreyen sarışın bir adam olan kan tedarikçimi süzdüm. "Bir sorun mu var Reggie?" diye sordum en tatlı ses tonumla. Endişeden içim daralıyordu. Benden korkmaması lazımdı.

"İşaretlenmemiş bir araç yola çıktı," diye yanıtladı telaşla, sorumu duymazlıktan gelerek. "Aracı ana sistemden sildim, yani rahat rahat alabilirsin."

İşaretlenmemiş. Demek ki SUV'u burada bırakabilirdim. Boşaltım tekrar yüklemekten çok daha kolay. En minnettar gülümsememle gülümsedim ve torpido gözünden nakit dolu bir zarf çıkarıp ona verdim. Viggo'nun her yerde zulalanmış parası vardı. "Zahmetin için."

Alırken gözleri kısa bir an büyüdü, sonra etrafta kimse var mı diye çabucak bakıp zarfı laboratuvar önlüğünün içine sokuşturdu. Yaklaşan aracın gürültüsünü duydum. "İşte geliyor," deyip ayrılmak üzere döndü.

Elim fırlayıp kolundan tuttu. "Teşekkür ederim Reg." Elime baktı. Sonra yüzüme bakıp bana onunla göz göze gelme şansını verdi. Bir dahaki kan ihtiyacım için etki bü-

yüsünü güçlendirmem lazımdı. “Endişelenmeye gerek yok, Reg. Ben zararsızım. Sana asla zarar vermem,” diye mırıldanarak hipnotik transın etkisini göstermesini bekledim. “Birkaç hafta sonra kan için tekrar gelebilirim. Lütfen bana yardım etmeye hazır ve istekli ol.”

Dinliyormuş gibi yavaşça başını salladı ama mavi gözlerinde etki büyüğü altındaki bir insanın bulanık bakışları yoktu. *Tuhaf... Kontrol gücümü kaybediyor muyum?* Reg’in kolunu bırakır bırakmaz fırlayıp binaya girdi.

Vaktim olsaydı onu takip edip tekrar denerdim ama hastane yeşili bir kamyonet yanıma park edince vaktimin olmadığına kanaat getirdim. Üzerinde kan bağışçısı işaretleri yoktu. *Mükemmel.* SUV’undan atlayıp kamyonetin yolcu kapısını açtım ve saçları kelleşmeye başlamış altmış yaşlarındaki kamyonet sürücüsünün hoşnut ama şaşkın bakışları altında koltuğa süzülür gibi atladım.

“Merhaba beyefendi. İnanıyorum ki benim için bir şeyler getirmişsiniz?” diye mırıldandım. Adamın sulanan gözlerine odaklanarak az önce Reggie’ye yapmaya çalıştığım gibi zihnini kendi zihnime doğru çektim. Bu kez işe yaradı.

“Getirmiş miyim?” diye geveledi.

“Evet. Lütfen araçtan in ve uzaklaşmaya başla. Eve git ve biraz kestir. Uyandığında ne beni ne de bu kamyonu hatırlayacaksın. Tamam mı?”

“Tamam,” dedi ağır ağır. Hâlâ büyüünün etkisinde, kapıyı sol eliyle dalgın dalgın kurcaladı ve nihayet açıp kamyonetten çıktı. Ara sokaktan caddeye doğru sarhoşmuş gibi sallana sallana gitti.

“Tamam. Şimdi,” diye mırıldanarak sürücü koltuğuna kaydım. Kamyonetin vites kolunu inceledim. “En azından tır değil,” diye homurdandım. Onları kullanmak zor oluyordu. Kamyoneti yola çıkardım ve sürmeye başladım.

İki siyah Dodge kamyonet yolumu kesip önümde durdu. Frene abandım. Her birinden, gözlerinde bir korku ve kararlılık karışımıyla bana bakan dörder iriyarı adam aşağı atladı. Dikkatim ellerine gitti. İşte oradaydı: Gözcü dövmesi. Bu demekti ki bu kızıl saçlı, yeşil gözlü kadının sıradan bir kadın olmadığını biliyorlardı. Bu tesadüfi bir karşılaşma değildi.

Öfkem kabardı. Reggie'ye ulaşmış, pusu kurmak için onu kullanmışlardı. Ama etki büyümünü nasıl bozmuşlardı? "Aa," diye mırıldandım, yapbozun parçalarını birleştirtince ortaya çirkin bir tablo çıkmıştı. Vampirlerin etki gücünü bozmanın tek yolu vardı: cadı sihri. Demek ki ya Mage'in kehaneti gerçekleşiyordu ve Gözcüler cadılarla ittifak kurmuşlardı ya da Ursula işbaşına dönmüştü. Bu noktada ikincisinin olmasını umdum ama her iki şekilde de buna vaktim yoktu.

Kısa bir anlığına kamyonetlere çarpmayı düşündüm ama vazgeçtim. Hasar işimi geciktirebilirdi. Ayrıca gürültü meraklı izleyicilerin dikkatini çekerdı mutlaka. Gün ortasında bir kan bankasının önünde olay yaratamazdım.

Ağır ağır iç çekip camımı indirdim. Kasım ayının dondurucu havası yüzüme çarptı. "Merhaba beyler!" diye neşeli bir sesle seslendim.

Kapıma en yakın olan bir seksen boylarındaki, kahverengi saçlı, irikıyım adam ileri çıktı. Fazla yaklaşmadı gerçi. *Akıllıca*. "Tipik kamyonet sürücülerine benzemiyorsun," diye cevap verdi soğukkanlı bir sırıtmayla. Kimliğimden habersizmiş gibi yapmaya çalışıyordu. Adam bir şaşırtmacaydı tabii ki. Amacı, dikkatimi dağıtıp sağ tarafta, kamyonetlerden birinin arkasındaki alev makinesini hazırlamakla meşgul olan iki adamı fark etmememi sağlamaktı. Alev makinesi, Gözcülerin bize karşı tercih ettikleri silahtı. Vampirlerin hızı ve gücü dikkate alındığında, bu aptalca

bir seçimdi aslında. Yine de bazen bizi gafil avlamayı başarıyorlardı. Ama benim gibisiyle uğraşmamışlardı henüz.

Kamyoneti yakıp kan stoğunu yok edeceklerini bildiğimden bunun daha ileri gitmesine izin veremezdim. Ona en tatlı gülümsememi gösterirken bir yandan da bedenimden sihirli sarmalları kopararak kendimi silahlandırırdım. Onları felç edecektim. *Basit.* "Ah, değilim. Ama bunu zaten biliyorsun... Değil mi?"

Yüzündeki sırıtma kayboldu ve gözleri diğerlerine kaydıldı. Belli belirsiz başını salladı.

Kahkaha attım. "Cidden mi? Siz çocuklar kiminle karşı karşıya olduğunuzu fark etmediniz mi?"

Bununla birlikte, sihir fırlatıp alev makinesini adamın elinden yakaladım, uçurup yolcu camını kırarak içeri sokup yanımdaki koltuğa kondurdum. Her yere cam kırıkları yağıyordu ama neredeyse fark etmedim bile. "Ben de bunlardan bir tane istiyordum," dedim sohbet eder gibi. Kelimeler ağzımdan çıkarken hafif bir tıkırtı duydum. Başımı hızla çevirince elli metre ötedeki kamyonetin arkasından iki adamın indiğini gördüm; birinin elinde bazuka vardı. Bana doğrultulmuştu. Ve roketi de fırlatmaya hazırıldı. Seçenekleri ölçüp biçmeye vaktim olmadan, bir sihir topu daha gönderdim. Bu kez roketi bloke etmek ve patlamayı durdurmak, kontrol altına alıp fırlatma noktasına geri yollamak için bin sarmal birden gönderdim. Kamyonet patlamayla birlikte sarsıldı. Tuğlalar, metaller ve vücut parçaları dört bir yana fırladı.

Planlarını fark edemeyecek kadar ukala olduğum için kendimi sessizce paylarken, "Amma da dikkat çekmedim," diye homurdandım. *Buradan gitmeliyim. Hemen.* İki kamyonetin etrafına da sihirli ipler sardım. Bileğimi oynatmamla ikisi de hiç zahmetsizce kenara kayıp dört adamı da beraberlerinde götürerek duvara tosladılar.

Kamyonetimin motorunu çalıştırdım ve tekrar vites taktım. Kamyonet ileri fırladı. şaşırtmaca yapmaya çalışan adam beni durdurmak için kamyonetin önüne ıktı. Ben zerine sürerken adam kamyonetin altında kayboldu ve arka tekerlekler adamın üzerinden geçerken kamyonet zıpladı. Ara sokaktan çıktım, gürültüye doğru koşan bir-kaç yayanın yanından hızlanarak geçerken bazıları kamyonetime şüpheyile baktılar ve bazıları da plaka numarasını alelacele kaydetti. Durup hasar kontrolü yapmaya vaktim yoktu. Ardımda bıraktığım yanan, ceset parçaları dolu manzaraya dikiz aynamdan bakarken yeni bir kan tedarikçisine ihtiyaımın olduğunu biliyordum.

Ağır demir kapı arkamdan tamamen kapanana ve ben atriyauma hızla dalana kadar rahatlamam mümkün olmadı. Kırk ift kana susamış gzn anında kamyonete kilitlendiğini gördüm. Bu kadar çok insan kanının kokusu duyulmasını tam gaz devreye sokmuştu. Arka kapı açılır açılmaz kandan gözü dönmüş vahşi şeytanlara dnşeceklerdi.

“Yavaş olun. Bir dahaki sefere bu kadar kolay olmayacak,” diye seslendim uyarı mahiyetinde. Cevaben, göz damarları atmaya başladı. Sürücü tarafından aşağı atlayıp Mortimer’e doğru yollandım.

Yüz ifadem fena olmalıydı ki Mortimer’in yüzünde telaş belirdi. “Peşimizde olduklarını rahatlıkla söyleyebiliriz,” dedim soğuk bir ifadeyle, kalabalıkta Mage’e bakınarak. Onunla konuşmak için karşı konulamaz bir istek duyuyordum. Yaklaşan felaketi anlayabilecek tek kişi oydu.

Mortimer’in çenesi sıkıldı. “Onlardan yüz yirmi yıl boyunca saklanmayı başardık ama şimdi en kritik zamanda kendi küçük devrimlerini yapmaya karar veriyorlar.”

“Yardım aldıklarını düşünmeye başlıyorum,” diye yanıtladım, cadılarla bağlantılarını açıklama niyetiyle ama Mortimer’in yalvarışı beni durdurdu.

“Lütfen, Sofie. Evangeline’i geri getir de şu işi bitirip yolumuza devam edelim. Gözcüleri atlatabiliriz.”

Ağzımı inatçı bir şekilde kapadım. “Bunu yapamayacağımı biliyorsun.”

“Bir insan çocuğu için her şeyi riske mi atacaksın?”

Ona ters ters baktım. “Evet.” Deli gibi göründüğümü biliyordum ama umurumda değildi.

“Peki! Harika!” Yumruğunu masaya öyle sert geçirdi ki metal bacakları ağaç dalları gibi kırıldı.

Tiz bir çılgılık öfke nöbetini yarıda kesti. Dönüp bakınca on dört yaşlarında, ufak tefek, sarışın bir kızın kamyonetin arkasından çıktığını gördüm. Erkek bir Ratheuslu vampirin bedeni yerde yatıyordu. Çenesi kanla kaplanmıştı ve bedeni bir süre kasıldıktan sonra durup hareketsiz kaldı. Ölmüştü.

“Ne işle...” diye başlıyordum ki kızın boynuna baktım. İki diş izinden kan akıyordu. Diğer Ratheuslu vampirler genç kadına tısladılar ama geri çekildiler. Arkadaşlarının cesedi onları uzakta tutmaya yetmişti.

“Ileana!” diye haykırdı Viggo, kollarını açarak kıza doğru koşarken. “Ne iyi ettin de geldin!”

Viggo, yüzü korku dolu olan genç kızı kalabalıktan uzaklaştırırken ensemdeki tüyler diken diken oldu. Ancak kız kamyonandan ve bayıltıcı kan kokusundan uzaklaştıktan sonra kafama dank etti.

Sihir.

Kız cadıydı.

“Nasıl...” diye başlamıştım ki garaj kapısına bakarken kendi soruma kendim cevap verip sustum. Tabii ya! Ben garajın açılmasını beklerken kamyonetin arkasına binmişti ve ben de saldırıdan sonra o kadar paniklemişim ki fark edememişim. Viggo ne zaman döneceğimle bu yüzden bu kadar ilgilenmişti; kızın girişini planlıyordu. “Sen delirdin

mi?" diye cıykladım. "Yine bir cadıyla iş mi çeviriyorsun? İlk seferinden yeterince ders almadın mı, seni geri zekâlı!" dedim dişlerimi sıkarak. Elim alnıma gitti. "Gözcüleri içeri davet ediyorsun!"

Gözümün kenarından, Mage'in gözlerini gördüm. Kan arzusuyla değişmemişlerdi. Kısık gözlerle kızı inceliyordu. Güzel. O da memnun değildi.

"Of, saçmalık bu." Viggo elini sallayarak endişelerimi geçiştirdi. "Ursula'yla olan karmaşa talihsizlikti."

Mortimer'in asık yüzü onun da bu planın bir parçası olmadığını söylüyordu. Viggo'ya doğru eğilip fısıldadı. "Bu konuyu tartışmamıştık."

"Senin iznine ihtiyacım yok," dedi Viggo kibirli kibirli. İki adam yüzlerini birbirlerine döndüler.

"Ama bu... Ursula fiyaskosundan ve şundan sonra..." Mortimer bunu derken çenesiyle beni işaret etti. "Ellerimizi artık bu hain yaratıklara bulaştırmayacağımızı sanıyordum."

"Biliyorum." Viggo yatıştırmaya çalışır gibi eliyle havaya vurdu. "Velhasıl, Ileana sessiz kalma konusunda son derece istekli. Sevgili annesinin hatırı için, değil mi?" Kızı baktı. Kızın mavi kantaron rengi gözlerinde acı belirdi.

Tabii ki. Tiksinierek ofladım. Viggo'nun her yerde ser-serileri vardı. Bu ihtimali iyice düşündüğü belliydi. Genç kızın annesi muhtemelen bir yerlerde bir bodrumda, yanında cahil beyinlerinden geçen korkunç niyetlerle ona dik dik bakan, ter kokulu, kıllı birkaç adamla birlikte bağlı duruyordu.

"Senin cadının burada, bu kalabalığın içinde güvende olacağının garantisini veremem," diye başladı Mage kızı süzerek.

"Ah, biz onu hallettik! Göster onlara Ileana," dedi Viggo. Ileana titreyen elini boynuna götürdü ve yakasından

zincirin ucunda ufak bir şişe çıkardı. "Güzel, değil mi?" diye böbürlendi Viggo. "Bunu öğretmenlerinden birinden çaldı. Kanını zehirli yapıyor. Onu ısırın herkes ölecek."

Dikkatim şişeden, ki bu şişe öyle güçlü bir silahtı ki yapımında Takdir'in parmağı olmalıydı, kıza geçti. Titre-yen dizleri birbirine çarpıyordu ve yumruklarını sürekli bir sıkıp bir bırakarak ellerini ovuşturuyordu. Korktuğu besbelliydi. Ve genç yaşı onu Viggo için resmen faydasız kılıyordu. İçinde sihir ipleri bulmayı daha yeni öğrenmiş olmalıydı ve repertuvarında birkaç büyüden fazlası olamazdı. Ve yeni büyüler üretmek için de fizik kurallarını nasıl esneteceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Büyücülerin sihrinin kesin ve katı kurallar dizisi yoktu. Yıllarca deney yapmak gerekiyordu. Fazla tedbirli cadılar asla tamamen çözemiyorlardı. Ve etrafından yayılan ufak sihir parıltısına bakılırsa bu küçük cadı zayıftı. Ama karşımdaki kibirli aptal bunu bilmiyordu tabii ki.

"Viggo. Bu kız Merth'in lanetini bozamaz. Veronique'i çıkaramaz. Benim yaptığım hiçbir şeyi yapamaz. O yüzden annesini bırak gitsin," diye yalvardım. Çocuk sihirle kendi ayak kabıllarını bağlayabilse şanslı sayılırdı.

"Memnuniyetle! Sen Evangeline'i bırakır bırakmaz." Viggo genç cadıya döndü. "Bu Sofie. Tüm bunlar onun suçu."

Genç cadı dönüp bana baktı; gözlerinde nefret vardı. Derin bir iç çektim. Harika. Viggo sağ olsun, bu duvarlar içerisinde bir düşmanım daha vardı artık.

"Umarım ateşkesimiz varken onun sihirle oynamasını planlamıyorsundur," dedi Mage.

"Evet, hatırladığım kadarıyla *Sofie* de sihrini kullanmıyordu, değil mi?" diye yanıtladı Viggo gülümseyerek. "Sofie," diye tekrarlardı. Mage'in dudakları gerildi, vurguyu kaçırmamıştı. "Ileana, Sofie değil. Anlaşmamızı

bozacak hiçbir şey yapmadım ben. Diğer kısım neydi? Ah evet, kimseyi öldürmemek. Bu Ileana'yı da kapsar."

"O, Tanner'ı öldürdü!" diye karşılık verdi Mage, taşların üzerindeki cesede göz atarak.

"Nefsi müdafaa olarak! Bunu onun aleyhine kullanamazsın!" Viggo onun şerefini test ediyor, kendi koyduğu ateşkesten geri çekilecek mi diye bakıyordu. Aptalcaydı gerçekten; Mage istese saniyeler içerisinde hem Viggo'yu hem de onun küçük cadısını paramparça edebilirdi. Ama Mage'in yüzünden anlayabildiğim kadarıyla, gerçi pek bir şey anlayamıyordum, şerefi veya şerefının izleri sağlam duruyordu.

Mage ağzını yamulttu ve başını salladı. Viggo'nun kazandığını anladım.

"Eğer sihri herhangi birine zarar verirse onu indiririm." Ileana'ya öfkeyle baktım. "Ölür."

"Anlaştık! Buraya kimseye zarar vermeye gelmedi!" diye haykırdı Viggo bir kolunu gururla Ileana'nın omzuna atarak. Kız hareket etmedi, dehşet dolu gözleri şimdi ben hariç her yere bakıyordu.

Başımı öfkeyle sallayıp dönüp gittim.

Çarparak kapattığım kapının camları şangırdadı. Maun ve deriyle dolu küçük salona her adım attığımda yaptığım gibi doğrudan Veronique'in portresine bakmaya gittim. "Anlayacağını umuyorum, Veronique," diye fısıldadım, bu iki canavarın beni kötü kalpli bir kız kardeş olarak gösterecek hikâyeler anlatacaklarını öngörerek. Ve kardeşim de onlara inanırdı muhtemelen. Kız kardeşim ne kadar sevimli ve tatlı olsa da hiç kimse onu zeki olarak nitelendiremezdi.

Bikkın bir iç çektim. Yüz yıldan fazladır, Takdir'in bu karmaşayı çözüp küçük kız kardeşimi lahdinden serbest bırakmasını beklemiştim. Ama sonra, son on sekiz yıldır,

Evangeline'in büyümesini izlerken, başına neler açtığının, benim yaptığım anlaşmanın onu neye mahkûm ettiğinin bilinciyle günlerimi mutluluk ve korku arasında bir bipolar dengede geçirmiştım. Yorgundum. Büyüden, bilmezlikten, Viggo ve Mortimer'le sürekli kavga etmekten, içimde kaynayan nefretten bıkmıştım. Hep bu kadar öfkeli olmamıştım.

Evet, çabuk öfkeleniyordum. Ve Nathan bunu her fırsatta belirtirdi. Ben onun ateşli kızılıydım. Ama o ateş en derinimde kora dönüşmüştü. Beni kurtaran tek lütuf, bu korun beni tamamen tüketmemesinin tek nedeni Evangeline'di. O lanet olası kolyeyi boynundan çıkaramazsam onu kaybedecektim ve bunu nasıl yapacağımı bir türlü çözmiyordum. Her gün, bana Takdir tarafından sert, misket boyutundaki bir sihir paketi içinde ulaştırılan büyü'nün sınırlarını kafamın içinde dürtüp duruyordum. Ama içine girmek mümkün değildi.

Ve bu da yetmezmiş gibi, şimdi de dünyanın kaderi benim ellerimdeydi. Daha bu Beşinci Cadde'deki duvarların içindeki pisliği kontrol edemezken insan âleminin sonunu uzaklaştırmayı nasıl başaracaktım. Tanrı aşkına, şimdi bir de bilmeden Viggo'nun düşmanı içeri sokmasına yardım etmiş oldum! Bihaber bir cadıydı ama yine de bir düşmandı.

Gerginliğimi hafifletmeye çalışarak parmak uçlarımı şakaklarıma bastırdım. Şu an başa çıkabileceğim, daha öncelikli göreve odaklanmam lazımdı: Leo'yu bilgilendirme. Gözcüler ve şu paralel dünya hakkındaki gerçeği öğrenmesi lazımdı. Ama daha da önemlisi, benim Evangeline'in durumunu öğrenmem lazımdı.

Yıllar yılı dizayn ettiğim en basit ama en yararlı büyülerden biri olan iletişim büyüsiyle, zihnimi Leo'nun zihnindeki bir portala açtım. Uzandım, zihnimin gözüyle takip ederek Leo'nun zihnine giden uzun, mavi renkli tünelden

geçtim. Karısını iyileştirdiğim gece yerleştirdiğim bağlantı. O zamanlar Leo'yla ilgili belli planlarım yoktu. Sadece gelecekte yardım lazım olursa diye fırsatı değerlendirmiştim. Sevgili arkadaşım Leo'nun bana olan borcunu ne kadar da çok kullanmışım!

Yaşlı büyücünün zihnindeki portala saniyeler içerisinde ulaştım. Ne tuhaftır ki tünelin sonundaki şey küçük, sert, ahşap bir kapıya benziyordu. Kapıyı yokladım ve açıldığını hissettim. *Evangeline nasıl?* dedim. Ve o anda mesajımın arkasından bir şeyin süründüğünü hissettim. Kelimelerimin arkasına asılmış küçük bir çapa gibi bir şey mesajımı takip ediyor, tünelden geçerek Leo'ya gidiyordu. Bir istilacı.

Portalı kapattığım gibi, Leo cevap vermek için bir sihir göndermeden iletişimi zorla kopararak kendi zihnime geri döndüm. Biri mesajıma tutunmuştu! Bunu yapabilecek yeteneğe sahip çok az kişi vardı. Bu duvarlar içerisinde sadece iki olasılık vardı: henüz kavrayamadığım güçlere sahip olan beş bin yıllık vampir ya da gözlerime bile bakamayan ezik küçük cadı. İkisi de imkânsız görünüyordu. Her iki şekilde de bedelini birisi ödeyecekti.

Her adımımı körükleyen şok ve öfkeyle camlı kapıyı açmakla vakit kaybetmek istemediğimden kapıyı kırarak atriyumuma girdim. Cam ve tahta parçaları dört bir yana uçtu. Gözümü bile kırpmadım.

Atriyumda sadece birkaç Ratheuslu vampir kalmıştı. Caden ve arkadaşları da dahil diğerleri ya kanın peşinden kilere gitmişlerdi ya da saklanıyorlardı. Yeni cadıdan, şüphesiz. Mage görünürde yoktu. Viggo ve Ileana'nın dikildiği yere sert adımlarla yürüdüm. Küçük cadı Viggo'nun arkasına kaydı. Suçlu gözleri kocaman açılmıştı. Cevabımı almıştım. *O? Cidden mi? Şu minnacık şey, sihri olgunlaşmamış, zayıf şey? Nasıl?*

“Ah! Söylemeyi unuttum,” diye başladı Viggo göğsünü kabartarak, “İleana kendi çevresinde bir dâhidir, yaşitlarının onlarca yıl ötesinde ve son derece güçlü.” Uzanıp kızın kolyesini zincirinden tutup kaldırdı. “Bu şey çift amaca hizmet ediyor; sihrinin gücünü de maskeliyor.” Bana imalı imalı gülümsedi. “En iyisi böyle diye düşündüm. Burada senden daha güçlü olan bir cadı yüzünden kendini tehdit altında hissetmeni istemedim.”

Yani kızın iletişim büyüme karışmasından şüphelenmeyecektim. Sözleri sadece öfkemi artırmaya yaradı. Kıza doğru ağır ağır yürüdüm; niyetim yanan gözlerimde gün gibi aşikârdı. Leo’nun yerini belirlemeyi başarabilmiş miydi? Hayır, öyle görünmüyordu. Öyle olsa şu anda Viggo ve Mortimer yardakçılarını Sibirya’ya yollamak için telaş içinde koordinatları gönderiyor olurlardı.

“Şimdi Sofie...” diye başladı Mortimer ileri çıkarak.

“Ne? Şimdi onun tarafına mı geçtin?” diye çıktım.

“Ben hiçbir zaman Viggo’nun tarafında olmadım,” diye yanıtladı öfkeyle. “Ben Veronique’in tarafındayım. Senin aksine, görünüşe göre.”

Bu laf karşısında sözlerim boğazımda düğümlendi. Tekrar konuştuğumda sesim sakın ve soğuktu. “Yani Viggo, görünüşe göre iletişim büyülerine girebilen birini bulmuşsun. Ne kadar akıllıca. Ve çabuk.” Gözlerim, Viggo’nun geniş omuzlarının arkasından başını uzatan Ileana’nın yüzüne gitti. Başka neler yapabiliyordu acaba? Kolye olmadan lahit büyüsünü bozamayacağını biliyordum, yani Veronique hiçbir yere gitmiyordu. Geçilmez bir bariyer olarak bu duvarların arasına karmaşık bir şekilde dokuduğum Merth’i çözemeyeceğinden oldukça emindim. Ama artık yüzde yüz emin değildim.

“Ne diyebilirim, Sofie? Kafanın içinden çekip çıkarmam gerektiğini söylediğin zaman bana bu fikri sen verdin!”

diye yanıtladı Viggo kibirli bir sırıtışla. "Yani o piç kurusu hain aracılığıyla Evangeline'le bağlantı kuruyordun."

Aptal, diye sessizce kendi kendimi azarladım. Ama şimdi, bir daha olmasına izin vermemek dışında yapabileceğim hiçbir şey yoktu. "Neyse ki çabuk fark ettim," diye mırıldandım.

Viggo'nun ağzı hoşnutsuz bir ifadeyle kıvrıldı. "Evet, pekâlâ... Sanırım şimdi Leo ile tüm iletişimi kesmek zorunda kalacaksın, değil mi?"

Beni telaş basarken ifademi sakın tutmaya çabaladım. Haklıydı. Leo ile bağlantımı koparmak zorunda kalacaktım ki bu da Evangeline'le de bağlantımı koparacağım anlamına geliyordu. Onu kontrol etme, nasıl olduğunu bilme şansım olmayacaktı. Ve Leo da bana mesaj göndermeyecekti. Bağlantıyı ani bir şekilde kapatmamı hissetmiş olmalıydı ve tuhaf bir şeyler hissederse bana ulaşmaya çalışmamasını ona sıkı sıkı tembihlemiştim. Onunla tekrar ne zaman bağlantı kurabilecektim?

Viggo ve ben birbirimize döndük. Yüzündeki kibirli, memnun gülümseme bende suratını tırmalama isteği uyandırıyordu. Bunu ödemesi lazımdı. Canının yanmasını istiyordum. Daha önce Evangeline nedeniyle onu hiç cezalandıramamıştım. Ama artık bu sorun değildi.

İki bin yıllık vampirle boy ölçüşebilecek vampir kuvvetim yoktu ama sihrim vardı. İstikrarlı bir ritimle bedeninde her bir kemiği kırabilecek, arada güzelce iyileşmelerine zaman verdikten sonra tekrar ve tekrar kırabilecek bir sihir. Ona öfkeyle bakarken yüzüme şeytani bir sırıtışın yayıldığı hissettim. Kobalt mavisi gözleri tedirgin bir hal aldı. Muhtemelen niyetimi fark etmiş, beni kırılma noktama kadar itip itmediğini merak ediyordu.

Ama önce hiyerarşiyi oturtmam lazımdı. Ileana'ya döndüm. "Şundan emin ol ki bir daha şansın olmayacak. Ve

tekrar benim üzerimde bir şey denersen acı içinde ölürsün.”

“Bu kadar güçlü bir büyücüyü tehdit edebilecek konumda olduğumu sanmıyorum,” diye başladı Viggo ve alaycı bir şekilde ekledi, “özellikle de bu katı ateşkes anlaşmamız varken.”

Ama Mage şu an burada yok, değil mi? Uyarısına sadist bir gülümsemeyle karşılık verdim. “Güç mü görmek istiyorsun?” diye mırıldandım. Ben hep güçlü bir cadı olmuştum, dönüşmeden önce bile. Ama o zamandan beri sihrim yüz katı artmıştı. Bu iki aptalın neler yapabileceğinden haberi yoktu. Öğrenmelerinin zamanı gelmişti.

Ellerimi kaldırdım ve şimdiye kadar onlardan sakladığım bir vahşilikle parmaklarımdan dört bir yana binlerce mor sihir yıldırımları yayıldı. Her bir pencerenin ve kapının camları patladı. Beş katın da balkonu yıkılıp döküldü. Taş döşemeye ve bahçeye düşen beton ve tuğla parçalarıyla Ratheuslu vampirler hızla tüyüp saklandılar. Daha önce dokunulmamış olan her bir bitki ve çiçek şimdi kırılmıştı. Bileklerimi bir kez oynatışımla koca taş yollar yerden kopup hortum gibi döndükten sonra dört bir yana kurşun gibi yağdılar. Viggo’nun değerli atriyumunu sadece saniyeler içerisinde savaş alanına çevirmiştım. Sadece Veronique’in heykeli ve atriyumun üzerini kapatan cam tavan zarar görmemişti.

Viggo ve Mortimer bu kıyamet gibi yıkımın arkasında ki gücü anlamamış olabilirlerdi ama Ileana kesinlikle anlamıştı. Yüzü ceset gibi bembeyaz kesilmişti. *Bu da sana ihtar olsun, küçük kız.* “Tam da olmam gereken konumdayım,” dedim soğukkanlılıkla. Sonra kız kardeşimin rakip taliplilerine odaklandım. “Ve kız kardeşimin hatırlama ikinizi öldüremem ama onu beklerken geçirdiğiniz her günü cehenneme çevirebilirim kesinlikle. Ve tekrar yoluma çıkarsanız bu günler daha çok uzar.”

Mortimer edepli davranıp sessiz kaldı. Ama Viggo cık cık yapıp ekledi. "Agresif işte."

Öfke patlamamı bastırıp onu olduğu yerde küle çevirmeden hızla dönüp kırmızı kapılara gittim. Mage kapıda beni bekliyordu. *Kahretsin!* Atriyumda yaptığım tabii ki gözden kaçmayacaktı. Yanından geçerken elimi kaldırdım. "Biliyorum! Üzgünüm. Bu bir istisnaydı. Hiç kimseye yöneltilmiş değildi. Bir şey kanıtlamam lazımdı. Bir daha olmaz." Bu geçiştirmemin onu sakinleştirmeye yeteceğini umdum. Ama şansım yokmuş.

"Rahatsız edici, sence de öyle değil mi?" diye gözlem yaptı yumuşak bir sesle. "Birinin beynini kurcalayıp bilgi araması?" Tüm yüzleşmeyi duyduğu belliydi.

"Beni suçlayabilir misin?" dedim merdivenlerden yukarı devam ederken.

Cevaben hiçbir şey demedi.

"Bunu bir daha yaparsa ölür," diye kararlılıkla uyardım kırmızı kapıları açarken ve inatçı bir şekilde ekledim, "ve hiçbir ateşkes de beni durduramaz. Ne yapacağın umurumda değil."

"Sana yardım ederim."

Sözleri beni durdurdu. Beni şaşırtmasından çok, şüphe uyandıracak kadar dürüst geldiği için. Bu sözler ona güvenebileceğime inanabilirmişim hissi uyandırdı bende ama bunu kesinlikle yapamayacağımı biliyordum. Yüzümü ona döndüm. Orta boylu olmama rağmen onun ufak tefek yapısı yanında uzun kalmıştım. "İstediğin başka bir şey mi var?"

Tonum onu rahatsız etmişe benzemiyordu. "Kanı alırken sorun mu yaşadın?"

Sorun... Avucum alnıma giderken ofladım. Bir yandan küçük cadı, bir yandan zihnime girilmesi derken o faciayı unutmuştum. O kadar çok pislikle uğraşıyordum ki başım

dönüyordu. “Evet, evet. Tabii ki.” Mage’in bilmesi lazımdı. Saldırı çoktan haberlere çıkmış mıydı acaba? Mage bana eşlik etti ve yan yana yürüyerek binaya girerken ben ortaya çıkmakta olan çirkin gerçeğin detaylarını güven vermeyen yeni müttefikime anlatıyordum.

4. Düşmanlar ve Müttefikler

“Dünyadaki tüm şehirlerde o kadar bar varken o gele gele benimkine geldi,” dedi Leo şaşırtacak derecede gerçekçi bir Amerikan aksanıyla, düz ekranda film jeneriğinin akışını izlerken. Televizyonun ışığı gecenin karanlığında cama yansıyor. Saat henüz on biri geçmişti ama karanlık saatler öncesinden çökmüştü. “*Casablanca* en sevdiğim film, biliyorsun,” diye ekledi panayıra gelen bir çocuğun heyecanıyla.

Deme ya! diye homurdandı Max, Julian ile paylaştığım kanepenin yanındaki yerinden. Bu alaycı yorum karşısında kendime hâkim olamayıp kıs kıs güldüm. Leo’nun bunu dördüncü söyleyişiydi.

“Daha yeni izlediğime inanamıyorum,” dedim, uzanıp seramik kâseden bir avuç yağlı patlamış mısır alarak. Göz ucuyla Julian’a baktım ve onu bana bakarken yakaladım. Gülümsedim. O da gülümsedi ama hiçbir şey demedi. Yorgun görünüyordu. Esmer ten rengi henüz tamamen geri dönmemişti.

Julian az kalsın ölümüne yol açan yürüyüşünden sonra kendine gelirken tüm günü büyük odadaki gri köşe takımının iki ucuna yayılmış bir şekilde geçirdik. Gün boyunca hizmetkârlar birkaç kez sessizce girip atıştırmalık bir şeyler ve sıcak içecekler getirdiler. Biz de seve seve kabul ettik. Julian, iyi terbiye görmüş bir okul çocuğu adabıyla

beni şaşırtıyordu. Onun dışında kimse bize iki kelime etmedi.

Ben vampirlerle olan bağlantımın arkasındaki sırları döktükten beri Julian da bana karşılık vermesi gerekiyormuş gibi hissetmiş olmalıydı ki bana Kolombiya'daki ilkokul günlerinden erkeklere özel Amerikan okuluna ve bu yıl Harvard tıp fakültesine kabul edilmesine kadar hayatının bir özetini anlattı. Kolombiyalı bir uyuşturucu kralı ve köle tüccarının oğlu için oldukça sıradan bir hayattı ve dünyanın bu ıssız köşesindeki insan arkadaşımınla bağımı güçlendirmeye yardım etmişti. Çok farklı yerlerden geliyor olabilirdik ama ikimiz de vampirler tarafından eşit derecede kuşatılmıştık.

Gün ilerleyip de Julian'ın konuşkanlığı azaldıkça, kırk iki inç plazma televizyonun yanında duran yedi hard diskten birini taktım. Sofie'nin yıllar boyunca yetecek kadar eğlence hazırlamadığını kimse söyleyemezdi. Bir aptal sitcom ve filmler maratonuna başladık. Julian ve ben şovlar konusunda aynı zevke sahip gibiydik. Birlikte bunlardan daha çok izleyeceğimiz düşünülürse bu iyi bir şeydi.

Leo odasından çıktığında akşam yemeği vaktiydi. Teni tebeşir gibiydi ve büyük odaya sallana sallana girerken mobilyalara tutunuyordu. Julian, bir enerji patlamasıyla kanepeden fırlayıp yaşlı adam için yemek masasında bir sandalye çekti ve sonra eğer etli gulaş çok ağır gelirse diye Magda'nın leziz çorbalarından getirmeyi teklif etti. Yaşlı büyücü hayatını kurtardığından beri ona karşı tavırları son derece değişmişti. Kanepedeki köşemden olan biteni sessizce izlerken gülümsedim. Belki de burada birlikte yaşamayı başarabilirdik.

"Ah, ancak bir vampir tarafından kuş uçmaz kervan geçmez bir yere sürgün edilince oturup bu klasiği izlemenize şaşırmadım. Siz gençler ve MTV'niz, video oyunlarınız.

Ya da en yeni ne varsa,” diye mırıldandı Leo gri plastik kumandayı televizyona doğrultup kapatırken. “Sanattan anladığınız yok.”

Leo sandalyesinden kalkmaya zorlanıyordu. Julian bataniyesini üzerinden attığı gibi kanepenin ondan tarafına kayıp Leo’nun koluna uzandı ama Leo onu eliyle savuşturup huysuz huysuz ekledi. “İhtiyar değilim ben!” Julian vurulmuş gibi irkildi. “Ama düşündüğün için teşekkür ederim,” diye hemen ekledi Leo daha medeni bir ses tonuyla.

Yaşlı İrlandalı ayağa kalkmayı başarıp ateşin yanına topallaya topallaya gitti. Bir eliyle şöminenin taşından destek alıp eğilerek, “Bu cereyanlı yerde sıcaklığı sabit tutmak mümkün değil gibi,” diye mırıldandı diğer eliyle bir odun alırken. Odunun ağırlığını tartıp fikrini değiştirdi ve daha küçük bir odun aldı. Biraz çabayla ateşe attı.

Daha birkaç gün önce resmen hoplayıp zıplayan yetmiş sekizlik dinç adamı böyle eli ayağı tutmaz halde görünce beni bir endişe sardı. Bir gecede yirmi yıl yaşlanmıştı adeta. Beni buraya taşımak, ardından Julian’ı iyileştirmek için gereken gayret ona fazla gelmişti. *Dinlenmesi lazım.* “Leo, ateş için neden sihir kullanmıyorsun?” diye öneride bulundum.

Kıkırdadı. “Ateşe odun atmak hoşuma gidiyor.” Alevleri canlandırmak için demir çubukla odunları dürterek gösterdi. “Ve her şey için sihir kullansaydım, şimdi bu yaşlı beden kaskatı bir ceset olurdu.”

Leo bir ceset. Ölü. Düşüncesi bile hüznülenmeme yetti. O benim müttefikim, Max’le birlikte sihirli korumamdı. Dahası, anlayışlı dokunuşlarını ve nazıkçe baş sallamalarını oldukça babacan buluyor, ona tuhaf bir yakınlık hissediyordum. Büyükbabamı hiç tanımamıştım. İnsanın bir büyükbabasının olması nasıl bir şeydi, hiç bilmiyordum.

Yine de gözlerimi kapatıp annemin babasını hayal etmeye çalıştığımda, ilk görünen Leo'nun kırışmış güleç yüzü oluyordu. Beni korurken ölmesine katlanamazdım. Onu bir şekilde buraya bir getirebilsem belki Sofie onu iyileştirebilirdi. "Sofie'den daha başka haber aldın mı?"

Leo konuşmak üzere ağzını açtı ama sonra birden kapadı, gözleri Julian'a gitti.

"Julian'a her şeyi anlattım," deyiverdim. Max hoşnutsuzluğunu belli ederek yüksek sesle homurdandı.

Leo'nun asılan yüzü huysuz köpeğimle aynı fikirde olduğunu gösteriyordu. "Tabii ki anlatmışsındır, aptal kız," diye homurdandı yılgın bir sesle. "Hiç ders almamışsın! Sanırım sırlara alerjin var."

"Evet, aldım!" diye çıktım, muhalefet eder gibi çenemi dışarı çıkararak. Vampirlerden ve cadılardan sır saklayanın avantajlarını kesinlikle öğrenmiştim. "Ama ona baksana!" Elimi ileri uzatıp Julian'ı işaret ettim. Biz onun hakkında tartışırken o kanepede rahatsız bir şekilde kıvranıyordu. "O bir insan. Zararsız."

Leo'nun ağzı hor bir ifadeyle kıvrıldı. "İnsanların zararlı olduklarını mı sanıyorsun?"

"Hayır ama..." Tökezledim. Sonuçta verebileceğim tek bir cevap vardı, mantıklı olan cevap. "Benim gibi bilmeye hakkı var."

Merhamet Leo'nun asık yüzünü yumuşattı. Başını hafifçe sallayıp ateşin yanındaki kahverengi deri sandalyeye yerleşti. O, yeleşimin iç cebinden piposunu çıkarırken Julian ve ben sessizlik içinde bekledik. Şarap rengi küçük tütün paketini hiç acele etmeden açıp köşesine hafif hafif vurarak piposunu doldurdu.

Sonunda sabrım taşı. "Evet? Sofie? Ondan haber aldın mı?" diye yineledim.

Leo durdu ve sonunda endişe dolu gri gözleriyle başını iki yana salladı.

"Peki, ona mesaj gönderemez misin?" Şimdi kanepede oturmakta olan Julian'a döndüm. "Sofie'nin yıllar önce kurduğu bir tür iletişim büyüğü aracılığıyla birbirleriyle konuşabiliyorlar. O zamanlar Sofie ona yardım..."

"Hayır, gönderemem," diye azarlar gibi sözümü kesti Leo.

Sessizce kendimi paylayarak dudağımı ısırđım. Leo ve Sofie'nin ilişkisinin, Leo'nun bana emanet ettiğı gizli bir hikâye olduğunu anladım. *Belki de sırlara alerjim vardır! Ama bunun bir sır olduğunu bilmiyordum ki...* "Ona bir konuda yardım ederken," diye üstü kapalı bitirdim.

Leo piposuna bir çakmak tuttu, sonra bir duman bulutu arasından konuştu. "Birkaç saat önce, Sofie bana ulaştı ama ben cevap göndermeden bağlantıyı kapatıverdi."

Kaşlarını çatıttım. "Neden böyle yaptı ki?"

Bir kaşını kaldırdı. "Nihayet ilginç bir soru sordun. Neden acaba?"

"Ona sorsana!"

Leo başını salladı. "Kurallar var, sevgili Evangeline. Sofie'nin koyduğu kurallar ve o öfkeli kadının kurallarını çiğnemeye cesaret edemem. Sofie aşırı paranoyaktır, özellikle de konu sen olunca. Onu asla sorgulamamayı uzun zaman önce öğrendim." Devam etmeden önce piposundan bir nefes daha aldı. "Şüpheli bir şey olursa onunla iletişime geçmemem konusunda beni uyardı. İletişimi böyle aniden kesmek şüpheli bir şey. Şimdi hiçbir suretle bir mesaj zinciri başlatamam. Sadece o bana ulaşırsa cevap verebilirim."

"Peki, en azından bir planda anlaştınız mı?"

"Tabii ki."

"Peki sen..." Bitiremedim. Sofie'nin koyduğu sınırlar varken o ne yapabiliirdi ki? Omuzlarım hayal kırıklığıyla çöktü. Sonra telaş basınca gerildim.

Leo derin derin iç çekti. "Bak... Sana bildiğim her şeyi anlatacağım çünkü başa çıkabileceğini biliyorum ve çünkü bir insana bir ömür yetecek kadar yalan dinledin." Yine duraksayıp piposuyla oynadı. "Şimdiye dek mesaj göndermediyse, hiç yolunda gitmeyen bir şeyler var demektir."

Sözlerindeki imayı kaçırmadım. Yolunda gitmeyen değil, hiç yolunda gitmeyen. Bu sözle birlikte tembel tembel uzandığım kanepeden doğrulup ucuna tünedim. Battaniyemi yerde unutmuştum. Gerçi havadaki cereyanı zar zor hissediyordum; yüreğim ağzımdaydı. "Bu ne demek oluyor? Sofie öldü mü? *Onlar* öldü mü?"

"Bu fazla kolay olurdu," diye geveledi Julian.

"Onlar benim arkadaşlarım!" diye çıktım ona. Duygusuz lafı beni kızdırmıştı. Onlara merhamet göstermesini beklemek için geçerli bir nedenim yoktu ama bana biraz gösterebilirdi.

Julian'ın kahverengi gözleri yumuşadı ve başını eğdi. "Özür dilerim."

Dönüp bakınca Leo'nun başını hararetli bir şekilde salladığını gördüm. "Hayır. Ölseydi bilirdim. Bağlantının koptuğunu hissederdim."

"Peki ya Caden? Öldü mü? Ya Amelie? Bishop ve Fiona?" Adları kurşun gibi sıralarken sesim yükselmişti. "Öldüler! Bana söylemek istemiyor!" Şu ana kadar, onların benimle aynı gezegende New York City'de güvende olduklarını bilmek bana güvenli bir battaniye rahatlığı veriyordu. Ama Leo'nun müphemliği bu battaniyeyi elimden çekip alıyordu.

Leo başını iki yana sallarken alnı kırıştı. "Hayır, hayır. Böyle galeyana gelme. Öyle olduğunu sanmıyorum."

"Peki öyleyse neden?"

"Dediğim gibi, bilmiyorum Evangeline," diye sakince tekrarladı Leo.

Kanepenin ucunu sıkıca kavradım ve gözlerimi Leo'ya diktim. "Öyleyse ona mesaj gönder!" diye talepte bulundum. "Ne kadar kızabilir ki?" Israrım üzerine Leo tek kaşını kaldırınca alnındaki çizgiler büküldü. Azar yemiş bir çocuk gibi hissedip bakışlarımı ellerime indirdim. "O kadar sorun edecek ne var ki zaten?" diye homurdanarak muhalefet ettim. "Beni burada bulabilecek değiller ya!"

"Kim? Viggo mu? Hayır." Leo başını salladı, sonra sesini alçalttı. "Ama eminim ki seni arıyordur ve şu an tüm dünyadaki küçük büyük tüm şehirlerin altını üstüne getiriyordur. Sofie'yle bağlantısı olan her yerin altını üstüne getiren insanlar var. Ve seni bulana kadar ya da hepsi yaşlanıp ölene kadar durmayacaklar."

Leo'nun sözlerindeki imayı sindirirken patlamış mısırın ağzımda bıraktığı yağlı tat birdenbire acımsı bir hal aldı. Viggo beni bir hayvan gibi avlama peşindeydi. Ve beni bulurlarsa nihai sonuç da hemen hemen aynı olacaktı. Birdenbire bu dağ gözüme yeterince uzakta değilmiş gibi göründü. Ağaçlar yeterince çok değildi, kar yeterince derin değildi. Kulübenin ışığı o kadar parlaktı ki kulübe dış dünyadan görünebilen parlak bir işaret fişegi gibiydi. İçimden bir balta alıp jeneratörleri kulübeye bağlayan tüm kabloları kesmek ve bizi ortaçağa göndermek geldi. Bu kolyeyi boynumdan çıkarmayı kendine görev bilmiş iki bin yıllık vampirden saklanmamıza yardımcı olacak her şeyi yapardım.

Dehşetim yüzümden okunuyor olmalıydı ki Leo beni sakinleştirmeye çalıştı. "Endişelenme sevgili kızım. Bizi burada bulmaları mümkün değil ancak..." Leo'nun sesi kıkırdamaya dönüşerek kesildi ama sanki aklına bir şey gelmiş gibi birden sustu. İfadesi imkânsızın mümkününe dönüştüğünü işaret ediyordu. "Şey, tabii büyüünün izini sürmezlerse." Kırıksık eliyle çenesini sıvazlayarak derin düşüncelere daldı.

Sırtım soğuk soğuk ürperdi. "Bunu yapmalarına kim yardım edecek?" diye yavaşça sordum.

Piposundan bir nefes daha çekti; bu seferki uzundu. Julian'ın da yanımda benim gibi kanepenin ucunda oturduğunu fark ettim. Leo'ya dikkat kesilmişti. Bir an için göz göze geldik ve anlayışlı bir şekilde gülümsedi.

Yaşlı adam nihayet konuştu. "Benim türüm. Son derece yetenekli bir büyücü."

Birdenbire boğazımı tıkayan acı yumruyu yutkundum ve zayıf bir sesle sordum. "Sen bu tür bir şey yapabilir misin?"

Leo kıkırdadı. "Ben mi? Hayır. Ben yapamam. Ama... Birinin bu işi çözmesi de beni şaşırtmazdı." Acıyla güldü. "Ve tabii ki Viggo da o cadıyı bulurdu. Çevresi geniştir onun."

Sofie'nin cadılar ve vampirler hakkında daha önce söylediklerini hatırladım. "Sizin türünüzün o türden nefret ettiğini sanıyordum. Viggo kendisine yardım edecek cadıları nereden buluyor?"

Başıyla onayladı. "Vampirlerden nefret ederler. Evet. O kadar ki onları yeryüzünden silmek için her şeyi yaparlar." İleri eğilip ateşi inceledi. Bunu bir hikâye anlatmak üzere olduğuna dair bir işaret olarak gördüm. "Vampirlerin nasıl oluştuğunu merak ettin mi hiç?"

"Henüz oraya kadar gelmedim. Hâlâ var olmaları konusuna takılı kaldım ben," diye cevap verdim. Yanımda Julian'ın alçak sesle kıkırdadığını duydum.

"Öyle olsun." Leo sandalyesine yaslanırken başını anlayışlı bir şekilde salladı. "Onları biz yarattık. Benim türüm. Vampirler bir Nedensel Büyü'nün sonucu."

Son zamanlarda gördüğüm her şey düşünüldüğünde bu beni neden bu kadar şaşırttı bilmiyordum ama şaşırtmıştı. Ağzımın açık kaldığını fark edip yavaşça kapattım. Julian

dirseklerini dizlerine dayayıp ileri eğildi; yaşlı efsuncunun her bir sözünü can kulağıyla dinliyordu. Çok az kişinin duyacağı sözler.

Leo sırttı. Tepkimizin hoşuna gittiği belliydi. “Yaklaşık beş bin yıl önce bir kadın büyücü kendisi için sonsuz gençlik ve ölümsüzlük arayışına çıkmıştı. Kara büyüyü kurcalamaya başladı. Takdir. Pis iştir, diyeyim size. Takdir’e bulaşan herkes tamamen delidir.” Leo kaşlarını çattı. “Her neyse, Takdir ona bir Nedensel Büyü bahşetti. Ona sonsuz gençlik ve ölümsüzlük verdi.” Leo’nun ağzında belli belirsiz kibirli bir gülümseme vardı. “Tek gereken şey kan içmesiydi. O da ilk vampir oldu, büyüünün en beklenmedik sonucu. Ve cadılar o zamandan beri bu hatayı düzeltmeye çalışıyorlar.” Fısıltıyla ekledi. “Kaş yapayım derken göz çıkararak.”

“İlk vampir bir cadı mıydı?” diye fısıldadım inanamamış olarak. “Yani Sofie gibiydi? Güçleri vardı? Ne oldu ona?”

“Ah, benim türüm o kadar detayı bilmez. Dönüşüm gerçekleşir gerçekleşmez sürgün edildi. Denilir ki birkaç gücü varmış ama bilmiyorum. Viggo’nun bildiğini düşünüyoruz ama Sofie’ye anlatmıyor. Bu ondan sakladığı tek sır.”

Tabii ki biliyordur. Viggo artık en yaşlı vampirdi ama eskiden öyle değildi. İlk vampirin ölümünde onun parmağı olduğundan kuşku yoktu. Düzenbaz canavarın tekiydi. Onun şu anda yan kapıdan içeri daldığını hayal ederek ürperdim. Onu bir daha hiç görmesem mutlu olurdum. Mortimer... O gün atriyumda maskesini yarım saniyeliğine düşürdüğünden beri ondan o kadar korkmuyordum. Yine de kolyeyi ele geçirmek için beni öldüreceğinden şüphem yoktu ama bundan sadistçe bir zevk duymayacağını da biliyordum. Bu bana bir parça rahatlama veriyordu. “Gerçekten de birbirlerine güvendiklerini düşünüyor musun?”

Yüksek sesle iç çekerek omuz silkti. “Kim bilir?

Viggo'nun son 'düzenlemesi' düşünülürse, zannetmiyorum. Ama konu o psikopat olunca kim ne diyebilir? Gözü dönünce ihtiyacı bırakıyor." Sesinde öfke vardı.

Bir an düşündüm. "Yani kendisine yardım edecek bir cadı bulduysa bile, Sofie sana mesaj göndermezse, o zaman kimse beni bulamaz ve sorun çıkmaz, değil mi?"

Leo'nun kahkahası çınladı. "Evet. Bizim için her şey güllük gülistanlık."

Kaş çattım. Bu yaşlı adamın espri anlayışını anlamıyordum bazen.

Leo içini çekti. "Sofie'nin aklını dağıtan birkaç başka mesele olabilir."

Yüreğim yine ağzıma geldi. "Cadılar dışında başka meseleler mi?"

Leo başıyla onayladı. "Central Park'taki o günü hatırlıyor musun? Saldırıya uğradığın günü?"

"Evet, bir şeyler hatırlıyorum." Gözümde bir anı daha canlanırken yan gözle köpeklere baktım. Bu seferki Badger adlı köpeğin kopmuş başıydı. Ürperdim.

"Ursula'nın yanındaki adamlar... Onlar sadece kiralık serseriler değildiler," diye açıkladı Leo. "Kiralık 'Halkın Gözcüleri' serserileriydiler."

Hafızamı o adla ilgili bir bağlantı bulmak için kurcalarken alnımın kırıştığını hissettim. Hiçbir şey çağrıştırmadı. "Onlardan daha önce bahsetmiş miydin?"

Leo derin derin ofladı. "Neden her şeyi benim açıklamam gerekiyor? Halkın Gözcüleri uzun zamandır var olan, insanlık adına vampirlere karşı savaşıyan gizli bir insan topluluğu. Aslında insan olmayan her şeye karşı. Cadılara bile. Bu topluluk bin yıllardır var. Cadı oldukları için yakılan kadınları duymuşsunuzdur?" Julian ve ben aynı anda başımızı salladık. "Gözcülerin marifeti. Geçmişte üyelerinin sayısı binleri buluyordu. Sonra, uyuyan bir hücre gibi

geri plana düşüp yüzlerce yıl öyle kaldılar. Ancak şimdi gün yüzüne çıktılar ve eskisinden daha güçlüler. Sayılarını bilmiyoruz. Mortimer ve Viggo, Veronique meselesi halledilirken yıllar boyunca kendilerini gizlediler. Forero'lar bu şekilde olaya karıştı. Ama onları yeniden etrafta görmeye başladık."

"Peki, cadılardan bu kadar nefret ediyorlarsa neden Ursula'yla çalışıyorlardı? Onlar olduğuna emin misin? Belki yanılıyorsundur."

Leo ileri eğildi ve elinin etli kısmını gösterdi. "Çünkü ellerine dövme yaparak kendilerini damgalıyorlar. İşaret deforme olmuş haça benziyor."

Leo'nun sözleri bir anıyı uyandırdı. Görünüşte kibar, yaşlı bir beyefendi olan adamın eli. Ve üzerinde de kıvrımlı bir haç dövmesi vardı. "Onu gördüm!" diye onayladım.

"Hepsinde var. Aptalca cidden. Direkt kim olduklarını belli ediyorlar. Vampirler onları iki kilometre öteden fark edebilir."

"Central Park'ta sana saldıran o insanlara ne oldu?" diye sordu Julian.

"Ah, Max ve diğer köpekler icaplarına baktı." Gözlerimi kapadım ve o korkunç kan banyosunu hafızamdan atmaya çalışarak irkildim. "Yoksa o Gözcüler beni öldüreceklerdi."

"Ya..." diye mırıldandı Julian. Max'e baktı. "Güzel."

Belki o kadar da kuş beyinli değildir, diye homurdandı Max. Karşılığında ona gözlerimi devirdim.

Leo devam etti. "Viggo ve Mortimer'in şimdiye kadar kendilerini Gözcüleri avlamaktan alıkoymalarının tek nedeni Veronique. O çıkıp dönüşüm geçirdiği anda dünyayı bunların her birinden temizlemeye girişeceklerdir. Sana bunu garanti ederim."

Ve ben de dişlerimle orada olacağım! diye hevesli hevesli şakıdı Max kafamın içinde. *Tek bir tanesi bile sağ kalmayacak.*

"Sakin ol, Max. Ona daha zaman var."

"Ne dedi?" diye sordu Julian, kahverengi gözleri benimle Max arasında gidip geliyordu.

"Ah..." Uzanıp Max'in kulağının arkasını kaşıdım. "Gözcü dövmesi olan herkesin Max'te idam hükmü var."

Julian köpeğe bakıyordu; tereddüt etti. "Onu suçlayamam." Tekrar Leo'ya baktı. "Peki... Sence kazanabilirler mi? Bu Gözcüler grubu?"

"Onlar insan sadece. Bir vampir ordusu karşısında ne yapabilirler ki?" diye yanıtladım Leo'dan önce.

Onay almak için yaşlı adama baktığımda tek kaşını kaldırdı. "Ah, bilmiyorum," dedi yavaşça. "Tüm insan ırkını imha edecek bir savaş başlatabilirler mesela. Tanıdık geliyor mu?"

Gözlerim hayretle açıldı. Ratheus. İnsanlar ve vampirler arasında bir savaş. Haklıydı. Bunu nasıl unutabilmişim? Kendi durumuma o kadar dalmışım ki noktaları birleştirememiştim.

"Muhtemelen yapmazlar," diye devam etti Leo beni yatıştırmaya çalışarak. "Gözcülerin yapacağı daha kolay şey Manhattan binasını bombalamak olur. Bu, dünyadaki vampirlerin yüzde doksan beşini yok eder. Sadece birkaç tane daha koparmaları gerekirdi..."

Caden ve diğerleri içeride kapalıyken Viggo ve Mortimer'in sarayının patlama görüntüsü gözümde canlanınca yüzümden kanımın çekildiğini hissettim. Caden ölürse, Sofie ölürse kimsem kalmazdı. Düşüncesi bile gözlerimin dolmasına yetti.

"Ah, Evangeline... Üzgünüm," dedi Leo endişem karşısında yumuşayarak. "Gamsız gibi görünmek istemem. Bunun olacağını sanmıyorum. Gözcülerin o duvarların içinde neler olduğundan ve zehir meselesinden haberleri olmadığı sürece böyle şiddetli bir şey yapmalarına neden yok."

“Ama ya öğrenirlerse?”

“Onlara kim söyleyecek? Kimse,” diye güven verdi Leo ve alaycı bir şekilde ekledi. “Sen buradasın. Yoksa endişelenirdim.” Kızgın bir kaş çatışla karşılık verdim. Şimdi şaka yapmanın sırası değildi.

“Bu Ratheus’ta olan bu muymuş?” diye bana sordu Julian yumuşak bir sesle. O gün sabah verdiğim ayrıntılara rağmen ona Ratheus hakkındaki ayrıntıları anlatmamıştım. Şimdi bedenim uyuşmuş, kalbim ağrırken bu ayrıntıları açıklayacak havada değildim. Ben de başımı sallamakla yetindim. “Vampirlerle karşı insanlar. İnsanlar kaybetmiş. Kazanamazlar,” dedim kısık sesle.

Biz durumun tüm ağırlığını sindirirken odaya sessizlik çöktü. Şey, durumun sandığımız şeklini sindirirken daha doğrusu. Julian rahat edemiyormuş gibi kanepede kıpırdandı. Muhtemelen de değildi. Çoğu insan “savaş” gibi kelimeler havada uçuşurken aşırı hassas hale gelirdi.

Nihayet Julian konuştu. “Peki, bunun olmasını nasıl engelleyebiliriz?”

“Bu dağlardayken hiçbir şey yapamayız. Hiçbir şey.” Leo duraksadı. “İlk olarak, Sofie’nin Gözcüleri sakın ve cadıları da olayın dışında tutması gerekiyor. Onların o duvarların içinde neler olduğunu öğrenmelerine izin veremeyiz. Zehir sorununu bilmemeliler.”

“Doğru,” diye mırıldandı Julian ve yavaşça ekledi, “çünkü New York’taki Ratheuslu vampirlerin hepsini tek patlamayla öldürürlerse, başka vampir yaratılamaz.”

“Doğru,” diye tasdikledi Leo. “Muhtemelen onlar daha fazlasını yaratamadan tüm güçleriyle saldırıp hepsini imha etmeye çalışırlar.”

“Aslında, öyle bir şey yapmaları dünya açısından en iyisi olurdu. Çünkü o zaman misilleme olmazdı. Genel nüfusun da vampirlerin varlığından asla haberi olmazdı muhtemelen,” diye tahmin yürüttü Julian.

Tıp fakültesinde olduğuna şaşmamak gerek. Her şeyi benden çok daha çabuk kavırıyor, diye düşündüm içim ümitsizlikle dolarken. Arkadaşlarım, Sofie ve onları öldürmenin dünyayı kurtaracağından bahsediyorlardı. Hayır... Bu olamazdı. Başka bir yolu olmalıydı.

"Peki ya bu Gözcüler ve cadılar öğrenmezlerse ne olur? Herkes mutlu ve sessiz kalırsa kimse kimseyi öldürmez mi?" diye sordu Julian, Leo'ya.

"Hepsi avlanıp öldürülene kadar Gözcüler yok olmaz. Cadılar da kesinlikle hiçbir yere gitmez. Savaş şimdi veya daha sonra olsa bile kaçınılmaz. Ama sonra olursa... Vampirler serbest bırakılıp daha çok vampir üretilip bir ordu kurduktan sonra..." Leo başını iki yana salladı. "İyi değil."

"Ratheus gibi olur," diye fısıldadım. Alnımı avuçlarıma gömdüm. Bu konuşma korkunçtan başlayıp felakete kadar gelmişti. Arkadaşlarım, kan arzularını yenseler bile asla huzur içinde yaşayamayacaklardı. Yaşadıkları onca şeyden, savaştan ve yedi yüz yıllık bekleyiştten sonra, şimdi kaderlerinin tekrarlanma ihtimali vardı. "Sonumuz bu mu, Leo? Yani, bu kaderimiz mi? Kaderimiz Ratheus gibi olmak mı?" diye sordum adeta fısıltıyla.

Leo yüzünü asarken alnındaki çizgiler derinleşti. "Ben kaderi sevmem. Tavize neden olur, bu da insanın berbat bir zayıflığıdır. Ayrıca, Ratheus ile dünya arasında net farklılıklar var. En büyüğü, Sofie'nin sihir hatası. Ama eğer paralel gezegenlerse..." Pipoşundan bir nefes çekti. "Son muhtemelen geçerli kelime olurdu."

"Doğru." *Dünya Ratheus değil,* diye tekrar ettim içimden, bu hatırlatma kalp atışlarımı sakinleştirmeye yardımcı oldu. Ufacık bir umut kırıntısıydı ama feci halde ihtiyacım olan bir şeydi. Caden, Sofie onları serbest bırakana kadar dayanabilirse, Gözcülerden uzakta bir yerde saklanabilirlerdi. Hatta burada. Ve Veronique'i lahdinden

ıkarabilirsek, Viggo ve Mortimer New York'tan ayrılıp ortadan yok olabilir. O zaman Gözcülerin avlayacak bir Şeyi kalmazdı. Yoksa kalır mıydı? Leo'nun sözlerini hatırladım. "Vampirlerin yüzde doksan beşi demiŐtin. Yüzde yüzü değil."

Leo göz kırptı.

"Uf! Leo, artık sır yok demiŐtin. Dahası mı var? Sadece bu üçü sanmıŐtım! Diğer vampirler nerede ve neden yardım etmiyorlar?"

Leo bitirdiği piposunu kl tablasına silkti. "Viggo onları kendine düşman etti. Ona bin kilometreden fazla yaklaŐmazlar."

"ok Şaşırdım," diye homurdandım.

Leo kahkaha attı. "Doğru. Viggo'nun mahvettiği tek kişi sen değilsin."

"Ne yaptı?" diye sordu Julian.

"Daha önce dediğim gibi Viggo ilk vampir değildi ama Şimdi en yaŐlısı o."

"Bu daha yaşlı, daha güçlü bir vampiri öldürdüğü anlamına mı geliyor? Neden?" diye sordu Julian. "En yaşlı olabilmek için mi?" Leo müphem bir Şekilde omuz silke- rek cevap verince Julian, "Nasıl?" diye sordu. Leo cevap vermeden önce başı sallandı ve gözleri boęuluyormuŐçasına bir anlık büyüdü. Soru yağmurumuz onu kızdırmaya başlıyor gibiydi. "Hiçbir fikrim yok. Olağanüstü bir manipülasyon ve rol yaptığına eminim. Ama o fırlıdak yaratığın tekidir." Leo abartılı bir esnemeyle ayağa kalktı. "Bu konuŐmanın devamını başka bir geceye saklayalım. Daha çok gecemiz olacak. Max, Evangeline'i yukarı götürür msn?" Leo bir cevap beklemedi tabii ki. Hafifçe başıma vurdu. "Dinlen biraz, Evangeline." Julian'a bir kez baş salladı. "İyi geceler."

Julian da başını salladı. Gözleriyle yaşlı adamı merdivenlerden çıkana kadar takip etti. Büyük odada dünyanın olası sonu üzerinde kara kara düşünerek sessizlik içerisinde oturduk.

Birdenbire üşüyüp battaniyemi yukarı çekip sarındım. Kanepenin köşesine çekilip ayaklarımı yukarı çektim. Ufak bir top gibi kıvrılırken bile keşke yok olabilsem diye düşünüyordum. Leo'yla konuşurken kayıp yanıma oturan Julian yarı oturur, yarı uzanır vaziyette arkasına yaslandı ve battaniyesini üzerine çekti ama kanepenin kendi tarafına dönmedi. Aramızda dünkü rahatsızlıktan eser kalmamıştı, birbirimizin yanında rahat hissediyorduk. Yanağımı arkamdaki mindere dayadım ve derin düşüncelere dalmış olan Julian'ın profilini sessizce seyrettim. Tüm o sert ifadesi gitmişti. İyi görünüyordu, gerçekten çok iyi. Yine de ona bakarken kıvılcımlar çıkmıyordu. Ondan da bana karşı bir şey hissetmiyordum. Zaten daha önce onun "tipi" olmadığını belirtmişti. Aramızda şüpheli bir durum yoktu ve bundan mutluydum. *Amelie onun hakkında ne düşünürdü acaba?* Kendi kendime gülümsedim.

Julian dönüp beni gülümserken yakaladı ve kaşlarını çattı. "Bu haberden sonra gülümsemeni beklemiyordum."

Bu hatırlatma yüzümdeki mutluluğu silip süpürdü. Başımı salladım. "Başka bir şey düşünüyordum, önemsiz bir şey."

"Pekâlâ, biz ne yapacağız?" diye sordu Julian.

İşte yine o kelime: biz. Sen değil, biz. Sanki korkularım ve acımla tek başıma baş etmek zorunda kalmayayım diye mücadeleme ortak oluyordu. Bir müttefikim daha olmuştum. "Bilmiyorum. Leo'yu duydun. Burada pek bir şey yapamayız. Sırların gizli kalacağını, bu bilgiyi onlara karşı kullanabilecek kimsenin öğrenmemesini ummaktan başka çaremiz yok. Ve sonra, buradan çıktığımızda yeni bir hayat

bulacağız. Bizimle gelebilirsin. Sofie çok paramın olmasını sağladı." Ne kadar olduğunu söylemeyecektim. Övünmek gibi olurdu.

"Tabii." Julian güldü. "Bir grup vampirle yaşamak mı? Bunu tam olarak nasıl yapacaksın..." Farkına varınca sesi azarak kesildi. "Sen kendini onlardan birine dönüştürmeyeceksin, değil mi? Yani, sanırım en mantıklısı bu olurdu ama..." Ses tonu onaylamadığını ortaya koyuyordu.

Daha önce Leo'nun yaptığı gibi omuz silkip gözlerimi kaçırdım. Cevabı biliyordum. Julian da biliyordu. Benden duymasına gerek yoktu.

Ama peşini bırakmadı. "Bunu yapmayı nasıl düşünebilirsin? İnsanları öldürmeyi, kan içmeyi seçmek!"

Tüm bedenim titredi. "O kısmı hiç düşünmek istemiyorum," diye homurdandım.

"Ama düşünmen lazım! Bunun ne tür bir hayat olduğunu düşünmen lazım!" Artık sessiz konuşmuyor, neredeyse bağıırıyordu. Max başını kobra gibi kaldırdı ve Julian'a ikaz niteliğinde baktı. "Pardon Max," dedi Julian sesini alçaltarak. Farklı açıdan izleyince tuhaf bir şeydi bu. "Ama gidip aptalca bir şey yapmadan önce neyden vazgeçtiğini düşünmesi lazım!"

"Aptalca değil!" diye çıktım ama sesim ikna edici değildi. Belki de Julian haklıydı. Belki aptalcaydı. Belki de tamamen delilikti. Tek bildiğim, onlardan biri olma fikrinin onları kaybetme fikrinin yarısı kadar bile korkutucu olmadığını. Leo sağ olsun, onları kaybetme fikri hayat bulmuştu. Vampir olarak yaşayabileceğimden emin değildim ama şimdi, vampir olmadan insan hayatımın geri kalanını yaşayamayacağımdan yüzde yüz emindim.

Baldırıma bir şey değince baktım. Julian battaniyemin üzerinden beni yatıştırmak için bacağını sıvazlıyordu.

“Lütfen ağlama. Kızların ağlamasından nefret ediyorum. Kız kardeşim hep ağlıyor. Her şey düzelecek.”

O ana kadar yanaklarımdan süzülen yaşları fark etmemiştim. Silmek için elimi kaldırdım ama Julian’ın başparmağı önce davranmıştı. Burnumun üzerinden akan bir damlayı nazikçe sildi. “Sadece... Kapana kısılmış hissediyorum,” dedim.

Julian sırttı. “Evet, o hissi biliyorum.”

Tabii ki biliyordu. Onun hayatı da geri dönüşü olmayan bir şekilde değişmişti. Annesini, babasını kaybetmişti. Az kalsın donup ölüyordu. Benimle aynı kahredici olasılıkları dinlemişti. Ama yine de bana kendimi daha iyi hissettirmeye çalışıyordu. *Zavallı Julian. Buraya benimle tıklıp kaldı. Zırlayıp duran, kendine acıyan bir sulu gözlüyle.* Birden aptal gibi hissettim. Buradayken dış dünyayla ilgili yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Sofie işleri kontrol altına alırdı. Caden ve diğerlerini korurdu. Barışı sağlardı. Bana düşen tek şeyse tekrar Caden’ı görebilene kadar aklımı korumaktı.

“En azından birlikte kapana kısıldık.” Julian bacağıma bir kez daha sıvazladı. “Yoluna girecek, göreceksin. Hiçbir şey olmayacak. Cadılar büyü yapmayacak. Gözcüler saldırmayacak. Şu an için en büyük düşmanımız can sıkıntısı olacak.”

Kararlılıkla başımla onayladım. “Haklısın. İyi olacağız.” Boğazımdaki acı yumruyu yutkundum. *Tanrım, umarım haklısındır Julian.*

Kısa süre sonra, yastığımın rahatlığını ve yalnız kalmayı özleyerek yatmaya gittim ama hiç uykum yoktu. Zihnim on farklı yönde fıldır fıldır dönüyor, konuşmamızın şimdiye kadar unutmuş olduğum kısımlarını tekrar ediyordu. “Hey Max, başka hangi insan dışı varlıklar var?” diye sordum çift kişilik yatağıma girerken. Şöminemde yanan ateşe rağmen çarşaf soğuktu.

Şu, bu işte. Max yatağa yaslanınca yatak ağırlığından gıcırdadı.

Ona eski türüyle hitap etmemin egosunu inciteceğini bilerek, "Kaçamak cevapları bırak, köpek," diye homurdandım.

Kaçamak cevap vermiyorum. Seni gereksiz yere korkutacak önemsiz bilgilerden koruyorum seni. Zaten iyi uyuyamıyorsun.

"Ama bilmek istiyorum! Sana emrediyorum!"

Max yüksek sesle homurdanırken suratıma sıcak hava geldi. *Seni ve kendimi koruma gereğiyle, isteğini yerine getirmeyi seçiyorum.*

Max emirlerimi yerine getirmemenin yolunu bulmuştu; şimdi resmen pas geçiyordu. "Köpekler ne zamandan beri anayasaya uymaya başladı?" diye homurdandım. Köpek kahkahası olarak tanıdığım o komik homurtuyla yanıt verdi. Oflayıp sırtımı ona döndüm ve yorganı kulaklarıma kadar çekip Max'in sesini kestim. Gecenin geri kalanını uyumaya çalışarak geçirdim. Ve başaramayarak.

5. Dönüşüm

“Otuz iki gün, Sofie!” diye sızlandı Mortimer. “Otuz iki gündür buraya çakıldık kaldık.” Öfke nöbetim nedeniyle şimdi bir savaş alanına dönmüş olan atriymu göstererek kollarını salladı. “Buna daha ne kadar dayanabiliriz?”

Evangeline’in bir vampir ordusuyla beraber döndüğü günden beri otuz iki gün geçmişti ve geçmeye devam ediyordu. Otuz iki yıl gibi gelmişti. İlkinden sonra altı kez daha kan getirmiştım. Hepsi geceydi, hepsi plansız bir şekilde, eski yöntem hırsızlıkla. Kaybolan birkaç kamyonet haberlere çıkmış, Kızıl Haç binasının önündeki patlama ve ölümlerle ilgili spekülasyonları tetikliyordu. Bu konuda pek bir şey yapamazdım. Etki altına alıp dosyaları sil-dirmek zaman alıyor ve çıkıp dolaşma özgürlüğü gerektiriyordu. Bende ikisi de yoktu. Artık önemli de değildi. Reggie’ye yaptığım son ziyaret Gözcülerin bizim farkımızda olduklarını ve yanlarında en az bir cadı olduğunu belli etmişti. Muhtemelen Ursula. Bu duvarların ardında bu kadar çok kan gerektirecek neler döndüğünü merak ediyor olmalıydılar. Belki burada yeterince uzun kalırsak sıkılıp vazgeçerler diye düşündüm. Düşük ihtimal. O grup gizli hakikatleri ve görevlerini nesilden nesle aktararak bize olan nefretlerini beslemişlerdi. Sabırla beklemeyi bilirlerdi.

Ileana küçük odaya kilitlenmiş bir şekilde büyü yapma konusunda çalışıyordu. Viggo onu her gün yoruyordu.

Kızın ne yaptığını göremiyordum. Akıllı, küçük cadı işini gizlemeyi iyi öğrenmişti. Ama birinin sihrinin bina içinde böyle özgürce dolaşması bile tüylerimi diken diken ediyordu. Bunun Mage'i de rahatsız ettiğini gergin yüzünde her gün görebiliyordum. Ama Ileana kimseye zarar vermediği sürece anlaşılmayı bozmuş olmuyordu. Mage'in diploması anlayışı küçük kızı sırf kişisel hoşnutsuzluğu yüzünden öldürmesine müsaade etmiyordu.

Merth şimdilik vampirleri hâlâ binada tutuyordu, yani o bakımdan sorun yoktu. Ortam gergindi çünkü kıskanç ve dengesiz Rachel, Viggo ve Mortimer'in yanında pusuya yatmıştı ve ben de günde yirmi dört saat nöbet tutarken Caden ve arkadaşlarını görmezden geliyordum, ama idare ediyordum. Zamanlarının çoğunu kanla durmaksızın beslendikleri kilerde geçiriyorlardı. Mage bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyor gibiydi. Yani, kararlı durmak istiyorlarsa daha çok beslenmenin yardımı olurdu. Bu bildiğim her şeye zıttı ama ona inanmayı öyle çaresizce istiyordum ki kanı lazım oldukça tedarik ettim.

Ve lazım oldu. Yine. Bu aralar ilk fırsatta bir gece turu daha yapacaktım. Rastgele bir kamyoneti kaçıracaktım. Spontanlık bir açıdan daha güvenliydi. Viggo'nun gizli kapaklı planlarını uygulamasını zorlaştırıyordu. Kim bilir aklında daha neler vardı? O kadar güvensiz, o kadar ketum bir hale gelmişti ki Mortimer bile onun yanında rahat görünmüyordu.

Sağ tarafımdan yaklaşan yumuşak ayak seslerinden Mage'in zarif salınışını hiç bakmadan tanıdım. Son otuz iki günün çoğunu birlikte geçirmiştik. Ne olduğundan emin değildim. Arkadaş mı oluyorduk? Birbirlerine güvenmediklerini açıkça ilan etmiş, herhangi bir nedenden birbirlerini öldürmeye hazır olan iki arkadaş. Yine de dile getirilmeyen karşılıklı bir saygı büyüyor gibiydi. Diğer türler

için uğursuz olsa da bizim için gerekliydi. Leo dışında yüz yıldır bir arkadaşım olmamıştı.

Yakınlığımızın Viggo'yu delirttiğini görebiliyordum. Ondan çok daha üstün olan, güçlü bir vampir ordusunun lideri olan biriyle müttefik oluşum. Birkaç defa Mage'den bilgi sızdırma teşebbüsüyle, sohbete çaktırmadan bir yorum ya da soru sıkıştırmıştı. Mage'in soyunu, hiyerarşide hangi sırada olduğunu öğrenme konusunda kararlı görünüyordu. Mage ilk vampir miydi? Dünyadaki cadıların yarattığı ilk vampir gibi o da Ratheus'taki cadıların yarattığı ilk vampir miydi? Benim anlayışımın ötesinde bir nedenle bu onun için önemliydi.

Mage medeni ama ağzı sıkı durmuş, hiçbir şey ele vermemişti. O yüzden şimdi Viggo uzak duruyordu. Mortimer ve onun sinsi sağ kolu Rachel da öyle yapıyordu. Bana göre hava hoştu.

"Sanırım artık zehrimizi test etme zamanı gelmiş olabilir," dedi Mage. Atriyumun her yerinde vampir kulakları dikildi. Daha önce heykelin iki yanında duran Viggo ve Mortimer aniden yanımızda belirdi.

"Daha bir ay oldu," diye vurguladım.

"Evet ama hiç durmadan beslendiler."

"Poşetlerden. Poşetler kaçmaz." Sıcak, canlı bir bedeni kovalamak, nihai sonuç kadar bağımlılık yapıcıydı. Sırf bu konuda konuşmak bile içimde heyecan uyandırmıştı.

"Yakında vaktimiz kalmayabilir," dedi Mage yumuşak bir sesle. Benim aksime, o Gözcülerin büyük bir şey planladığını düşünüyordu. "Tüm bunların boşa gitmediğini öğrenmek istemiyor musun?"

İçten içe öğrenmek için yanıp tutuşuyordum. Bir dönüşüme şahit olmak istiyordum; daha önce hiç yapmadığım bir şey. Ama burayı bir mezbahaya dönüştürmeyecektim. "Kaç insan üzerinde deneyeceğiz?"

“Kimin umurunda?” diye haykırdı Viggo.

“Ben arzulara karşı koyabilirim,” diye devam etti Mage, her zamanki gibi Viggo’yu duymazlıktan gelerek. “Bunu ben yapacağım.”

Viggo’nun gözlerinde bir anlık bir memnuniyetsizlik yakaladım ve elimde olmadan kinle hafiften gülümsedim. Ama sonra hemen gerçekliğe döndüm. “Peki diğerleri?” diye karşılık verdim. Bakışlarım gözleri beklentiyle açılmış bir şekilde konuşmayı dinleyen vampir kalabalığının üzerinde dolaştı. Caden ve arkadaşları kilerden çıkmış, pek bir şey umurlarında değilmiş gibi yaparak bir köşede dikilmiş dinliyorlardı.

Mage harap atriyumda boş boş dolananlara buz gibi bir bakış attı. “Onlar beni dinler.”

Onlar üzerindeki otoritesinden öyle emin ki. Neden? “Ya dinlemezlerse?”

Kıkırdadı. “Dinleyecekler. Dinlemezlerse,” tonu sertleşti, “yak onları.”

Kapı zilinin dramatik gongu, Viggo’nun davetinin aslında insan olarak ölümü anlamına geldiğinden habersiz deney faremizin tam zamanında geldiğini haber veriyordu.

“Şimdi unutmayın, hiçbiriniz konuşumuza doğru bir adım dahi atmayacaksınız,” diye seslendi Mage, katı bir öğretmenvari sesle. Gözleri kapıdaydı. “Ve atarsanız, olduğunuz yerde ölürsünüz.”

Kendilerini kontrol edememelerinin yakılmalarına neden olabileceği korkusuyla sinen kalabalıktan koro halinde tıslamalar ve homurtular yükseldi. Gözlerim Caden ve diğerlerine gitti. *Lütfen Mage’in tehdidini sınavanlar siz olmayın.*

Kapı zili ikinci kez çaldı. Deney faremiz sabırsızdı. Dış kapıya ulaşabilecek olan tek kişi ben olduğumdan, sadece

benim bildiğim kodu girdim. Kapı kilidi ve kapı gıcırtyla açıldı. "İyi günler, Bay Adesina." Uzun boylu Nijeryalı'ya en çekici şekilde gülümsedim.

Güneş gözlüklerinin üzerinden, kasten ilgisiz bir ifade takınarak beni baştan ayağa alıcı gözüyle süzdü. Ama ben öyle olmadığını biliyordum. Lewis Adesina, adı aslında Lewis değildi ama bu adı kullanıyordu, bu adresin ona ne teklif edeceğiyle oldukça ilgiliydi. Lewis, şimdi Queens'in daha zengin kesiminde ikamet eden, işini genişletmenin yollarını arayan kurnaz bir işadamı ve üst düzey uyuşturucu satıcısıydı. Viggo'nun ilgisini yıllar önce çekmişti ve Viggo onu gözünden ayırmamış, işini sessizce kendine doğru yönlendirerek adamın servetinin büyümesini izlemişti. Viggo böyle çalışırdı. Gelecek vaat edenleri bir yandan beslerken, diğer yandan da kurbanı büyük servet toplar toplamaz, hem yerel hem offshore hesaplarını çabucak temizlemek için gerekli uygun bilgileri sızdırırdı. İki bin yıldır bunu yapmak Viggo'nun yatırımı ve çabaları üzerinde fahiş bir kazanç sağlamıştı. Lewis'in şimdi yaklaşık sekiz rakamlı bir değeri vardı. Mükemmel bir kurbandı.

"Bu taraftan," dedim sıcak bir şekilde, tüneli göstererek.

Pardösüsünü çıkardı ve özel dikim ince çizgili lacivert takım elbisesinin kolunun üzerine astı. "Konu ne?" Yürürken gözleri tünelde gezindi.

Kıkırdadım. "Normalde tuhaf yerlere nedenini bilmediğiniz davetleri kabul eder misiniz?"

Bana doğru kibirli bir bakış attı. "Adres Beşinci Cadde olunca sürprizlere açığım."

Bir sadistik kahkaha daha attım. "Sürpriz olacak, kesin."

Aurasını ihtiyatlılık kapladı. Korku değil. Böyle adamlar kolay kolay korkmazlardı.

Ama yakında korkacaktı.

Lewis katladığı pardösüsünü gergin gergin düzeltti ve gözüme elmas kaplama kol saatinin parıltısı ilişti. Kendime engel olamadım. “Uyuşturucu işi sizin açınızdan çok kârlı anlaşılan.”

Lewis dudaklarını büzdü ve bana kibirli, hoşnutsuz bir bakış attı ama hiçbir şey demedi.

“On dört yaşındaki çocukları uyuşturucu bağımlısı ve fahişe haline getirmek için istisnai derecede iğrenç bir insan olmak gerekir,” diyerek kışkırttım. Anın tadını çıkarıyordum. Köşeye sıkışmış kuduz bir rakunu uzun bir so-payla dürtmek gibiydi.

Lewis dudak büktü. “Kim olduğunuzu bilmiyorum bayan ama bana bulaşmayın...” Mahvolmuş atri-yuma açılan deliğe ve kendi eceline vardığımızda sesi kesildi. Gözleri şaşkınlıkla büyüdü. “Ne halt oldu burada?”

“Birisi bana bulaştı,” diye arsızca yanıtladım. Derin kahkahası tüneli doldurdu. *Şaka yaptığımı sanıyor.* Uzun bacaklarını düşen tuğlaların üzerinden kaldırarak ardım-dan atri-yuma girdi. Burun deliklerime yeni bir tedirginlik dalgası doldu.

Mage bekliyordu. “Merhaba, Lewis.”

Soluma göz attım. Diğerleri uzak bir köşede toplanmış, ağırlıklarını bir ayaklarından diğerine geçirerek başkala-şan gözlerinde ilgiyle izliyorlardı. Yakındaki milyonlarca damara pompalanan kanı sezebiliyor ama nasıl ulaşacak-larını çözemiyor gibiydiler.

Lewis bana yaptığı gibi Mage’i de süzdü. “Ben meşgul bir adamım. Benim için ne yapabilirsiniz?” diye cevap ver-di, uzun boyuyla karşısındaki ufak tefek kadına kibirli ki-birli bakarak.

Mage’in kömür karası gözleri parladı. “Çok önemli bir şey. Size ölümsüzlük verebiliriz.” Mage ileri süzülürken tatlı tatlı gülümsedi. “Zehrimizi test etmek için buradası-

nız. Öyleyse başlayalım. Zehrimi size enjekte edeceğim ve hayatta kalıp kalmayacağınıza bakacağız.” Mage’in bildiri-si öyle basitti ki sanki temel diş operasyonunu açıklıyordu.

Ama Lewis’i şaşırtan onun sözleri değildi. “Ne ol...”

Mage anında Lewis’in yanında belirmiş, bacağıyla onu diz üstü çöktürmüş, narin eliyle çenesini kavrayıp adamın başını hiç zorlanmadan geriye yatırmıştı. Eğilirken, gözle-rinin beyazlarını iğrenç, titreşen damarlar sardı. Dişlerini adamın boynuna geçirdi.

Lewis’in korkusu aurasını kaplarken bir dehşet dalga-sıyla çarpıldım. Hemen peşinden nahoş idrar kokusu gel-di. Ufak tefek saldırgana karşı koyma çabasıyla deli gibi kıvrandı. Karşılığında, Mage’in sol eli adamın omurgasına gitti ve büküldü. Mide bulandırıcı bir kırılma sesi duydum ve bedeni gevşedi. Lewis karşı koymuyordu artık.

Mage acele etmeden, kanını yavaş yavaş çekiyordu. Adamın yüzü kireç gibi, gözleri cam gibi olmuştu. İşlemi hemen tamamlamazsa adam ölecekti.

“Mage,” diye uyardım. Kan çanağı gözler gözlerime ki-litlendi. “Test,” diye hatırlattım yavaş, sakın bir sesle.

Gözlerini kırıştırdı. Sonra dudağı hafifçe kıvrıldı. Bu, zehrini bırakmasıyla gelen acının işaretiydi.

Mage işini bitirip dişlerini geri çekince Lewis Adesina’nın gevşek, hareketsiz bedeni külçe gibi yere yı-ğıldı. Şimdi doyunca, gözleri hemen normal kömür karası hallerine döndü. “Birisi... Bir havlu lütfen!” Çenesi ve elleri kana bulanmıştı.

Ne Viggo ne Mortimer ne de ben kımıldadık. Tüm dik-katimiz Lewis’teydi. Neyse ki Ratheuslu vampirleri yerle-rinde çakılı tutan her neyse artık tutmuyordu. Jonah he-men elinde beyaz bir bezle yanında belirdi.

“Teşekkür ederim, Jonah.” Yüzünü sildi. “Bir insan dö-nüştürmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Nasıl bir his oldu-ğunu unutmuşum.” Ona iki numara büyük gelen yüksek

topuklu siyah botla, Evangeline'indi ama Mage'e istemeye istemeye vermiştim, Lewis'i kaburgalarından drtt. Zayıf bir inilti çıkardı adam ama hareketetmedi. Merak edip de-neğimizi incelemek üzere yaklaştım.

"Ah, doğru ya. Bizim Sofie bakire!"

Viggo'ya kızgın bir bakış attım, o da kendini beğenmiş bir şekilde sırttı. Haklıydı ama bunu anons etmesi gerek-miyordu. Bir dönüşüme hiç şahit olmamıştım ve kendim de tipik metodu deneyimlemediğimden ne bekleyeceğimi bilmiyordum. Mortimer bir keresinde, yetmiş yıl kadar önce bana aşamaları tarif etmişti. Planlandığı gibi gidiyor-sa, Mage'in zehri Lewis'in bedenindeki her bir damarda yılan gibi ilerleyip her bir zerresini enfekte ediyordu.

Bedeni birdenbire kasıldı. rkek bir kedi gibi birkaç metre geriye sıçradım. Etraftakiler koro halinde glşt-ler. Böyle kolay şaşırmamdan utanıp gergin gergin kıkır-dadım ama aynı zamanda heyecanlanmıştım. Çok az şey şaşırtırdı beni. meldim ve tekrar yavaşça yaklaştım. Gözleri hâlâ kapalıydı.

"Başlıyor," diye fısıldadı Viggo, Lewis'in alnından ka-yan bir ter damlasına işaret ederek. Sonra peşinden on ter damlası daha geldi. Sonra şiddetli bir kasılmayla midesin-deki yarı sindirilmış şeyler ağzından dışarı fırlayıp beni teğet geçti.

"Uyardığın için sağ ol," diye homurdandım ve belli bir mesafeden gözlemlemeye karar verdim. Gerçekten işe ya-rıyor muydu? *Acaba...* Bir gözüm Mage'de, bir sihirli sarmal kopardım ve Lewis'e doğru yavaşça gönderdim. Kömür karası gözler derhal üzerime çevrildi. Grebiliyordu! Bir şey söyler miydi? Ateşkese karşı davrandığım için şikyet eder miydi? Hafif bir baş sallaması ve ufak bir glmse-meyle söylemeyeceğini belli etti. Bu bizim küçük sırrımız olacaktı.

Sihrim Lewis'i sardı, doku ve kas duvarlarından geçerek hayati organlarına ulaştı. Mikroskobik miller gibi, sihirli ipler böbreklerinin, ciğerinin, kalbinin, hepsinin durmakta olduğunu, hiçbir amaca hizmet etmeyen katılaşmış süslere döndüklerini gördü. Vücut ısını kontrol ettim. Hızla düşüyordu. Mage'e hafiften gülümsedim; işlerin yolunda gittiğine dair işaretimdi bu benim. Bir adım daha yaklaşmıştık...

Sonraki bir saat boyunca bir vampir halkası Lewis'in çürümekte olan bedeninin etrafını çevirmiş bir şekilde, şiddetli kasılmaları ve titremeleri ilgiyle izlediler. Bu bir saat on saat gibi geldi. Titreme nihayet durdu. Koyu tenine renk gelmeye başladı. Daha genç ve daha sağlıklı bir görünüm kazanıp lekeler ve kusurlar yok oldu. Burnundaki eğrilik düzeldi ve sağdakinden daha geniş olan sol burun deliği eşitlendi. Gerçek bir avcının doğuşunu izlemek büyüleyiciydi.

Lewis'in göz kapakları aniden açıldı. Canlı ela gözler etrafta fır dönüp en küçük hareketleri ve ayrıntıları inceledi. Yarım saniye içerisinde ayağa kalkmış, kendisini hayvanat bahçesindeki bir hayvanmış gibi izlemekte olan seyirci kitlesini inceliyordu.

Mage'in zehri işe yaramıştı. Artık soyu tükenme tehlikesi altındaki bir tür değildik.

"İşe yaradı!" diye fısıldadı Viggo benim düşüncelerimi dillendirerek. Mortimer'in omzuna arkadaşça bir şaplak indirdi. Normalde Mortimer elini üzerinden silkerdi ama bu kez rakibinin neşesini paylaşmakla öyle meşguldü ki fark etmedi bile.

Mage muzaffer bir edayla gülümsedi. "Tatmin oldun mu?"

"Ah... Hem de nasıl!" diye haykırdı Viggo. Onu hiç böyle samimi bir şekilde heyecanlı görmemiştim.

“Güzel.” Mage’in eli ileri fırladı. Eli Lewis’in göğsünü deşip kalbini söküp çıkarırken izleyicilerden hayret sesleri ve bağırımlar yükseldi. Lewis doğrudan yere yıkıldı. Kanlı, çarpmayan organı yanıma, taşların üzerine attı. “Sofie. Rica etsem? Şu an bir ağız daha besleyecek durumda değiliz,” diye açıkladı ben hazırlıksız yakalanmış olarak hayretle ona bakarken.

Haklı olduğunu fark ettim. Duygusuz ama haklı. Sihirli bir iplik çekip bileğimi oynatmamla New Yorklu eski uyuşturucu kralı ve onun yerinden çıkarılmış kalbi alevler içinde kaldı. Caden ve arkadaşları da dahil tüm vampirler atriyumun uzak köşelerine dağılıp arkalarında sadece korku ve şoktan kaynaklı bir sessizlik bıraktılar. Benim için bu yeni bir vampirden çok daha ötesiydi. Bu benim yüz yirmi yıllık hatamın nihayet düzeltilmesiydi. Bu sonsuzluğun geri kalanını ensemde ayrılmayan Viggo ve Mortimer’le geçirme korkusunun gidişiydi. O kolyeyi Evangeline’in boynundan çıkarana kadar iş bitmiş sayılmazdı ama koca bir adım daha yaklaşmış oluyorduk. Ve o kolyeyi çıkardığımda... Evangeline kalabilirdi.

Son on sekiz yıldır Evangeline’in fâni bedeninin solup yaşlanacağı günün, onu mezara koymak zorunda kalacağım günün korkusuyla yaşamıştım. Bu bir annenin en büyük kâbusuydu. Ama şimdi benim küçük, tatlı kızım benimle sonsuza dek kalabilirdi. O kolyeyi nasıl çıkaracağımı çözer çözmez bizden biri olabilirdi. Caden hayatta olduğu sürece, bundan daha çok isteyebileceği bir şey olmadığını biliyordum.

Mortimer’in gürleyen sesi düşlerimi bozdu. “Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?” Ses tonu çok iyi bildiğim bir yönde ilerliyordu: öfke. Gelip tepeme dikildi. “Veronique serbest kalabilirdi. Hemen şimdi, burada!”

"Bu Evangeline'in öleceği anlamına gelmeseydi evet, o anlama gelirdi," diye cevapladım soğukkanlılıkla, öfkeli gözlerine bakarak. "Ama bu mümkün değil, o yüzden bekleyeceksin."

Geri çekilmiyordu. "Bizi bu duvarların içinde sonsuza dek tutamazsın."

"Ah, tutabilirim," diye cevap verdim soğuk bir kesinlikle.

"Yakında pes etmek zorunda kalacaksın." Viggo'nun sesi bir yankı gibi Mortimer'in sesine katıldı. "Her zaman herkesi koruyamazsın." Sinsi gözleri Caden'a gitti, o ise sadece ters ters baktı. "Kazalar olabilir."

Bir şey planlıyor ve planda Caden'ın ölmesi var. İçime sıkıntı bastı. Düşüncesi bile beni dehşete düşürüyordu. "Pes etmek mi?" diye tekrarladım dudaklarımda kem bir gülümsemeyle. Ona beni bozma zevkini yaşatmayacaktım. "Asla," diye tısladım.

"Göreceğiz," diye şakıdı Viggo cep telefonunu çıkarırken. "O zamana kadar, taşımam gereken biraz para var. Ileana!" diye böğürerek kütüphaneye yollandı.

Sandıklı saatin gongu bir kez vurdu. *Gecenin biri.* "Neredesin Caden?" diye fısıldadım amaçsızca dolanırken. Bu yerin büyüklüğü her zamankinden daha korkutucuydu. Viggo'nun bugünkü açık tehdidinden beri Evangeline'in arkadaşlarının nerede olduklarını bilme konusunda özellikle tetikleydim.

Caden'a ve diğerlerine bir şey yapmak için Viggo'nun delirmiş olması lazım, diye hatırlattım kendime. Bu binadan çıkmak için bana ihtiyacı vardı. Veronique'i serbest bırakmak için bana ihtiyacı vardı. Caden'ı öldürürse, o da ölmüş sayılırdı. Bunun farkındaydı, değil mi?

Gerçek şu ki, Viggo'nun delirdiğinden şüpheleniyordum. Ve şimdi de Caden'ı bulamıyordum. Kilerde yoktu. Evangeline'in odasında yoktu. Atriyumda yoktu.

Odalara girip çıkarken, teknolojiyi inceleyen, gardırop-ları karıştıran, jakuzilerin tadını çıkaran veya kendilerini uzun zamandır görmedikleri lükse bırakmış olan Ratheus-lu vampirlerle karşılaşıyordum. Neredeyse bir ay boyunca sürekli beslenmeleri gerekmişti ama nihayet susuzlukları bir nebze giderilince binanın kiler ve atriyum dışındaki yerlerine dağılmışlardı. Şimdi çoğu felç edici Merth'ten mümkün olduğunca uzak durarak iç odalarda takılıyor-lardı. Bana göre hava hoştu.

Leo'nun odasına açılan şarap rengi kapıyı itip açtım. On sekizinci yüzyıl maskülen zarafetiyle dekore edilmiş geniş bir odaydı. Bıkkınlığımı ateşledi bu. Bir ay önce Viggo'nun cadısının gelişinden beri onunla konuşmamış-tım. Evangeline'in durumundan haberim yoktu ve bu beni deli ediyordu. Ama en azından bu karmaşadan uzakta ol-duğunu biliyordum.

Leo'nun odası boştu. Çıkmak üzere döndüm ve donup kaldım. Gözüme yatağın ucundan çıkan bir çift siyah erkek ayakkabısı ilişti. Mide bulandırıcı bir dejavu dalgası vurdu ve düşmemek için kapıya tutunmak zorunda kaldım. *Lüt-fen, hayır...*

Koşup yatağın arka tarafına daldım ve boş bakışlı, ölüm dolu gözlerle karşı karşıya geldim. Ama yeşim gözler de-ğildi. Caden'ın gözleri değil. Başka bir Ratheuslu vampire aittiler. Rahatlayıp bir oh çektim. Ama tek defalık, ufacık bir rahatlamaydı bu, çünkü şimdi yeni bir sorunum var-dı. Yataktan inip erkek vampirin yanına çömeldim ve boy-nundaki iki deliği fark ettim. Dişlerin girdiği yer.

Kendi türü tarafından öldürülmüştü. Ve öldüren kişi şimdi bir mutanttı.

“O kadar insan kanı varken biri bunu neden yap...” Söz-
lerim yarıda kaldı.

Kaçmak için.”

Of, Tanrım. New York’ta başıboş dolaşan bir mutant!
Olabilir miydi? Çoktan çıkmış mıydı?

Telaşla büyüyen gözlerimle Leo’nun süitinden dışarı fırladım. Nasıl durdurabilirdim onu? Nereden kaçırdı? *Of, Tanrım. Ne yapacağımı bilmiyorum.* Çaresizliğe kapılıp aklıma gelen tek şeyi yaptım. “Mage!” diye seslendim sert bir fısıltıyla. Umarım bu Viggo ya da Mortimer’in dikkatini çekmezdi. Ratheuslu vampirlerin hiçbiri gelmezdi. Konsey liderinin Lewis’in hayatını merhametsizce sonlandırışına tanık olduktan sonra liderlerinden uzak durmaktan memnun görünüyorlardı.

Cevap yok. “Mage!” diye seslendim biraz daha yüksek sesle.

“Evet?”

Hızla döndüm ve dengemi kaybedip hafiften yalpaladım. Hiç dengemi kaybetmezdim. Ben yalpalayınca Mage kaşlarını çatı. Çenemle Leo’nun odasını işaret edip kolundan tutarak onu cesedin yanına götürdüm. Konuşursam duyulur diye korkuyordum.

Mage cesede bakarken siyah gözleri öfke ateşiyle aydınlandı. “Jonah. Bunun arkasında o var,” diye fısıldadı kısık sesle ve ekledi. “Ben de bundan korkuyordum!”

“Ne? Neden? Jonah zaten mutant,” dedim. Aklım karışmıştı. “Zaten dışarı çıkabilir, sen de öyle bir şeye kalkışmayacağına söz vermiştin!”

“Hayır, tek başına bana karşı gelmezdi. Ama ona katılacak bir grup toplayabilirse...”

“Grup mu?” Yeni bir panik dalgası vurdu beni. “Yani daha fazla mutant olabilir mi?”

“Kesinlikle var,” diye yanıtladı Mage. Sesinde şüpheye yer yoktu.

“Caden’ı bulmalıyım.” Ya biri Caden’ı hedef alırsa? Ya da diğerlerini? Şimdi peşinde olan sadece Viggo değildi. Herhangi biri olabilirdi!

“Sinemadalar,” dedi Mage. “Git onları bul ve geri getir. Bulabileceğimiz tüm yardıma ihtiyacımız var. Binayı kolaçan edip başka ceset var mı diye bakacağım. Umarım onları kaçmadan durdurabiliriz.” Başımıyla onayladım. Mage’in problemi hızla ve ustaca kontrolüne almasından memnundum. Yere çömeldi ve cesedi yatağın altına itti. “Şimdilik bunu gizli tutsak iyi olur. Kim bilir, Viggo ve Mortimer öğrenince ne yaparlar?”

Ben biliyordum. Bu onları çıldırmanın eşiğine getirirdi. Ateşkesi bozmak, beni Merth duvarını indirmeye zorlamak için bir bahane olurdu. Viggo tüm suçu bana yükledi. Beni cezalandırırdı. Saldırırdı.

Evangeline’in arkadaşlarına başkası ulaşmadan önce ulaşmam lazımdı.

Sinemaya koştum, siyah kapılardan içeri dalınca ön sırada ekrandaki komediye çılgınlar gibi gülen kıvrıkcık, sarı saçlı bir baş gördüm. Diğer üçü de yanındaydı. “Oh, Tanrı’ya şükür!” dedim.

Dördü birden anında kalkıp bana döndüler. Gözleri endişeyle açılmıştı. “Sofie! Birbirimizle konuşmamamız lazım!” diye fısıldadı Amelie. İlk kez benimle doğrudan konuşuyordu.

Derin, sakinleştirici bir nefes aldım. “Bir sorunumuz var.”

Üçüncü kattaki odada durmuş, açık pencereye bakarken ayazlı aralık gecesinin buz gibi rüzgârı yanağımı okşuyor-

du. Ferforje demir panjur ufak bir rahatsızlık vermekten öteye gidememişti. Ortadaki iki demir parmaklık koparılmıştı.

Mutantlar kaçmıştı.

“Kaç tane?” diye sordum kısık sesle.

Yanımdaki Mage derin bir iç çekti. “Beş.”

New York’ta başıboş dolaşan beş kana susamış, korkunç mutant. “Ne facia,” diye sızlandım, baş ağrısını yatıştıracakmış gibi parmak uçlarımla şakaklarımı ovarak. Vampirlerin gerçekten başları ağrıyabilseydi, bu kâbus kesinlikle baş ağrısına neden olurdu. “Şansım varken onu öldürmeliydim.” Mage’e azarlar gibi baktım.

“Katılıyorum. Bu benim hatam. Jonah’nın yıllardır bana olan sadakati sarsılmazdı. Bu yüzden onu korumuştum. Ama şimdi... Üzgünüm.”

Özür dilemek beni susturmayacaktı. Elimi kaçış yollarına doğru uzattım. “Ama şimdi dışarı çıkıp beş mutanti şehrin altını üstüne getirmeden avlamam gerek. Gözcüler onları öğrenmeden önce!” Şimdi resmen bağıırıyordum. “Bunu nasıl yapacağım ben?”

“Beni Merth’ten geçirirsen sana yardım ederim,” diye sakın sakın cevap verdi Mage.

Güldüm. “Aklını mı kaçırdın? Seni buradan çıkarmam!”

“Fazla bir seçeneğin yok, Sofie,” diye mırıldandı Caden köşede durduğu yerden. Şimdiye kadar konuşmamızı sessizce izliyordu. Evangeline’in dört arkadaşı da ●radaydı. İdam mahkûmları gibi sırtlarını duvara verip dizilmişlerdi. Suratlarından düşen bin parçaydı.

“Sanırım, kendimi kontrol edebildiğimi kanıtladım.” Mage kollarını göğsünde kavuşturdu, ifadesi soğuk bir hal aldı. Gözlerime bakan gözleri gece kadar karanlıktı. “Beni bu duvarlardan çıkar da sana yardım edeyim. Sözüm söz.”

“Senin sözünün ne değeri var ki?”

Suratı öfkeden dondu. “Bağlayıcı ve bozulmazdır.”

Ona inandım. Anında. Ve bu beni dehşete düşürdü. Onu tanıdığım bir ay boyunca dürüstlükten başka bir şeyi ni görmemiştim. Ve ben kolay kolay kanmazdım. Kapana kapılmış, miyavlayan bir aslana hiç düşünmeden yaklaşabilecek benim saf, tatlı Evangeline'im gibi değildim. Ama yine de Mage'i dışarı çıkarmak...

"Beş mutantla baş edemezsin, Sofie," diye yumuşak bir sesle ekledi Mage. "Başaramazsın. Ve ölürsün."

Ve o zaman da hiçbiriniz bu duvarlardan dışarı çıkamazsınız ve Veronique de sonsuza dek lahdinde kalır. Haklıydı. Sihrim olsa bile, en az yedi yüz yaşındaki vampirlerden dönüşmüş olan gözü dönmüş beş mutantla başa çıkabileceğimi düşünmem aptallık olurdu. Seçeneğim yoktu. Onu yanımda götürmek zorundaydım.

Kabul etmek üzere tam ağzımı açmıştım ki kapı aniden açıldı. Döndüm. *Harika. Sinsi Barbie,* diye düşündüm Rachel içeri dalarken.

"Bak şu partiye!" diye haykırdı Rachel, gür, simsiyah saçlarını omzuna atarak. Limon sarısı gözleri Amelie ve Caden'ın üzerinde dolaştı. Eski sevgilisine bakarken gözlerinden nefret akıyordu. "Birlikte komplo kurduğunuzu bilmek Viggo'yu sevindirecektir. Ateşkes antlaşmasını boz..."

Fevkalade. Temizlemem gereken koca bir pislik daha.

Neyse ki açık pencere dikkatini dağıtmış, onu dönüp ispiyonlamaya koştuktan alıkoymuştu. Merth'in etki alanına girmemeye özen göstererek çekine çekine cama doğru adım attı. "O piçin eninde sonunda kaçacağını biliyordum," diye homurdandı.

Buna şaşırın tek kişi ben miydim?

"Rachel," diye başladı Mage, başını masumane bir şekilde yana eğip dengesiz vampire yavaşça yaklaşarak. "Şuraya gidip oturmalısın. Biraz rahatla. Viggo seni fazla sıkı

çalıştırıyor.” Mage köşedeki kırmızı-kahverengi çizgili sandalyeye işaret etti. Merth’in sınırları içindeki sandalyeye.

Başını geriye atıp odayı kahkahasıyla dolduracağını görmeyi bekleyerek Rachel’in yüzüne baktım. Onun yerine Rachel’in gözleri, fikri değerlendiriyormuş gibi sandalyeye gitti. Bir düzine adım attı; doğrudan Merth’e gidiyordu. Halı döşeli yere düşüp ıslak bir havlu gibi yığıldı.

Beş vampir Rachel’in hareketsiz bedenine hayretler içinde bakarken odayı ölüm sessizliği kapladı. Beş şaşkın vampir. Altı değil. Mage’e bakınca beni tedbirli bir şekilde süzdüğünü gördüm. Rachel’in onun önerisini kabul etmesine şaşırmamıştı. Bunu bekliyordu.

Cevap birden apaçık belirince hayretten nefesim kesildi. Rachel’in bu kadar aptalca bir şey yapmasının tek bir nedeni olabilirdi. Etki altına alınmıştı. *Bir vampiri etki altına almak! Bu duyulmamış bir şey!* “Vay, birileri bunca zamandır sır saklıyormuş, değil mi?” diye tısladım birden savunma duruşuna geçerek.

Mage’in ağzı kıvrıldı. “Sana söylemedim, çünkü bana güvenmezdin.”

“Bak sen!” diye çıkıştım.

“Ona neyi söylemedin?” diye sordu biri köşeden. Ya Bishop ya da Caden’dı, emin olamadım. Fark etmezdi. Dikkatim, göz açıp kapayıncaya kadar daha ölümcül bir hal almış olan güvenilmez vampirdeydi.

Mage yılgın bir oflamayla karşılık verdi. “Buna vaktimiz yok. Viggo ve Mortimer her an gelebilir...”

“Peki o zaman onları da Merth’in içine girmeye zorlayabilirsin, değil mi?” Diğerleri durumu anlayıp hayretten nefesleri kesildi. Gözlerim Mage’in gözlerine kilitli kaldı. “Demek diğerleri de neler yapabildiğini bilmiyorlarmış.” *İlginç.*

Mage dudaklarını birbirine bastırdı. “Zaman kaybediyoruz.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve ayaklarımı sıkıca yere bastım. Mage'in ağzından hakikati alma şansını bir daha elde edemezdin. Ya şimdi ya hiçbir zaman.

Sinirli sinirli ofladı. "Başka vampirlerin yapamayıp benim yapabildiğim şeyler var. Çünkü ben ilkim. Takdir tarafından yaratılan vampir."

"Tam olarak ne gibi şeyler?" diye direttim itirafıyla yaşadığım şoku susturarak.

"Eh, sihri görebiliyor ve sezebiliyorum. Sen bunu zaten biliyorsun." Yine o ufak, çarpık gülümseme. "Ayrıca vampirleri etkim altına alabiliyorum." Diğerleri bağırmmak için kendilerini tutarken siyah gözleri onların üzerinde gezindi. "Ama bunu sık yapmıyorum. Yapmamayı tercih ediyorum."

"Hayır, yapamazsın," dedi Bishop kendinden emin bir şekilde, blöfüne meydan okurcasına.

Cevap olarak, Mage elini Rachel'a doğru salladı. Daha fazla delile gerek kalmamıştı.

"Biz bunu nasıl anlayamadık?" diye sordu Fiona. Hemen Bishop'ın yanındaydı, pazılarına sıkıca sarılmıştı.

Mage yine gülümsedi. "Sihrin parçası bu. Hissedemezsiniz. Bir insanın sersemlikten çıkması gibi bir şey değil. Tamamen normal hissedersiniz. Fikir kendinizinmiş gibi hissedersiniz. Bu farklı bir tür etki. Bu daha çok sizin zihninizin içinde bir fikir üretmek gibi. Size ait olan, görmezlikten gelemeyeceğiniz bir fikir. Aslında fikrin bana ait olduğunu bilemezsiniz."

Beşimiz birden ürperdik.

"Yani bunca zamandır..." Son bir ayın anılarını yoklayıp karakterim dışında yaptığım şeyler, Mage tarafından aklıma sokulmuş olabilecek kararlar var mı diye aradım.

Mage çoktan başını şiddetle iki yana sallıyordu. "Hayır. Senin kafandan uzak durdum."

“Saçmalık!” Cevap ağzımdan niyet ettiğimden çok daha hızlı çıktı.

“Uzak durdum!” diye directti Mage. “Kısmen sen ve Jonah gibi melez ırkları etkilemek daha zor olduğundan, kısmen de bunu yaparsam bana güvenmeyeceğini bildiğimden.”

“Yani şimdi sana güveneceğimi mi sanıyorsun?” dedim alay ederek.

“Artık önemi yok.”

“Kafalarımıza düşünceler yerleştirebiliyor olmanın nasıl önemi olmaz?” diye araya girdi Caden ben soramadan. Ses tonu alçak, tehditkârdı. Odadaki hiç kimsenin durumdan mutlu olmadığını söylemek az kalırdı.

“Çünkü...” Mage duraksadı, yüzüne bıkkınlık çöktü. Sırlarını açıklamaya alışık değildi ve bundan hoşlanmadığı da belliydi. “Siz ne yapabildiğimin farkına vardıktan sonra, artık bunu siz görmeden yapmam mümkün değil. Bu da tüm olayı geçersiz kılıyor.”

Ona inandığımdan emin değildim.

Mage gülümsedi. “Sence Viggo neden ilk vampir olup olmadığını öğrenmeyi bu kadar istiyordu? İlk vampirin neler yapabileceğini biliyor.”

Mantıklıydı. Viggo ilk vampirle ilgili tüm sorularımı başından savmıştı, ona ne olduğu da dahil. *Sinsi piç*. Mage’in bana bunu yapabilme ihtimalinin olduğunu biliyordu ve beni uyarmadı! Bunun karşılığını verecektim ona.

“Viggo demişken,” dedi Mage, “gitmemiz gerek. Hemen. Bu pislik daha fazla büyümeden.”

Her zamanki gibi haklıydı. Şimdi halletmemiz gereken daha büyük meseleler vardı. İkimiz de dönüp cama baktık. Dikkatim elimde olmadan yerde yatan Rachel’a kaydı. “Biliyorsun, seni Merth’e takılmış bir şekilde bırakabilirim. Etkisiz halde,” diye mırıldandım.

"Evet, yapabilirsin. Ama yapmayacaksın. Aptal değilsin. Benimle müttefik olmanın olmamaktan daha iyi olduğunu biliyorsun," diye cevapladı Mage hiç beklemeden.

Tik. Bir doğru cevap daha, Mage. "Tamam." Evangeline'in arkadaşlarına baktım. Viggo, Rachel gibi her an gelip bizi görebilirdi. Kavgaya tutuşurlarsa birisi ölecekti. Bu riski alamayacağıma karar verdim. *Sanırım senin kan teorini test etme zamanı geldi, Mage. "Hepimiz gidiyoruz."*

"Eğer çizgiyi aştığınızı düşünürsem, anında sizi sihirle bağlarım," diye uyardım arkamda sıra halinde duran beş vampiri. Geceye karışmak için hepsi de hırsızlar gibi tepeden tırnağa siyah giyinmişti. Capcanlı gözleri amaç ve heyecanla parlıyordu. Ve korkuyla. Bir vampir için çok nadir bir duyguydu bu ama hepimiz, başarısız olursak olacakların farkındaydık. Mage ve benim Ratheus hakkındaki asıl hakikati bildiğimiz düşünülürse biz daha çok farkındaydık. Eninde sonunda hepsine söylemek zorunda kalacaktım. Ama şimdi sırası değildi.

"Sorun olmayacak!" diye temin etti beni Bishop, endişemi savuşturarak. "Gidelim! Mutant öldürmeye hazırım."

"Mutant öldürmekle kalırsız umarım," diye homurdandı Fiona onun sol tarafından. O, partneri kadar emin değildi.

Caden ve Amelie'ye baktım. "Biz iyiyiz, cidden!" dedi Amelie gergin bir gülümsemeyle. Caden güven verici bir şekilde gülümsemeye çalıştı ama sonuç yüz ekşitme oldu. Bu işten kimse emin değildi, Mage hariç. O, onlara güveniyor gibiydi. Bir haftadır durmaksızın besleniyorlardı, çoğu yeni vampire en az bir yıl yetecek kadar tıka basa kan depolamışlardı. Ve ilk başta onları ele geçiren o felç edici arzu yavaş yavaş kayboluyor gibiydi. Artık Amelie'nin şen şakrak kişiliğini, Bishop ve Fiona'nın sevgi dolu halleri-

ni, Caden'ın nazik gülümsemesini, Evangeline'in sevdiği vampirleri görebiliyordum. Tamamen gittiğini sandığım şeyin birdenbire burada ve gerçek olduğunu görmek cesaret vericiydi. Ama bu duvarların dışındakilerle başa çıkabilirler miydi?

Saatime sabırsızca baktım. Şehrin hayata başlamasına sadece birkaç saat kalmıştı. Karanlık, mutantları gizlemeye yardım edecekti. Ama gün doğumuyla birlikte... Onları durdurmalıydık. Bu gece.

"Mortimer ve Viggo camı ne zaman fark eder?" diye sordu Mage.

Omuz silktim. "Yakında. Ya da hiç." Binayı nadiren dolaşırlardı. Ama şimdi, etrafta dolanan diğerleri varken gizlemek zor olacaktı. "Bizi aramaya karar verdikleri anda gittiğimizi fark edecekler. Onlar aramaya başlamadan gidelim. Tamam... Siz çocuklar hazır mısınız?" diye sordum Caden ve arkadaşlarına. Tuhaf bir şekilde coşkulu hissediyordum. Avlanmak bana böyle yapıyordu.

"Evvvet!" Bishop oğlan çocuğu gibi sırıttı.

"Evet!" diye ellerini çırpıp Amelie, Caden'ın homurdanması eşliğinde.

"Gece kulübüne gitmiyoruz, Amelie!"

Dolgun dudakları asıldı. "Biliyorum. Sadece..."

Caden kolunu onun omzuna doladı ve sevgi dolu bir şekilde sıkıp hınzır hınzır gülümsedi. Jonah'nın öldüğünü görmek onu mutlu ederdi. Geçmişlerinde bir sır vardı, bundan emindim.

Merth sınırından içeri adım attım. Rachel yakındaki fayansların üzerinde hareketsiz yatıyordu. *En başından seni tam böyle bırakmalıydım.* Mage'e baktım. Başını salladı ve yanıma geçti. İki arkadaş canlısı kadın gibi el ele tutuşup ilerledik.

Merth bariyerine girince bin küçük elektik şoku gibi bir batma hissi anında tenime yayıldı. Rahatsız ediciydi ama

şu anda Mage'in hissettiği acının yanında hiç kaldığını biliyordum. Keskin jiletlerin deriyi kesmesi gibiydi. Hepsi böyle tarif ederdi.

Merth'in kuvveti Mage'in bedenini etki altına aldı ve bedeni gevşeyip yere yığıldı. Ufak tefek, narin bedenine baktım. Onu burada bırakabilirdim. Sonsuzlukta bir kez elde edilecek bir şanstı ve kısa bir anlığına bu güçlü, manipüle eden vampiri yuvarlayıp Rachel'in yanına bırakmayı düşündüm. Bir daha hiçbir zaman kafama bir şeyler yerleştirme şansını elde edemezdi.

Onun yerine eğildim ve ince belinden tutup kaldırdım; ufak tefek bedenini omzuma attım. Pencere eşiğine adımımı attım ve durup aşağıdaki karanlık sokakta kimse var mı diye inceledim. Yoktu. Neyse ki mutantlar Beşinci Cadde'ye bakan bir odadan kaçmamışlardı.

Üçüncü kattaydık. Aşağıya bir insan için uzun bir mesafe vardı.

Atladım.

Botlarımın topukları çöp konteynerinin yanındaki kaldırımında çatırdadı. Darbeden dizlerim titredi. Mage neredeyse anında tamamen işlevsel hale gelip elimden kurtuldu ve yanımda dikildi. Siyah, yarım balıkçı yaka kazağını düzeltti. "Beni sırtımdan bıçaklamadığın için teşekkür ederim."

Gayriihtiyarı sırttım. "Ne demek."

Gözleri karanlık sokağı taradı. "Burada kimse yok. İyi başlangıç."

"Tamam, burada bekle. Diğerlerini almam gerek." Tereddüt ettim. Az önce eşsiz güçlere sahip beş bin yıllık bir vampiri New York sokaklarına salmışım ve onu refakatsiz bırakmak üzereydim.

Mage gözlerini devirdi. Ondan görmeye hiç alışkın olmadığım bir hareket. "Vakit harcamayı bırak!"

Bir kez baş sallayıp Evangeline'in arkadaşlarını almak üzere duvara tırmandım.

Mage sözünde durup ben diğerlerini aşağı indirirken beni bırakıp gitmedi. Kısa süre sonra hepsi karanlık ara sokakta benimle birlikte dikiliyorlardı. Önlerinde, doyum-suz açlıklarını doyurma imkânı yatıyordu. Artık onları tutan ne Merth vardı ne başka bir şey. Ama her biri donmuş gibi, kontrollü bir şekilde yerlerinde duruyorlardı.

Gökyüzünden düşmeye başlayan dolgun kar taneleri giysilerimize ve saçlarımıza konuyordu. Isı hızla düşüyordu. Aralık ayındaydık sonuçta, neredeyse Noel'di. Durum böyle olmasa güzel bir an olurdu. Ama en azından sokaklar nispeten sakın olacaktı.

"Tamam, şimdi ne yapıyoruz?" diye fısıldadı Amelie, zümrüt yeşili iri gözleri gecenin biri sokağın girişinden geçerken büyüdü.

"Hapisten kaçsaydınız ve taze kan arıyor olsaydınız, nereye giderdiniz?" diye sordu Caden.

Güzel soru. Caddeye doğru yürümeye başladım. Diğer beşi V şeklinde beni gölge gibi takip ediyorlardı. Kaldırırma ulaşınca durdum ve her bir yapıyı, nesneyi, hareketi analiz ederek etrafı taradım. Karşımızda Central Park uzanıyordu. Kenarda sıralanmış ağaçlar tatil sezonuna işaret etmek amacıyla binlerce yanıp sönen ışıkla bezenmişti. Ama onların gerisinde parkın kalbi geniş, karanlık ve gizliydi. Katliam yapmak için mükemmel bir yer. Bu gece orada bir katliam olacak mıydı? Yakın zamanda Central Park'ta ufak bir katliam olmuştu zaten, Ursula ve Gözcülerin Evangeline'e saldırdıkları gün.

Onu az kalsın kaybettiğim günü hatırlayınca midem anında düğüm düğüm oldu. Max olmasaydı onu kaybetmiş olacaktım. Ben, Evangeline'in Ratheus'taki bir sonraki

aşamasını çözmeye çalışıyormuşum izlenimini vermek için sihrimle uğraşarak Viggo ve Mortimer'i oyalamakla meşguldüm. Ama yaptığım o değildi. Onun cevabını zaten biliyordum. Normalde itaatkâr olan kız Leo'yu kandırıp Max'i kendi tarafına çekerek gizlice kaçtığında ben tüm büyüyü kaldırmaya çalışmakla meşguldüm.

Central Park mutantlara çekici gelir miydi? Ne tarafa dönsen taze, sıcak kan kaynıyordu. Mutantlarda yüzlerini gizleyecek sağduyu var mıydı? Kulaklarımı dikip o şeytani beyaz gözlerle karşı karşıya gelen her insandan gelmesini beklediğim kan donduran çığlıkları duyabilecek miyim diye dinledim. Hiçbir ses yoktu. Bu iyi bir işaretti. Ama uzun sürmeyecekti.

"Bir şey deneyeceğim," diye mırıldandım. Sıradan cadılık yıllarımda keşfettiğim bir büyü için sihrime başvuracaktım. Beni dönüştürmeyi reddettiği için Nathan'ı beni aldatmakla suçladıktan sonra geçirdiğim bir çılgınlık anının sonucuydu. Sinirlenip çekip gitmişti. Korku dolu bir öfke nöbeti halinde, bir takip büyüsu uydurmuş ve bunu onu bulmakta kullanmıştım. Bulduğumda, yakındaki bir ormanda bir kır kurdundan besleniyordu. Mutantlarda işe yarayacağından emin değildim ama denemeye değerci.

Dikkat çekmek istemediğimden ara sokağa geri girdim. Yüz tane sarmal toplayıp ellerimi önüme uzattım. Ufak mor ipler parmaklarımın arasında belirdi. Onları karmaşık bir bağ şeklinde, her iki tarafı da mükemmel derecede simetrik olana kadar ördüm. *Tamam. Şimdi sıra izini sürecektir bir şey bulmakta.* Nathan'ı bulmak için hedef olarak kokusunu kullanmıştım ki bu kolay olmuştu, çünkü kokusu tüm eşyalarımın üzerine sinmişti. Ama şimdi, mutantların izini sürmek için elimde koku yoktu. Aklıma bir fikir geldi.

"Çabuk. Kan lazım," diye seslendim. Mage'in eli anında önümdeydi; diğer elinde de keskin bir metal parçası

vardı. "Bağlantıların üzerine. Çok olsun." Metalin keskin tarafıyla, hiç gözünü kırpmadan bileğini çizip geniş bir yara açtı. Kan fışkırıp sihirli bağlantıların üzerine akarak kapladı ve sonra bileği kendiliğinden kapanıp iyileşti. "Bu yeterli. Teşekkürler." İnsan kanı yerine vampir kanı kullanmıştım ama umarım işe yarardı. Bağlantıların şehirdeki insan insana şiddeti yakalama ihtimali de vardı. Yine de en iyi seçenek buydu. Bağlı ortadan kırdım. Kanlı, parlayan parçalardan birini ileri fırlattım.

"Vay be!" diye mırıldandı Fiona ve Amelie birlikte, parçanın havada süzülüp gidişini izlerken. Oğlanlar sokakları taramakla meşguldüler. Caden kollarını göğsünde sıkıca kavuşturmuştu, Bishop'ın elleri de ceplerindeydi. Bir ileri bir geri sallanıyordu. İkisi de tedirgin ama tamamen kontrollü görünüyordular. Bu iyi bir işaretti.

"Bu bir iz sürücü," diye açıkladım. "Pek gizli sayılmaz ama bu saatte dışarıda olan herkes ya aşırı sarhoş ya da kafası iyi olacağından şüphelenmezler." *Tabii sihri tanımlıyorlarsa.* Gözlerim tedirgin bir halde caddenin karşısındaki ağaçlara kaydı; gölgelerin arasında hareketlenme aradı. Yapraklar çoktan karanlığın içinde kaybolmuştu. Saklanmak için mükemmeldi.

"Ne güzel, değil mi?" dedi Mage paranoyamı yarıda keserek. "Birkaç tane daha mı yapsan acaba, ne olur ne olmaz?"

Başım la onayladım. Sıradan bir cadının, bir savaşa gittiğini bile bile sihrini bu şekilde kullanması aptallık olurdu. Bunun için sihir rezervinden büyük bir miktar kullanmak gerekiyordu. Ama benim bedenimde dolaşan sarmal sayısı yeter de artardı bile. İşe girişip saniyeler içerisinde iki iz sürücü daha gönderdim. "Oldu. Bağlantılar taze kan bu lunca bendeki yaralarına mesaj gönderecekler."

“Peki, şimdi ne yapıyoruz?” diye sordu Mage, atmaca gözleriyle caddeyi tararken.

Üç bağlantıyı elimden çekip bileğime getirdim. Bilmeyen biri için karanlıkta parlayan mor bilekliklere benziyorlardı, hani şu gençlerin partilerde taktıklarından. Tek fark bendekilerin kanla kaplı olmasıydı. “Şimdi bekliyoruz.”

Yaklaşan topuklu ayakkabılar kaldırımda tıkırdıyordu. Hepimiz birden döndük ve koyu renk uzun pardösülü, kırmızı örme bereli genç bir kadının aceleyle sokağın başından geçtiğini gördük. Ara sokağa bakınca kaçamak gözleri kendisine bakan altı kişiyle karşılaştı. Bize doğru endişeli bir bakış atıp hızlandı. Arkasında bir grup vampir olan birinin yapabileceği en kötü şeydi bu. Ağırlığımı diğer ayağıma verdim; gerekirse onları sihirli iplerle bağlamaya hazırdım. Ama onlar kıpırdamadılar. Amelie kadının deri botlarına beğeniyle bakıyordu. Gözlerinde tek bir damar bile titreşmiyordu. Rahatlamaya başladım. Belki de Mage haklıydı.

Parlak mor ışık ara sokakta yanmaya başladı. Sarmal bağlantılarına baktım. Bir tanesinin ikizi taze kan bulmuştu, beni sağa çekiyordu. “Gelin,” diye tıslayıp hızlı adımlarla yürümeye başladım. Parmak uçlarımda sihirli ateş topları hazır bekliyordu. Bu saatte sokaklar hemen hemen boştu. *Tanrı’ya şükür.* İlk binanın önünde on insanın yanından geçtik. Her seferinde gözlerim, Gözcü casuslarının işareti var mı diye insanların yüzü ve elleriyle yanımdaki beş vampirin arasında gidip geliyor, hepsinin kontrol seviyesini değerlendiriyordu. Her seferinde Mage dönüp bana bakıyor, güven veriyordu. “Sorun çıkarmayacaklar.” Çok bir şey değildi ama ihtiyacım olan bir destekte.

Sert bir duvara çarpmışız gibi, yeni dökülmüş kanın keskin kokusuyla çarpılıp hepimiz birden durduk. Daya-

nılmaz beslenme isteğine hazırlıksız yakalanan Amelie ve Fiona acıyla bağırdılar. Caden ve Bishop hemen ellerini uzatıp onları omuzlarından yakaladılar.

“Ben iyiyim!” diye bağırdı Amelie ama zümrüt yeşili gözleri değişiyordu. Hepsinin gözlerini kontrol ettim. Hepsi değişmişti ama hiçbirisi önceki gibi damarlarla dolu değildi. Bu iyi bir işaretti. Demek ki bir nebze kontrolleri vardı.

İlerledim. Duvara o kadar yaklaşmıştım ki omzum tuğlalara değiyordu. Ben uzaklaşırken diğerleri geride bekledi. Bağlantı beni ilerideki bir ara sokağa çekiyordu. Orada ne bulacaktım? Jonah ve onun mutant takımını mı? Hayır, hepsini bir ara sokakta kısıtıp yok etmek fazla kolay olurdu. Yavaşladım. Köşeye kadar adım adım ilerleyip köşeden başımı uzatarak karanlığa baktım. Görebildiğim kadarıyla mutant yoktu. Parmak uçlarımda iki alev anında parlamıştı gerçi. İşi şansa bırakmayacaktım.

Caden ve Bishop yetişip ara sokağın iki tarafını tuttular. Çocukça, komandovari işaretlerle bana geçmemi işaret ettiler.

“Biz burada kalıp nöbet tutalım,” diye önerdi Mage. Bir kolunda Fiona, diğer kolunda Amelie vardı.

Başımla onayladım ve ara sokağa tek başıma girip arka köşedeki çöp konteynerine yöneldim. Parçalanmış ve kanlı deri parçaları görünce yüreğim ağzıma geldi. Parçalar konteynerin diğer tarafına doğru gidiyordu ve sonunda bir çift uzun, solgun kadın bacağı bir kan gölü içinde uzanıyordu. O an, Evangeline’in kıymetli yüzü aklıma geldi ve bir an için donup kaldım. Kendimi zorlayıp konteynerin diğer tarafına kadar gittim ve aşağı baktım. Dışlerim gayriihtiyari öyle sıkılmıştı ki kırılacaklar sandım.

Şüphe yoktu. Bu yeni doğmuş mutantların işiydi.

Kadının bacaklarındaki ipeksi kumaşa bakılırsa New York'un gece hayatının tadını çıkardığını söyleyebilirdim. Son gecesinin. Yüzünden geriye kalandan anladığım kadarıyla gençti, en fazla on sekiz. Anne babası için yüreğim sızladı. Bu kız birinin Evangeline'iydi.

Mage cesedi incelemek üzere birdenbire yanımda belirdi ama bu sadece bir saniye sürdü ve sonra dönüp sokağın diğer ucuna gitti. Bunun nedeni kandı, şüphesiz. "Devam etmeliyiz," dedi dudaklarını sıkarak ve ekledi, "çabuk. Biri bunu bulursa..." Bitirmesine gerek yoktu. Ne olacağını biliyordum. Gazetelerin manşetine çıkardı.

İç çektim, sonra mırıldandım. "Onu burada bırakamayız." Viggo ve Mortimer'in evine bu kadar yakın bir yerde böyle dikkat çekecek bir şeyi bırakamazdık. Gözcüler mutlaka ikiyle ikiyi toplar, çoktan başarmadırlarsa durumu çözerlerdi.

"Öyleyse bir şey yapsan iyi olur. Çabuk ol. Muhtemelen hâlâ sürü halinde geziyorlardır. Şu an başka türlüünü düşünemezler. Ama yakında ayrılacaklardır."

Ve o zaman beş farklı yöne giden beş mutantımız oldu. Seçeneklerimi ölçüp biçerken burnuma konan koca kartanesini silktim. Cesedi yakamazdım; duman ve alevler fazla dikkat çekerek. Üzerini örtme büyülerini de geçiciydi. Kanıtı doğru düzgün gizleyecek büyüyü örmeye vaktim yoktu. O tür büyüler uzun zaman alıyordu. Çöp konteynerine baktım. Bir cesetten kurtulmanın pek bir sıradan, insanvari yolu.

"Bunun için üzgünüm," diye fısıldadım büyük, yeşil konteynerin kapağını açarken. Giysilerimi lekelememeye dikkat ederek, ben de kanı her vampir kadar severdim ama kan banyosu yapmak da hoşuma gitmezdi, cesedi kaldırdım ve içine attım. Sonrasında ellerimi ovuşturup kanı

sildim. Tamam. En azından ceset bulunduğu zaman izini buraya sürmek zaman alacaktı. Kaldırımdaki kan gölünü inceledim. Belkĩ de hepsini...

Bileğimdeki ikinci bağlantı parlak bir ışıkla yanmaya başladı. *Yine taze kan.* Hemen peşinden üçüncüsü de yanmaya başladı. Çok fazla *taze kan.* Bu suç mahalline dair tüm düşüncelerim bizi neyin beklediğinin korkusuyla uçup gitti. Diğerlerinin yanına koştum.

"Şimdi nereye?" diye sordu Mage, badem gözlerinde hâlâ soluk kırmızı çizgiler vardı.

"Bu taraftan. Çabuk," dedim.

Bağlantıların çektiğı yere doğru takip ederek kendimizi başka bir ara sokaktaki gri, çelik bir kapının önünde bulduk. Burada kan kokusu havaya karışmıştı. Ağzımı dolduran bakırımsı tatla birlikte dilim kıvrıldı. Dönünce beş çift sabırsız göz gördüm. "Bu kapının ardında her ne varsa başa çıkması zor olabilir," diye uyardım.

Fiona ve Amelie el ele tutuştu. "Bu kez hazırız," dedi Amelie kararlılıkla.

Caden uzanıp kapı kolunu tuttu. "Kilitli." Bana bir kez baş sallayıp uzun bacağını kapıya savurdu. Kapı, gürültülü bir gıcırdamayla içeri göçtü. Çerçevesi öyle kötü bükülmüştü ki kapı düştü. Merdivenlerden aşağı inip rutubetli, beton bir koridora girdik. Zayıf floresan ampüller, ilerideki yeraltı kulübünden gelen müziğin gümbürtüsüyle sarsılıyor, pis betona boylu boyunca uzanmış dört iri, parçalanmış erkek cesedini aydınlatıyorlardı. Yeni dökülmüş kanları duvarlara soyut sanat gibi sıçramıştı. İriliklerine bakılırsa kulübün fedaileriydiler. Mutantlar onları hiç zorlanmadan geçmişlerdi.

"Devam edin!" diye bağırdım. Fiona'yı tutup koridorun sonundaki ikinci kapıya doğru önden gittim. Omzumun üzerinden bakınca diğerlerinin de takip ettiklerini ama

kanlı cesetlerin yanından geçerken zorlandıklarını gördüm. Caden'ın bakışları deliciydi ve kız kardeşinin koluna gir-miştii.

Boğazımda oluşmakta olan yumruyu görmezlikten ge-lip kapıyı dikkatlice dinledim. Ne ıglık duydum ne de inleme. Sadece gümbür gümbür müzik. İçeride bizi ne bekliyordu, bir katliam alanı mı? Bu tür geç saatli partiler-de binlerce olmasa da yüzlerce geç olurdu. Milyonlarca damara sıcak kan pompalayan, hızlı atan yüzlerce kalp. Mutantlar kendilerini kontrol edebilirler miydi?

Metal kapı kolunu sıktım. Kapı açıldı; önceden kısık kı-sık gelen müzik Şimdi ben içeri bakarken bangırdıyordu. Bir hareket eden, dönen, zıplayan bedenler denizi. Rahat bir nefes aldım. Toplu katliam yoktu. Henüz. Bir binanın alçak tavanlı kocaman bodrumundaki, duman makineli, kaleydoskop ışıklı ve sarhoş bir kalabalığın olduğu tam bir gece partisiydi bu. A bir vampir için mükemmel bir hasat alanı.

Altımız birden girişten içeri çabucak szldk. Bishop, kimse bu kapıdan çıkıp fedailerin cesetleriyle karşılaşma-sın diye kapının çerçevesini büküp kapıyı sıkıŐtırdıktan sonra kapıyı arkasından kapattı. Tiksindirici hedeflerimizi bulmak için kalabalığı birkaç dakika kadar taradım ama yetilerimize rağmen, burada dikilmekle onları bulmanın mümkün olmadığını anladım.

"Ayrılmamız lazım," diye bağırdı Caden düşünceleri-me tercüman olarak.

Mage, Bishop ve Fiona'ya işaret edip sağ tarafı gösterdi. Caden ve Amelie benimle birlikte sol tarafa geldi.

"Gördün mü? Gece kulübüne gidiyormuŐuz işte!" dedi Amelie neşeyle, kalabalığın arasından kendimize yol aa-rak ilerlerken. Elimde olmadan gülümsedim.

İçerisi ter, içki ve kusmuk kokuyordu ama kimsenin umurunda değil gibiydi. Hepsi birbirleriyle çarpışmakla meşguldü. Gençliğini on dokuzuncu yüzyıl Fransa'sında geçirmiş biri olarak, benim gecelerim gaz lambasının başında kitap okumak, ara sıra olan balolara veya akşam pikniklerine katılmaktan ibaretti. Hiç böyle değildi. Evangeline'in ölümcül uyuşturuculara maruz kalmasını istemediğimden, onu seve seve böyle ortamlardan uzak tutardım. Tabii, şu an benim yüzümden maruz kaldığı diğer ölümcül şeyleri düşününce, ironikti bu.

Dar, minnacık beyaz bir elbise içindeki en fazla on yedi yaşlarındaki bir genç kız birdenbire kalabalıktan fırlayıp kollarını Caden'ın boynuna attı. "Sen bugüne kadar gözlerimin gördüğü en güzel şeysin!" diye bağırdı sarhoş sesiyle.

Caden kendisini kızın kollarından ayırırken kıbarca gülümsedi. "Teşekkür ederim ama benim kız arkadaşım var."

Hayır cevap kabul etmek istemeyen kız üzerine atladı, sanırım dudaklarına bir öpücük kondurmak istemişti ama sarhoş haliyle ıskalayınca yüzünü omzuna gömdü. Ufak bir el uzanıp kızın uzun, düz, kahverengi saçından tuttu. "Sahipliyim dedi ya. Geri çekil!" diye bağırdı Amelie. Narin bileğini bir oynatışla kızı tekrar kalabalığın içine fırlattı. Kalabalığa çarpan kız, domino taşları gibi birkaç ayyaşı daha yıktı beraberinde.

"Hadi!" Kavgı çıkmadan uzaklaşmak umuduyla ikisini de tuttuğum gibi önüme kattım. Henüz üç metre gitmiştik ki duvara yaslanmış genç bir erkek grubunun yanından geçtik. Onlar gözleriyle Amelie'yle beni süzerken kötü niyetlerini sezdim. Ne tip olduklarını hemen anlamıştım. Kadınları ayartıp sessiz bir yere çeker ve dilediklerini yaparlardı. Normalde göz kırparak karşılık verirdim; yemeğe yem atmayı severdim. Ama bu gece olmazdı. Bu gece

beş başka sefil yaratıkla uğraşmam gerekiyordu ve bu eğlence için değildi. Hayatta kalmak içindi.

Amelie de ahlaksız niyetlerini anlamıştı ve maalesef benim kadar odaklanmış değildi. Adamlardan birine saldırıp onu kolayca duvara yapıştırdı ve dişlerini gösterip hırladı. Adamın boynundan bir parça koparamadan, birileri gözlerinin değiştiğini görmeden Caden onu tutup geri çekti.

"Amelie!" diye bağırdım onu ileri itekleyerek. "Buna vaktimiz yok! Uslu durmazsan sana tasma takacağım."

"Özür dilerim," diye mırıldandı mahcup bir gülümsemeyle. İrisleri çabucak yeşil hallerine geri döndüler. Oda'nın kenarından devam ettik. Caden şimdi bir eliyle enerjik kız kardeşinin omzundan sıkıca tutuyordu.

Gözlerim kalabalıkta dolaştı, mutantlara dair bir işareti nafile arayıp durdu. Şükür ki henüz bir saldırı olmamıştı. Kendilerini tutuyorlardı. Ama burada olduklarını biliyordum. Böyle büyük bir sahneyi es geçmeleri mümkün değildi.

Sarışın bir genç adamın yanından geçiyorduk ve içkisini içerken çaktırmadan bana bakmaya çalışınca göz göze geldik. Bu kısa an elindeki küçük işareti görmeme yetmişti: deforme bir haç. Gözcüler de buradaydı. *Bizi izliyor olmalılar. Yoksa bu kadarı tesadüf olamaz. Harika.* Pekâlâ, izlemek dışında bir şey yapmadıkları sürece bu gece onlarla bir sorun yaşamazdık. Gözcülerin bulunduğu yeri sonra lazım olabilir diye aklımda tutup kalabalığın içinden ilerledim.

Ve sonra onları fark ettim. Karanlık bir köşede süklüm püklüm duran, yüzlerini gizlemek için siyah kapüşonlarını başlarına geçirmiş iki kişi. Ama gözlerinin gizlenmesi mümkün değildi. Karanlıkta etrafı gözleyen şeytani beyaz gözler kalabalığı zevkle inceliyor, yeni kurbanlarını arıyorlardı. Mutantlar. Sadece ikisiydi gerçi. Diğer üçü neredeydi? Caden'ın kolundan tuttum. "Soluna bak. Hoparlörün

yanma." Caden'ın gözleri çabucak odaklandı ve bedeni saldırmak üzere ileri atıldı. Kolunu sıkıp onu durdurdum. "Diğerleri bizi görürlerse kaçarlar. Önce hepsini bulmalıyız."

"Ben buradan izleyeceğim," dedi Amelie. Gözleri duvarın yanındaki kötü niyetli gruba gitti.

"Amelie!" diye sertçe uyardım.

"Biliyorum, öldürmeyeceğim," dedi yaya yaya, gözlerini huysuz bir ergen gibi devirerek.

Caden ve ben kalabalığın arasından mutantlara doğru ilerledik. Yaklaşınca ayrıldık ve etrafta diğerlerine bakındık.

Herhalde altı metre kadar uzaklaşmıştım ki ilk sihir dalgasına çarptım. Birisi büyü yapıyordu. Kalabalıkta kaynağı aradım ve yol açarak bana doğru gelen Mage ile göz göze geldim. Paniklemiş ifadesine bakılırsa o da hissetmişti. "Buradan çıkmalıyız," dedim ona dudak hareketleriyle. Çenesiyle en yakın çıkışı işaret etti. Başımınla onaylayıp Caden ile Amelie'yi bulmak için döndüm.

Sisli irislerle karşı karşıya geldim. Bir metre ötemde vasat görünümlü, kısa boylu bir adam dikilmiş boş, ölü gözlerle bana bakıyordu. Büyülenmiş gibi sersem değil, ölü.

Etrafımda tam bir daire çizince diğerlerinin yaklaşmakta olduklarını, etrafımızı sardıklarını gördüm. Toplamda zombi gibi sekiz adam. Üç el havaya kalkıp omuzlarımdan ve kolumdan yakalarken tuhaf bir şekilde büyülenmiş gibi seyrettim. Parmakları değer değmez hissettim. Üzerlerinden sihir akıyordu. Duygu yok. Niyet yok. Sihir. Bir cadı büyüünün etkisi altındaydılar. Ne tür bir büyü olduğunu hiç bilmiyordum. Hipnotik ve çok güçlü bir şeydi.

Uzanıp ellerden birini tuttum ve işaret var mı diye çabucak inceledikten sonra bıraktım. Gözcü haçı yoktu. Amacı aşikâr bir şekilde beni yakalamak olan bir cadı büyüünün etkisi altındaki normal insanlardı sadece. Ursula olmalıydı.

Dönüp sallanarak diğer iki eli de üzerimden attım. Çemberin içinden çıkmaya çalışarak ilerlemeye başladım. Tam önümdeki adam kotunun arka cebine uzandı. Eli bir bıçakla geri geldi. Kendime engel olamayıp güldüm. Şu aptal Ursula bıçağın ne işe yarayacağını sanıyordu?

Zombinin sakar saldırısına hazırlandım. Kolaylıkla atlatabiliirdim. Ama saldırmadı. Onun yerine, bıçağı kendi bileğine çevirip kesti. Daha önce Mage'in yaptığı gibi. Anında kan fışkırdı, taze insan kanı. *Ursula benim saldırıp olay çıkarmamı, kendimi ifşa etmemi sağlamaya çalışıyor.* Benim kontrol seviyem çok güçlüydü. Ama buradaki diğer on vampir için aynısını söyleyemezdim.

"Hayır!" diye bağırardım, birinin sol tarafımdan koşarak geldiğini hissederek. Amelie, ani taze kan akışına hazırlıksız yakalanmıştı. Caden hemen arkasından gidip boynundan yakalayıp durdurdu. Amelie çılgınca kollarını saldırıyor, hüsrarla bağırırken pençeli elleri havayı tırmalıyordu.

İnsanlar kargaşayı hissedip adamın bileğini, kanı görünce kalabalık geri çekilmeye başladı. *Buradan bir çıkabilsek...* Başka bir bıçağın parıltısı gözüme ilişti. Dönünce diğer zombilerin de bıçak salladıklarını gördüm. Hızlı, kasti hareketlerle yedi bilek daha kesiliverdi. Yoğun ve baskın kan kokusu yüzüme bir tokat gibi çarptı. Ve sonra tiz bir çığlık sağır edici müziği bastırdı.

Zombi çemberinin diğer tarafında, Bishop vahşi bir hale gelen Fiona'yı tutuyordu. Bishop'ın yüzündeki acılı ifadeye bakılırsa o da kendi arzusuyla savaşıyordu. Kendisini daha fazla tutamayacak gibiydi. Bu karmaşayı derhal kontrol altına almalıydık.

Ve birden, çok geçti. Taze kanın cazibesine kapılan dört mutant gözümün önünde çemberin içine daldı. Aç kurtlar gibi, kanayan adamlara saldırıp dişleri ve elleriyle par-

çaladılar. Sarhoş ve kafası iyi olan müşteriler sürünerek, itişerek, bağırsarak çeşitli çıkış kapılarına doğru izdiham yarattılar. Yanıp sönen ışıklar ve hâlâ gümbürdeyen müziğin etkisi gözlerini ve kulaklarını zorlarken, çoğunun neler olduğunu anlamasına imkân yoktu. Ama insani içgüdüleri onlara kaçmalarını söylüyordu ve onlar da kaçtılar. Resmen kıyamet kopuyordu.

Mage iki mutantın arkasından yaklaştı. Kurbanlarına o kadar odaklanmışlardı ki onu fark etmediler. Mage'in elleri mutantların sırtlarına uzandı. Bedenleri dikildikten sonra yere yuvarlandılar. Mage avuçlarında kanlı kalplerle duruyordu. Hızlı ve kesin. Amaçlı. İşte Mage buydu. Mutant kalplerini ayağımın dibine atar atmaz çabucak diğer iki mutantın işini bitirdi. Onlar da diğerleri kadar kendilerini kaptırmışlardı ve olanların farkında değildiler. Onların kalplerini de diğerlerinin yanına attıktan sonra bana baktı ve ağzını kıpırdatarak emretti. "Hepsini yak."

Ne gizli operasyon ama! Gerçi yapılması lazımdı. Tüm bu kanıtların geciktirilmeden yok edilmesi gerekiyordu. Caden ve Amelie'yi geri itip birkaç düzine sarmal çektim ve kemikleri bile kül edecek kadar sıcak bir ateş büyüğü dokudum. Ceset yığınlarını yaktım. Hem mutantları hem zombileri. Saniyeler içerisinde geriye külden başka bir şey kalmadı.

Şimdi geniş, boş bir bodrumun ortasındaydık. Müzik hâlâ çalıyor ve ışıklar hâlâ yanıyordu ama hiç insan kalmamıştı. Caden ve Bishop kollarını epeyce sakinleşmiş olan kızların etrafına sarmışlardı. Herkes sessiz bir endişeyle dolu yüzlerle ateşi izliyordu.

Müzik birden kesildi ve dönünce Mage'in elinde kopmuş kablolarla birlikte hoparlörden uzaklaştığını gördüm. "Jonah burada değildi," dedi. Bir mutant hâlâ serbestti.

Dörtten iyidir ama, işte. New York'ta özgürce dolaşabilir, görülebilirdi. "Cadıyı gördün mü?" diye sordu bana Mage. "Ben hiçbir yerde bulamadım."

Başımı salladım. Daha önce Ursula olduğunu düşünmüştüm ama içimden bir ses bana bunun kıskanç bir cadının işinden daha büyük bir şey olduğunu söylüyordu. Her kimse, niyeti açık bir şekilde vampirleri dünyaya ifşa etmekte. "Eve dönme zamanı," dedim. *Ev*. Beşinci Cadde'deki vampir sığınağımız için ne tuhaf bir kelimeydi. Ama şu an bizim için en güvenli yer orasıydı. Plan yapmamız gerekiyordu. Bir kaçış planına ihtiyacımız vardı. Ve herkesin Ratheus hakkındaki hakikati öğrenme zamanı gelmişti.

6. Kurtadamlar ve Ele Geçirilenler

“Süper güçlü bakışlarınla karı eritmeye mi çalışıyorsun?” diye sordu canı sıkkın bir tonla. Çenesini avucuna dayamış, aramızdaki küçük masanın üzerindeki oyun tahtasını inceliyordu. Diğer eliyle bir satranç taşını parmakları arasında evirip çeviriyordu.

“Öyle yapıyorsam da beceremiyorum,” diye homurdandım. Tepedeki kızgın güneşe rağmen bu sandalyeye oturduğumdan beri, son beş saat içerisinde kar yükselmiş bile olabilirdi aslında. Büyük odanın geniş penceresinden içeri süzülen güneşle içerisi sauna gibi sıcaktı ama dışarıda hava, kışın ortasında dağ başında muhtemelen hâlâ buz gibiydi. Gerçi kesin olarak bilemezdim. Dışarı adım atmayalı yıllar olmuştu sanki. “Bugün pazartesi, değil mi? Ah, dur. Hayır. Salı?” Artık günleri bile bilmediğimi fark edince bıkkınlıkla kaşlarımı çatığımı hissettim.

“Salı galiba,” diye dalgın dalgın mırıldandı Julian, dikkati bir sonraki hamlesindeydi.

Cumartesi, diye seslendi Max, masanın yanında güneşin vurduğu dinlenme yerinden.

“Cumartesi mi?” diye tekrarladım, hesap yaparken gözlerimin pörtlediğini hissederek. Bu demek oluyordu ki Sofie bizi sürgün ettiğinden beri bir ay geçmişti. Normal

insan yollarıyla veya diğer yollarla dış dünyayla iletişim olmadan bir ay. Vampirlerim hâlâ hayattalar mı diye meraklandığım bir ay. Hayatta olduklarını varsayıyordum ama zihnimin gerilerindeki, bende bir kozaya girip önümüzdeki birkaç yıl boyunca uyuma isteği uyandıran o uğursuz hissi atamıyordum.

O his aynı zamanda beni berbat bir ev arkadaşına çevirmişti. Bunu iki hafta önce dibe vurana kadar fark etmemiştim. Julian ve ben her gece, izleyeceğimiz filmleri sırasıyla seçiyorduk ve o gece benim sıramdı. Ben *Dostum Yeller*, *Kusursuz Fırtına* ve *Çelik Manolyalar*'ı sıralayınca Julian'ın nihayet sabrı taşı. Hard diski kapıp odanın öte tarafına fırlattı ve sonra bu ahşap kulübede "Küskün Evie" ile bir gün daha kısılp kalmaya dayanamadığı için Max'i kışkırtıp kendisini öldürtmekle tehdit etti.

Max tabii ki anında ayağa fırladı ve sırf bana sesini yükselttiği için onu mahkûm etmeye hazırdı. Ama ben hiç sevmediğim o mızmız, sefil kıza dönüştüğümü fark edip hayvanı hemen durdurdum. Annemin ölümünden sonra, herkes beni görmezlikten gelmeye mecbur bırakıldığında kendimi yokmuşum gibi hissederken olmaktan kaçındığım o kız. Laneti öğrendikten sonra bile iyimserliğim devam etmişti. Ama şimdi, dağlara sürgün edilmiş, Caden ve arkadaşlarım için endişelenirken sonunda yıkılmışım. Şimdi birisi, benim yanımda olmaktansa ölmeyi yeğliyordu.

O gecedен sonra, elimden hiç düşürmediğim fotoğrafları sadece acil durumlarda çıkarmak üzere komodinin çekmecesine tıktım. Ratheus ve vampirlere dair tüm düşünceleri kafamdan atmak için bilinçli bir çaba gösterdim. Denedim en azından. Ama imkânsızdı. Her sessizlik anında yeşim gözler ve kabarık sarı bukleler düşüncelerime giriyordu ve sürgün hayatında o sessiz anlardan çok vardı.

“Kafayı yiyeceğim,” diye mırıldandım kendi kendime. Gözlerimi ovup kardan yansıyan güneşin kör edici parıltısından başımı çevirip Julian’a baktım.

Kahverengi gözler bir an bana bakıp tekrar oyun tahtasına indiler. “Ben de,” diye geveledi bir taşı hareket ettirirken. Hangi taş olduğuna dikkat etmedim. “Senin sıran.”

Leo, Forero’ların geçimsiz oğlunu ölümden döndürdüğünden beri son bir ay içerisinde o ve ben birbirimiz için, sevsek de sevmesek de, bazılarının en iyi arkadaş diyebileceği bir şey olmuştuk. Yemeklerimizi birlikte yiyor, birlikte film izliyor ve okuduğumuz kitapları bitirince değiş tokuş ediyorduk. Mahremiyet gerektirmeyen her şeyi birlikte yapıyorduk. Bazen, Leo’nun ifadesiyle odalarımıza “çekilme” zahmetine bile girmeyip köşeli kanepenin iki ucunda, battaniyelere sarınıp birbirimizin varlığında huzur bularak uykuya dalıyorduk. O gecelerde yalıtılmışlık hissi özellikle güçlü oluyordu. Sanırım Julian etraftayken kendimi o kadar yalnız hissetmiyordum. Tabii, yapışık gibi sürekli peşimde olan, her an korumaya ve hizmete hazır yüz kırk kiloluk vampir hayvan varken, aslında hiçbir zaman yalnız sayılmazdım ama Julian’ın olması farklıydı. Onda sakinleştirici bir yan vardı. Julian’ın yanında olmanın nasıl bir şey olduğu bu kelimeyle tarif edilebilirdi: sakinleştirici.

Arada bir kendimi Julian’ın yüzünü incelerken buluyordum. Genelde o kanepede uyurken. Başka şartlar altında olsa kendimi onun yanında rahat hisseder miydim acaba, diye merak ediyordum. Gerçek dünyada onun karşısında oturmuş rahat rahat konuşuyor, özgürce gülüyor olsaydım, vampirler tarafından yetim bırakılmamış ve sürgün edilmemiş olsaydık ve ben yeşim gözlü Caden’ın hasretini çekiyor olmasaydım. Dolgun dudakları, esmer teni ve çikolata renkli gözleriyle, Julian benim gibi bir kızın muhte-

melen abayı yakacağı tipte erkeklerden biriydi. Ama ben yakmamıştım neyse ki. Zaten zor olan bir durumu daha da karışık hale getirmekten başka bir şeye yaramazdı, özellikle de tek taraflıyken. *Benim tipim değilsin*, demişti. En iyisi böyleydi. Şu an için iyi bir insan arkadaşına ihtiyacım vardı sadece.

Ve işte yeni kankam ve ben her gün bu küçük köşkte oturup kendimizi meşgul etme yolları arıyorduk. Her gün doğumuyla birlikte bu iş daha zorlu bir hale geliyordu. En yeni aktivitemiz satrançtı. Julian iki gün önce depodaki dolaplardan birinde bir oyun tahtası bulmuştu ve bana oynamayı öğretmeyi önermişti. Satrancın bana göre olmadığı kısa sürede anlaşılmıştı.

“Eşeği buraya taşıyabilir miyim?” diye sordum.

“Atı?” diye düzeltti beni. “Evet, oraya taşıyabilirsin, tabii oyunu kaybetmek istiyorsan.”

Bu uyarıyla elimi taştan hızla çektim. Sonraki birkaç dakika boyunca ben seçeneklerimi yeniden değerlendirirken, düşünceye dalıp camdan dışarıyı izleme sırasını Julian devraldı. “Acaba burada yaz nasıl olur?” diye mırıldandı.

“Güzel. Uzun.” Sıkılma sırası bendeydi.

“Ve sonra yine kış,” diye devam etti Julian düz bir tonla.

“Aralarda ilkbaharla sonbaharı unutma.”

Başımı kaldırınca gözlerinde yenilgiyle bana baktığını gördüm. “Uzun,” diye katıldı.

Parmağımı şakağıma koydum ve dairesel bir hareket yaptım. “Seni uyarıyorum. Kafayı yemeyelim bak!”

Julian bana çarpık çarpık gülümsedi. “Önce kimin aklını kaçıracağına dair bahse girelim, sen mi ben mi?”

Sırıttım. “Leo belki?”

Julian kıkırdarak başını salladı, derin gamzeleri ortaya çıktı. “İmkânı yok. Davy Crocket aklını kaçırmaz.”

Aslında Leo burada daha iyiye gidiyor gibiydi. Belki de günün ve gecenin her saatinde Viggo'nun isteklerine cevap vermek zorunda olmadığı içindi.

"Doğru. Kaya gibi sağlam," dedim diğerlerini düşünerek. "Belki Valentina?" Elim anında ağzıma gitti. "Pardon."

Zaten kaçık olma ihtimali bulunan kız kardeşinin bahsi geçince Julian'ın yüzü ciddileşti. Gelişimizden beri onu çok az görmüştük. Zamanının çoğunu kapısının arkasına sandalye dayayıp odasında inzivaya çekilerek geçiriyordu. *Güvenlik için*, diyordu. Kafasında keçeleşmiş saçlarına bakılırsa uyumaktan başka pek bir şey yaptığını sanmıyordum. Ara sıra çıkıp yiyecek bir şeyler ya da soğuk hava alırdı. Ya da çoktandır masum hallerinden vahşi ve sinsi bir hale dönüşen iri, çikolata rengi gözleriyle bana dik dik bakardı. Ben hep kibarca gülümserdim, onun dışında uzak dururdum.

Ben ikinizin saçmalamalarını dinlerken delireceğim, diye homurdandı Max kalkıp oturarak. Max'in bu vahşi yaşamdan zevk almıyor olması beni şaşırtmıştı. *Dağların bu kadar yüksek kesimlerinde avlanacak pek bir şey olmadığı için*, diyordu. Biraz uzağa gitmesi gerekiyordu ki bu da beni en az bir gün yalnız bırakması anlamına geliyordu. Destek olabilecek diğer köpekler olmasına rağmen bu teklifi anında geri çevirmişti. Sonuç olarak açtı ve aşırı huysuzdu. İki hafta önce, huysuzluğu dayanılmayacak seviyeye ulaşmıştı. Ben de sabrımı yitirip Julian'ı bulduğu gece yaptığım gibi onu kovdum. Somurta somurta uzaklaşıp bir misk geyiğine rastlamış. O gece geç saatlerde geri döndüğünde Max çok daha mutlu bir vampir hayvandı.

Bu iki hafta önceydi. Aksi Max geri dönüyordu. Hiçbir şey demeyip satranç taşıma uzanırken köpeğe pis bir bakış attım. Taşı birkaç kare ileri götürdüm.

Hamlem karşısında Julian yılgın bir şekilde iç çekti. "Oyunun her bir kuralına kasten mi karşı çıkıyorsun?" dedi.

"Pardon." Bu yaptığım yedinci ya da sekizinci aptallıktı. Taşı yerine geri kaydırdım.

Veziri iki kare ilerlet, diye talimat verdi Max, koca bedeniyle satranç tahtasının başına dikilerek.

Harika. Köpek bile oynamayı biliyordu. Julian'a çaktırmamak için rahat davranarak, gerçi Max'i duymadığı için gerek yoktu, talimatı yerine getirdim. Hile yaptığımı biliyordum ama tamamen aptal durumuna düşmektense bunu tercih ederdim.

Julian elini ağzının üzerine kapattı ve uzun bir süre öyle kaldı. Taşına uzanırken yüzünde hınzır bir gülümseme yakaladım. "Şah mat. Kurtulma şansın yok."

Of, Tanrı'ya şükür! Nihayet bitti. Şimdi lütfen başka bir şey yapabilir miyiz? Sizin satrancınızı izlemektense kürkümün ateşe verilmesini tercih ederim.

Birden ne olduğunu anlayınca şaşkınlıktan ağzım açık kaldı, kaşlarım çatıldı. "Seni sinsi it! Beni kandırdın!"

Julian bir bana bir Max'e baktı ve sonra ne olduğunu anlayıp bir kahkaha patlattı. "Köpekten satranç dersi mi alıyorsun?"

Max köpek lafından hoşlanmayıp hırladı ama Julian uzanıp vampir hayvanın alnını okşarken gözünü bile kırpmadı. Max kendisinin hayatını kurtardığından beri Julian artık ondan hiç korkmuyordu.

Birkaç saniye daha asık suratlı durdum ama sonra ben de gülmeye başladım. Kısa bir süre sonra ikimiz de deli gibi gülüyorduk.

"Bu kadar komik olan nedir?" diye seslendi sinirli, tiz bir ses. Dönüp bakınca gözleri şişmiş, benzi sararmış Valentina'nın odaya girdiğini gördük.

“Merak etme. Bazı insanlar satranç oynamak için yaratılmamış,” dedi Julian, kahkahamız çabucak dinerken. “Kız kardeşimin hayatı bir oyuna bağlı olsa yine kazanamazdı,” diye ekledi kısık bir sesle. Sonra tekrar dönüp kardeşinin darmadağınık haline baktı. Kaşlarını çattı. “İyi misin?”

“Tabii ki,” diye geveledi, yanlarında tembel tembel sallanan kollarıyla yanımızdan geçip yemek masasına giderken. Tabaktan taze pişmiş bir kruvasan alıp ikiye böldü ve aç bir vahşiden bekleyeceğim bir hareketle ağzına tıktı. Ağzından kırıntılar dökülüp yere saçıldı.

Göz ucuyla Julian’a bakınca onun da kardeşine hayretler içinde baktığını gördüm. Valentina da izleyicilerin olduğunu fark etmişti. “Neye bakıyorsunuz siz?” diye çıkıştı. İkimiz de cevap vermeyince bize doğru gelmeye başladı.

Deliliğinin sınırı konusunda bahse var mısın? diye sordu Max. Duymazlıktan geldim; Valentina yaklaştıkça geriliyordum.

“İyy. Satranç... Beyaz kim, sen misin?” O vahşi gözler yüzümde dolaştı. Başımı sallayıp yüzümü buruşturdum. Analiz ediyormuş gibi tahtaya bir süre baktı. “Filini şuraya getirmeliydin. Onu kalesini oynatmak zorunda bırakırdın ve sonra...” Anlamadığım birkaç hamle daha saydı ve şöyle bitirdi, “ve böylece kazanmış olurdun.”

“Yaa... Teşekkürler.” Göz ucuyla Julian’a bakınca şaşkınlığını gördüm. Daha az önce Valentina’nın oynamayı bilmediğini söylememiş miydi?

Leo’nun sesi arka koridordan odaya geldi. “Şu kutuları Evangeline’in odasına götür.”

Beyaz-sarı saçlı bekçi, Julian’la birlikte ona Yeti Bir di yorduk, kolları büyük, etiketsiz kolilerle dolu olarak karlı çizmeleriyle odaya girdi. Leo da peşinden geldi.

“Bunlar ne, Leo?” Kolilere merakla baktım.

“Ah, senin için birkaç giysi ve eşya. Bu sabah kargo geldi.”

Valentina hızla döndü. “Kargo mu?”

Leo’nun yüzünde gergin bir gülümseme belirdi. “Burada tamamen terk edilmiş değiliz. Sofie düzenli olarak erzak gelmesi için ayarlamalar yaptı. Helikopterin gelişini duymadınız mı?”

“Hayır! Neden bize söylemedin?” diye cıyakladı Valentina.

Leo’nun neşesi çabucak söndü ve yerini sinirli bir surat asıklığına bıraktı. “Şimdi söyledim işte.”

“Bir daha ne zaman gelecek?” diye sordu Valentina.

Leo’nun yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. “Bunaldın mı?” Gülümsemesi çabucak kayboldu. “Bu tek yönlü bir kargo. Kimse bir yere gitmiyor.”

Valentina’nın gözlerinde sert bir bakış belirdi. Öfke miydi? Kendisini konuşmamak için tutuyormuş gibi alt dudaklarını ısırды. Tepkisinden dolayı onu suçlayamazdım. Hepimiz bunalıyorduk.

O sırada Yeti İki el arabasıyla içeriye bir tahta kutu getirdi. “Onu kilere götür,” diye talimat verdi Leo. Valentina’yı görmezlikten gelip Julian ve bana dönerek neşeli bir sesle, “Bunlar bize bahara kadar yeter!” dedi.

“Helikopter bahara kadar gelmeyecek mi?” diye haykırdı Valentina. Elleriyle yüzünü kapattı ve mavi gömleğinin kolu aşağı kayarak kolundaki kızarık, kapanmayan kesiği ortaya çıkardı. Bir ay önce, buradaki ilk günümüzde yaralandığı yer.

İrkildim. “Valentina! Kolun!”

Diğerleri göremeden eliyle gömleğinin kolunu hızla indirdi ve bana azarlar gibi bir bakış attı.

“Kolunun nesi var?” diye yavaşça sordu Leo.

“Hiçbir şeyi.”

“Hiçbir şey mi?” diye bağırdım. “Enfekte olmuş, Valentina! Leo sana yardım edebilir. Göster ona!”

“Hayır, ben iyiyim.”

Endişesi yüzünden okunan Julian, sakinleştirici bir hareketle ellerini kaldırdı. “Leo iyidir, Valentina,” dedi sakin bir tonla. “Bana yardım etti. Kolunu iyileştirebil...”

“Kimse bana dokunmayacak!” diye cıyakladı deli gibi bakışlarla. “Kimse!”

Julian ve Max’le bakıştıktan sonra Leo’ya döndüm ve onu Kolombiyalı kıza öfkeyle bakarken buldum. Yüzünden ne düşündüğü okunmuyordu. Nihayet bir karara varmış gibiydi, çünkü omuz silkti. “İyi, yakında beslenecek boğaz sayısı bir eksilecek.”

Ağzım açık kaldı. “Leo!” diye bağırdım.

Leo bize dönüp göz kırptı. *Oh, Tanrı’ya şükür. Şaka yapıyormuş.* “İkiniz neden dışarı çıkıp biraz temiz hava almıyorsunuz? Son birkaç haftaya kıyasla ılık bir gün. Ön dolapta kar ayakkabıları var.”

Julian ve ben camdan dışarı bakıp aynı anda titredik. Doğruydu, güneş davetkâr görünüyordu ama...

“Dışarı!” diye elleriyle kışkıışladı bizi Leo. “Çok fazla tıkkılı kaldınız. Temiz hava zihninize iyi gelir. Burada bana aklını kaçırmış gençler lazım değil!”

“Aslında kötü bir fikir değil, yaşlı adam,” diye Leo’ya takıldı Julian. Gözleri parlıyordu.

“Benden kötü fikir çıkmaz, küçük velet.” Leo’nun cevabı Julian’ı gülümsetti. “Max, onlarla git. Onları beladan uzak tut. Diğerleriniz,” diğer üç vampir hayvana baktı, “siz bana burada lazımsınız.”

"Sen de bizimle gel, Valentina," diye önerdim. Karşılığında Julian ve Leo bana ters ters baktılar.

Neyse ki Valentina istemedi. Abartılı bir esnemeyle cevap verdi. "Ben burada kalacağım."

"Keyfin bilir!" Julian sandalyesini itip ayağa fırladı. Valentina fikrini değiştirmeden kaçmak istediğine şüphe yoktu. "Hadi, Evangeline."

"Gidin eğlenin. Akşam yemeği birkaç saate hazır olmaz, o yüzden... Acele etmeyin," dedi Leo. Bana baktığında gözlerinde tuhaf bir ifade vardı.

"Bir sorun mu var, Leo?" diye sordum, tereddüdünü fark edip. Birden karnıma sancı girdi. Sofie'den kötü bir haber almıştı da bana nasıl söyleyeceğini mi bilemiyordu?

Bir büyükbaba gibi hafifçe kıkırdadı. "Yok bir şey. Sofie'den haber almadım eğer düşündüğün buysa. Sadece, bu kulübe bizi bitiriyor."

Hayır... Başka bir şey vardı. Gözlerinde yine tuhaf bir bakış yakaladım. Kararlılık... Kabulleniş... Neydi bu? Hiçbir fikrim yoktu ama biliyordum ki yaşlı adamı dişlerini sökmekle bile tehdit etsem ağzından hiçbir şey alamazdım. O yüzden ısrar etmedim. Yüz kat giysi giymek üzere odama yollandım.

Bu taraftan, dedi Max ağaçların arasından kendinden emin bir şekilde geçip derin karda hiç zorlanmadan yürüyerek. Arada, sırtı karla kaplı bir ağaç dalına sürtüyor, karlar parça parça aşağı düşüp çam ağacının ferah, keskin kokusunu havaya bırakıyordu. Nereye gittiğini biliyor gibiydi. Diğer yandan bense bihaberdim. Her yer birbirinin aynı görünüyordu: ağaçlar, kar ve göz alabildiğince uzanan kayalık tepeler.

Leo haklıymış. İçlik, kat kat yün giysi ve kutuba uygun giysilerin içinde dışarısı neredeyse güzeldi. Burun kıllarımın donduğunu hissedebiliyordum ama ilk kez giydiğim kar ayakkabılarıyla Max'in peşinden giderken biraz terlemiştim bile.

"Bunu daha önce hiç yapmadım," dedi Julian düşüncelerime tercüman olarak.

"Gayet iyi gidiyorsun."

"Teşekkürler. Sen de."

"Teşekkürler! Eğlenceliymiş. Satrançtan çok daha eğlenceli." Omzumun üzerinden ona hınzır bir bakış attım. Bu ani hareket dengemi bozdu. Kollarım ve değneklerim havada sallana sallana pek de zarif olmayan bir şekilde kış üstü yere düşerek derin kara gömüldüm.

Julian kahkahayla iki buklüm oldu. "Sözümü geri alıyorum."

Tanrı'ya şükür ki sizi diğer yoldan götürmedim. Yoksa uçurumdan yuvarlanırmışsın, diye homurdandı Max.

"İlk seferim olmazdı, Max," dedim, Ratheus'taki uçurumdan düşmek üzereyken Caden'ın beni kurtarışını hatırlayarak. Bu anı yüreğimi sızlattı. Ama o geçmişte kalmıştı ve şimdi buradaydım. Geçmişe takılıp kalamazdım, yoksa o karanlık köşeye geri çekilecektim. Anıyı aklımdan atıp sakarlığıma güldüm.

Julian'ın kahkahası aniden kesildi. Ona bakınca kahverengi gözlerinin arkamdaki bir şeye kilitlendiğini gördüm; yüzü de bembeyaz kesilmişti. Bakışlarını takip edince beş metre ötede, gözleri Julian ile benim aramda gidip gelen kocaman, beyaz bir kurt gördüm. Kıpırdamıyordu. Sadece izliyordu. Ne bizden ne de bize eşlik eden vampir hayvandan rahatsız olmuştu. Julian veya kendim için aynısını söyleyemezdim.

“Max!” diye tısladım gözlerimi kurttan ayıramadan. Bedenim korkudan donmuştu. Bu karın içine saplanmışken, bolca soslanıp büfe masasına konmuş kadar olmuştum. Süper güçlere sahip vampir hayvanımın arkamızdan sinsice yaklaşan kurdu fark etmemiş olmasına inanamıyordum! “Orada bir kurt var!”

Evet, ne olmuş? diye cevap verdi Max küstah bir tonla.

“Öldürsene!”

Eğer onu öldürürsem yakacak odunlarımızı kim kesecek?

Kim mi kese... Aklımın karışmasıyla yüzümü buruşturdum. “Ne?”

“Ne diyor?” diye fısıldadı Julian dudaklarını oynatmama çalışarak. Gözleri hâlâ hareketsiz duran kurdun üzerindeydi.

“Ben...” Korkudan donmuş bir şekilde, beynim Max’in dediklerine ve koca kurda tepki vermeyeşine anlam vermeye çabaladı. *Yakacak odunlarımızı kurt kesmiyor. Yetiler kesiyor...* Bir kurdu öldürmemizle yakacak odunlarımızın ne alakası olabilir ki? Bu anlamsız... Birden kafama dank etti. Kurdun kürkünü daha yakından incelerken hayrete düştüm. Kürk, Yeti Bir’in saç rengiyle uyuşuyordu.

Nihayet. Bugün biraz yavaşsın, diye mırıldandı Max, bundan zevk aldığı belliydi.

“Ne? Söylesene!” diye tısladı Julian.

Normalde, kendisini dışlanmış hissetmesin diye Max’in söylediklerini Julian’a aktarırdım. Ama bu kez cevap vermeyip tekrar Max’e döndüm. “O ne?”

Ah, o bildiğin kurtadam işte, diye cevapladı.

Bizimle yaşayan kurtadamlar mı varmış? “Neden bana söylemedin?”

Bir duraksama oldu. *Sormadın ki.*

Bıkkınlıkla ofladım. “Max, insanların kurtadam olup olmadıklarını neden sorayım ki?”

Şey, belki de sormalısın.

"Offfff, Max!" diye bağırdım, bir avuç kar alıp Max'in kafasına olabildiğince hızlı fırlattım. Iskaladım. "Sır saklamayı bırak!"

"Kurtadam mı?" diye fısıldadı Julian.

Arkama dönünce kurdun gitmiş olduğunu gördüm. "O Yeti Bir'miş," diye açıkladım Julian'a ve sinirli bir şekilde ekledim. "Max onun bir kurtadam olduğunu söylemeyi unutmuş."

Unutmadım. Sadece sen...

"Doğru!" diye çıkıştım ellerimi havaya atarak. "Ben sormayı unutmuşum!"

"Harika. Cadılar ve vampirler yeterince kötü değilmiş gibi şimdi bir de kurtadamlar çıktı," diye homurdandı Julian.

Bunun peşini bırakmaya hazır değildim. "Peki, burada başka kimimiz var, Max? Başka kimi sormayı unuttum? Rus aşçımız bir tek boynuzlu at mı? Ya diğerleri? Ek iş olarak şeytan ya da şekil değiştirici olan var mı?" Max'e olan kızgınlığım şimdi zirvedeydi.

Hayır. Sen...

Beni bu koca, korkutucu hayvana bağıırken gören birinin ne düşüneceğini umursamadan, "Hayır! Cidden!" diye bağırdım ona. "Peki ya Valentina? Belki o da Ursula'dır!"

"Ursula kim?" diye sordu Julian.

"Ah, hiç kimse." Unut gitsin der gibi ellerimi sallayarak başımı iki yana salladım. "Aptal aptal konuşuyorum işte. Ben..."

Max'in mırıltısı sözümü kesti. *İnanamıyorum...*

Sabırsızca iç çektim. "Şimdi neye inanamıyorsun, Max?"

Uzun bir duraksama oldu. *Bunu nasıl gözden kaçırmış olabiliriz?*

Max şaşkınlık içerisindeydi. Bu onun için öyle alışılmamış bir şeydi ki panikledim.

“Neyi gözden kaçırdınız, Max?” diye sordum.

Onu uyarmak zorundayım, diye homurdandı Max. *Burada kalın. Benden tekrar haber alana kadar kulübeden uzak durun!* Max karların arasından kulübeye doğru dörtmala koşup gözden kayboldu.

Max’e son söylediklerimi düşünerek, “Ne? Kimi uyaracaksın?” dedim yüksek sesle. En son o çığınca fikri ortaya atmıştım. Hayret içerisinde ellerimi Julian’a uzattım. “Bana yardım et!”

Julian saniyeler içinde beni ayağa kaldırdı. “Neler oluyor?”

“Bilmiyorum,” dedim kısa keserek ve kulübeye doğru yola koyuldum. Doğru olamazdı... Ama doğruysa, o zaman Leo tehlikede idi.

“Evet, biliyorsun. Bir şey biliyorsun!” diye ısrar etti Julian.

“Açıklamaya vakit yok!” diye seslendim. Artık onun birkaç metre ilerisindeydim. “Geri dönmeliyiz.” Gerçek şuydu ki doğru olduğundan emin olana kadar bunu Julian’a açıklayamazdım. Ona kız kardeşinin... Hayır, hayır. Emin olana kadar olmazdı. Bizi nasıl bulmuştu?

Neyse ki Julian sormayı bıraktı ve bana yetiştii. Kar ayakkaabılarıyla yürümek kolaydı, koşmaksa imkânsız. Hızlı yürümekte karar kıldım. Beş dakika sonra kulübeye vardığımızda, hayatımın en uzun beş dakikasıydı, nefes nefeseydim.

Koca bir vampir hayvanın sabırsızlığının kurbanı olan yan kapı menteşelerinden sarkıyordu. “Sanırım kurtadamımız bunu tamir eder” dedi Julian kar ayakkaabılarımızı çıkarırken. Julian kırık kapıyı dikkatle itip açtı ve geçmem için açık tuttu.

Bir savaş alanına girdik. Gözümün gördüğü her yerde yıkım vardı. Bir zamanlar yemek masasının üzerinde asılı duran geyik boynuzu avize şimdi yerde, ayağımın dibinde paramparça duruyordu. Her bir mobilya ters dönmüş, bacakları kırılmış haldeydi. Yırtilan yerlerinden dolgu malzemeleri fışkırıyordu. Şömine, topa tutulmuşa benziyordu. Ve pencereler... Odanın öte ucundaki, hepsi tuz buz olmuş, kırık camlardan oluşan ölümcül bir mayın tarlası gibi yeri kaplamıştı. Buz gibi hava içeri akıyordu.

Leo'yu yerde, altında yüzünü kana bulayan derin bir yara olduğı halde yatarken görünce tüm bunlar anlamını yitirdi. Valentina saldırgan bir halde tepesine dikilmişti. Köpekler hiç hareket etmeden odanın çeşitli yerlerinden onu izliyorlardı. *Hemen çıkın buradan!* diye bağırdı Max kafamın içinde.

"Hayır!" diye bağırdım. Panikten sesim kısılmıştı.

Julian içeri adım attı. "Ne..." Yıkımı görünce sustu.

Leo zayıf bir sesle, "Julian," diye seslendi kalkmaya çabalayarak. "Onu buradan çıkar. Kaçın!"

Valentina'nın ayağı Leo'nun göğsüne dayanıp onu yere gerisin geri yapıştırdı. Yaşlı adama bakarken dudaklarında şeytani bir gülümseme belirdi.

"Val! Neler oluyor? Ne yapıyorsun sen?" diye haykırdı Julian. Valentina kendisini dikkate almayınca tekrar bağırdı. "Valentina!"

Valentina başını hızla çevirip Julian'ı merakla gözlerle baktı. "Ah, doğru." Gülümsedi. "Sanırım bu adla da çağırılıyorum." Dönüp bize doğru iki adım attı; buz gibi bakışları benim üzerimde durdu. "Ama eğer cevap vermemi istiyorsanız, gerçek adımlı kullansanız daha iyi olur. Ursula."

Geri geri sendelerken sırtımın Julian'ın göğsüne çarptığını hissettim.

"Çıldırılmış," diye fısıldadı Julian.

"Pek sayılmaz," diye fısıldadım titreyerek. "O artık Valentina değil."

Ursula kaba bir kahkahayla karşılık verdi.

Zeki cadıymış, dedi Max. *Bizim için hazırlığını yapmış.* Hâlâ yerinden kıpırdamamıştı. Köpeklerin hiçbirisi kıpırdamamıştı. Hayret vericiydi. Şimdiye kadar onu dört parçaya bölerler diye düşünmüştüm.

"Güçlerimi kullanmak ve kimliğimi köpeklerden gizlemek için her gün kolumu kesip büyü yapmak yorucu işti." Leo'ya baktı ve kaburgalarını tekrar sertçe dürttü. "Ve bu moruktan gizlenmek de."

Max bunca zaman hep sezmişti. Onda "tuhaf" bir şeyler sezmişti ama ne olduğunu çıkaramamıştı. Bense kaba davrandığı için onu azarlamıştım.

"Ve Tanrı'ya şükür, bu genç şey tam zamanında o bahçeye girmeye karar verdi!" dedi Ursula bedenine işaret ederek. "Eğer şu hizmetçilerden birinin bedenine girseydim burada bir sürü ev işi yapmak zorunda kalabilirdim."

Bu açıklamayla Valentina'nın atriymdaki ilk gününde sendeleyip düşmesini hatırlayınca hayrete düştüm. O masum bir sendeleme değilmiş, Ursula onun bedenini istila ediyormuş. Ursula en başından beri bizimleymiş.

"Ursula kim?" diye fısıldadı Julian karamsar bir tonla. Ciddi bir tehlike altında olduğumuzu anlamıştı.

"Kötü biri," diye fısıldadım biraz sesli bir şekilde.

Kaba bir kahkaha daha. "Aslında beni bir tanısanız o kadar kötü değilim. Sofie senin kafanı yalanlarla doldurmuş. Onun işi bu."

Kaç Evangeline, diye tekrar uyardı Max.

Köpek korumamla göz göze geldim. *Bir şey yap!* diye içimden yalvardım.

“O sana yardım edemez,” dedi Ursula. “Hiçbirinin hareket edemeyeceğinden emin oldum.”

“Ne istiyorsun?”

Ursula kıkırdadı. “Birçok şey. Başta, Tanrı’nın bile unuttuğu bu cehennem çukurundan çıkmak istiyorum ama bu piç bana nasıl ve ne zaman çıkabileceğimi söylemiyor.” Leo’yu tekrar tekmeleyince yaşlı adam inledi.

“Lütfen kes şunu!” diye yalvardım gözlerime dolan yaşlarla.

Hiçbir şey dememişim gibi devam etti. “Ve sonra, ben seni öldürürken Sofie’nin çirkin yeşil gözlerindeki acıyı ve ızdırabı görmek istiyorum.”

Nefes ciğerlerimde tılandı. Julian’ın elinin omzuma konduğunu zar zor hissettim.

Evangeline, kaç. İkiniz de kaçın. Mümkün olduğunca çabuk uzaklaşın. Sizi durdurmak için önce büyüsunü bozması gerekecek ve o zaman biz de onu yakalayacağız. Kaçın.

“Arkama geç.” Julian’ın sesi zar zor duyuluyordu. Tek yapmamız gereken kaçmaktı ve sonra hepsi bitmiş olacaktı. Ağırlığımı diğer ayağıma verdim.

“Dur!” Tiz çılgılık beni olduğum yerde dondurdu. “Buradan çıkmaya kalkışırsan tüm kulübe patlar. Herkes ölür. Orijinal planım kadar şiirsel değil ama...” Dudaklarında acı bir gülümseme belirdi. “Sofie yine de acı çekecek.”

Herkes benim yüzümden ölecekti. Bunu yapamazdım.

Max’e en iyi “şimdi ne olacak?” bakışımı attım. Keşke onunla telepati kurabilseydim.

Sanırım düşündüğümden daha zekiymiş. Abartılı bir iç çekiş. Başka bir yol daha var. Ona bir şey fırlat.

Ne? Aklımın karıştığı yüzüme yansımış olmalıydı ki devam etti.

Onu yaralarsan yaptığı büyü bozulur. Cadılar saldırıya uğ-

radıklarında büyülerini devam ettiremezler. Tekrar büyü yapmadan ona yetiyeceğim. Tereddüt ettim. Leo'ya bak! O kadar yaralı ki kendisini korumak için sihrini kullanamıyor. Acele et!

Gözlerim ciddi şekilde yaralanmış olan koruyucuma gitti. Şimdi gözleri kapalıydı. Ölmüş müydü? İçimi çaresizlik kapladı. Etrafta bir şeyler arandım ve gözüme ayağımın dibindeki kırık geyik boynuzu ilişti. Eğer keskin ucuyla onun bir yerini delebilirsem... Derin bir nefes alıp geriye kalan tüm cesaretimi toplayarak kendimi eğilmeye ve yapmam gereken keskin atışa ruhsal olarak hazırladım. Atışı tutturabileceğimden şüpheliydim. Gerildim, eğilmeye hazırlandım...

Ve uçarak hedefimden uzaklaşıp birkaç metre öteye düştüm. Kırık cam parçaları ağırlığımın altında çatırdadı. Şimdi üç metre ötemde yatan Leo'yla aynı hizadaydım. Arkaya bakınca Julian'ın elinde avizenin keskin bir parçasıyla Ursula'ya saldırıya geçtiğini gördüm.

Ursula'nın gözleri şaşkınlıkla açıldı, sonra hemen kısıldı. Bilinçsiz haldeki Leo'ya çabucak bir bakıp bir şeye karar verdi. Elini Julian'a doğru kaldırdı, dudakları kıpırdıyordu.

Of, olamaz! diye iniledi Max. *Fırlatmasını söyle ona. Şimdi!*

"Fırlat!" diye cıykladım Max'in talimatını tekrarlayarak. Gözümün ucuyla, Leo'nun göz kapaklarının birden açıldığını gördüm. Gözleri parlak, tetikteydi. Dudakları hızlı hızlı kıpırdıyordu ama kulaklarımdaki nabız sesinden ne dediğini duyamıyordum.

Julian kükreyip geyik boynuzunu onun üstüne indirmek üzere kolunu geriye çekti. Aynı anda da Ursula'nın uzattığı elinden mor bir ışık çıkıp doğrudan Julian'ın göğsüne gitti.

Nefes alıp vermeyi tamamen durdurup gözlerimi sıkıca kapatıp bekledim. Acı bir çığlık ve bedeninin yere düşme sesini bekliyordum.

Ama onun yerine bir davul sesi duydum.

7. Ve İşte Başlıyor

“Hissettin mi?” diye tısladı Mage, altımız yeraltı gece kulübündeki şüpheli kül halkasından ve partidekilerin anlaşılmaz konuşmalarından uzaklaşıp Beşinci Cadde’deki üssümüze rekor sürede dönerken. Bugün kesin haber olacaktı.

Hissetmiştim; hissetmemek imkânsızdı. Yakındaki bir yere muazzam miktarda sihir kanalize ediliyordu. Bir cadının tek başına çağırabileceğinden daha çok. Bu, bunun Ursula’nın müdahalesinden öte bir şey olduğuna dair endişemi güçlendiriyordu. “Ne planladıklarını bilmiyorum ama hemen içeri girmemiz lazım ve sizi teker teker duvardan yukarı çıkarmak çok zaman alır.” Herkes başıyla onayladı. Ve doğrudan ana kapıya gittik.

Viggo ve Mortimer’in kalesine geri girmek kolaydı. Kodu girdim. Kod, iki farklı formatta Evangeline’in doğum günüydü ve omzumda Mage’in hareketsiz bedeniyle içeri koştum. Bu kez onu Merth’in içinde bırakmayı düşünmedim. Sihirli güçleri olan bir vampirden daha büyük sorunlarımız vardı.

Ben atriyuma adım atar atmaz Mage kendine gelip ayaklarının üstüne indi. Viggo ve Mortimer’i Veronique’in iki yanında, geleneksel bekçilik yerlerinde bulduk. Ama bizim içeri girişimizi izlerken normalde kontrollü olan ifadeleri

değişip şoklarını gösterdi. Çok nadir bir görüntüydü bu. "Ne..." diye başladı Mortimer.

"Bir saniye bekle," diye seslendim. Çoktan dışarı yönelmiştim bile.

Saniyeler içerisinde, Evangeline'in arkadaşlarını sağ salim içeriye aldım. Viggo ile Mortimer'in şokunun geçmesi ancak o kadar sürmüştü. Şimdi büyücü güçleri olsa beni yakıp kül edebilecek tarzda öfkeli gözlerle bakıyorlardı.

"Özel konuşalım mı?" diye önerdi Mage, Mortimer patlayamadan. Önerisini etrafımızı saran Ratheuslu vampir kalabalığına imalı bir bakış atarak vurguladı.

Viggo'nun yüzündeki öfke anında kaybolup yerini sahte bir gülümsemeye bıraktı ve kibarca kütüphane kapısına işaret etti. "Tabii ki. Bu taraftan..."

Mortimer tek kelime etmedi. Aşıkâr bir şekilde çenesini sıkıp kütüphaneye doğru döndü ve geçerken hasta görünüşlü Ileana'nın kolundan tuttu. Altımız onların ardından kütüphaneye gittik ve Mage arkamızdan kapıları kapattı.

Viggo cadıya döndü. "Bir ses bariyeri yapabilir misin lütfen, Illie?"

Ileana'nın yüzünü kısa bir an ekşittiğini gördüm, muhtemelen Viggo'nun ona taktığı lakabından kaynaklanıyordu. Ama sonra başını salladı ve sessizce büyüü yapmaya koyuldu. Mor renkli baloncuk genişleyip odanın duvarlarını ulaşıırken Mage'in gözleriyle baloncuğu takip ettiğini gördüm. *Oturup şu vampirin esrarengiz sihir sezme yetisi hakkında bir şeyler öğrenmek için sabırsızlanıyorum! Çok sinir bozucuydu.*

Mortimer, ancak Ileana Viggo'ya başıyla işaret verdikten sonra tepki verdi. Bunun olacağını biliyordum, bekliyordum. Ama yine de çenemi anında kıran şiddetli yumruk beni gafil yakalamıştı. Acıyla bir dizimin üstüne çöktüm ve kemiklerim kendi kendilerine iyileşene kadar

öyle kaldım. Beş saniye sonra tekrar ayağa kalkmış, ona kinle cevap veriyordum. "Bayanlara vurmanın hoş bir şey olmadığını duymadın mı hiç?" Yangına körükle gittiğimi biliyordum ama elimde değildi.

"Bayan," dedi Mortimer dişlerini sıkarak, "senin yerin cehennem!"

"O konuda sana katılmak zorundayım," diye mırıldandı Viggo. Veronique'in şöminenin üzerindeki tablosuna bakarken sırtı bize dönüktü. Elinde şömine maşasıyla bize döndü. Maşayı yukarı kaldırıp sanki saatlerdir alevlerin içerisindeymiş gibi parlayan ucunu gösterdi.

"Ne yapacaksın, Viggo? Beni damgalayacak mısın?" diye şaka yaptım, benden görmeyi beklediği telaşlı tepkiyi yatıştırmaya çalışarak.

"Ne anlamı olurdu ki? Çok hızlı iyileşiyorsun ve çelik gibi güçlüsün, seni yaşlı cadı," diye cevap verdi küçümser bir gülümsemeyle. Onun yerine, Ileana'nın ensesinden tutup yanına çekti. Hiç duraksamadan maşayı yanağına bastırdı. Yanan et kokusuyla herkesin burun delikleri tiksintiyle açıldı. Genç cadının gözleri sulanmaya başladı ve acıyla inledi. "Sessiz ol! Sen bizim gözlerimiz ve kulaklarımız olmak için buradasın, Illie. Tek görevin şu şeytan kadını izlemek. Ama yine de bir şekilde fark ettirmeden kaçmayı başarmış. Hem de beş vampirle birlikte! Kendini nasıl savunacaksın?"

Kız, çığlıklarını susturmaya çalışırken yaşlar yanaklarından aşağı süzüldü. Nihayet acıdan dizleri çözüldü. Viggo onu ayakta tuttu.

"Onun hatası değildi," dedim. "Sen onu bozamayacağı büyüleri bozmaya çalıştırarak meşgul ediyordun."

Viggo'nun dudaklarında şeytani bir gülümseme belirdi. "Haklısın, Sofie. Senin hatandı. Buradaki her sorunun olduğu gibi. Ama..." Viggo, Ileana'nın yüzünü döndürdü.

Maşayı diğer yanağına değdirdi. “Sen dövölmekten bariz bir şekilde mazoşist bir zevk aldığından, başka birini cezalandırmak daha etkili olur diye düşündüm.”

“Lütfen!” diyebildi Ileana hıçkırıklar arasında.

Göz ucuyla Mortimer’e bakınca, Ileana’nın acı hıçkırıklarını duymuyormuş gibi Veronique’in yüzüne baktığını gördüm ya da duymazlıktan geliyordu. Bu konuda iyiydi o. Bense değildim. Şu an Viggo’yu sihrimle yerle bir etmeyi çok istiyordum ama şimdi onunla fiziksel bir savaş başlatmanın zamanı değildi.

“Acınası güç gösterini bitirdiğin zaman, dışarıda yaklaşımakta olan savaşı tartışmak istiyoruz,” dedi Mage, normalde sakın olan sesinde gerginlik vardı. Sözleri, Viggo’ya Ileana’nın çenesini bıraktırdı. Kız ahşap yere yığıldı, saçları dağılıp iki yanağındaki yanık yarasını gizledi.

“Ne diyorsun sen?” diye sordu Mortimer şüpheli bir tonla. “Benim casuslarım bir ordudan bahsetmedi.”

“Senin casusların muhtemelen seni yalanlarla uyutmak için kendilerini gizleyen Gözcüler,” diye çıkıştı Mage.

Mortimer alayla güldü. “Sen beni aptal mı sanıyorsun? Ellerini kontrol ettim. Dövme yok.”

Mage güldü. “Tüm vücutlarını kontrol ettin mi?”

“Hayır, neden edecekmişim?” Mortimer’in suratı şüpheliye kırıştı. “Onlar ellerine dövme yapar. Öyle yaparlar. Eskiden beri hep öyle yaparlar.”

Mage ona hor bir şekilde gülümsedi. “Sona doğru, Ratheus’taki savaştan önce, vampirlere çifte casusluk yapmak için vücutlarının başka yerlerini işaretlemeye başladıklarını keşfettik.”

Dönüp gözlerimi ona diktim. *Ve sen bunu bana söylemeyi ihmal ettin, Mage.* Demek ki kulüpteki intihara meyilli seki/zombi aslında Gözcülerden olabilirdi.

Beni hiç umursamadan devam etti. “Cadılar vampir etki büyülerini bozup casusları korumak için kendi etki büyülerini yaparlar ki yakalanıp sorguya çekilirlerse **hiçbir şey** ele vermesinler.”

“O sizin dünyanızdı, bizim değil.”

“Emin misin?” dedi Mage, hem o ikisinin hem de sessizce yanımda dikilen Evangeline’in arkadaşlarının bilmediklerini bilmesinin kibriyle.

“Bu ne demek oluyor?” diye yavaşça sordu Mortimer. “Sofie?”

Omuz silktim. *Düşünün bakalım.*

“Sofie?” dedi Amelie’nin sesi. Dönüp bakınca bana bakan dört çift şaşkın, korkmuş göz gördüm. “Ne diyor?”

İç çektim. Onları habersiz bırakmaktan memnun değildim. Mage’e baktım. Bir kez başını salladıktan sonra, Mage kâhini ve geriye kalan tüm vampirleri yaşadıkları yerin dünya değil de Ratheus olduğuna nasıl inandırdığını açıkladı. Mage bitirdiğinde altı çift kocaman, inanmakta zorlanan göz ona dikilmişti. Nasıl tepki vereceklerini bilmiyordum.

Gerçi Mage biliyormuş ki Viggo saldırdığında hazırlıklıydı. Yarım saniye içinde ikisi karşı karşıya geldi. Mage, Viggo’nun doğrudan onun kafatasına saplamayı amaçladığı maşayı sıkıca tuttu. Güldü. “Endişelenme, senin şüpheciliğin seni etkilenmekten korumaya yetti. Çoktan dedim.” Viggo dudak büktü. “İnan bana, yapamıyorum!” diye haykırdı Mage sahte bir masumiyetle. “Yapabilseydim, şu an Merth’in içinde, Rachel’in yanında yatıyor olurdu. Gerçi merak ediyorum... Bu dünyanın ilk vampirine benziyor muyum hiç?”

Viggo ne diyeceğine karar verirken ağzı kıvrıldı. “Hayır, benzediğini söyleyemem.”

Yani ilk vampiri tanıyormuş gerçekten de...

Maşayı bıraktı ve Viggo'nun tekrar saldırabileceği endişesini taşımağan geri çekildi. "Şimdiye kadar hiçbir vampirin beni senin tiksindirdiğin kadar tiksindirdiğini sanmıyorum. Bravo. Büyük başarı." Kara gözlerini Viggo'dan ayırmadan omzunun üzerinden bana seslendi. "Bana bunun neden hayatta kalması gerektiğini açıklar mısın? Çünkü iyi bir neden yoksa bunun şu dramatik hallerini sonlandırmayı çok isterim."

Mortimer olayı sessizce gözlemliyordu. Onun da benim gibi Mage'in yeteneklerinden emin olmadığı belliydi ve muhtemelen benimle aynı şeyi merak ediyordu. Mage onun düşüncelerini etkilemiş miydi?

Amelie ve diğerleri hâlâ Mage'in itirafının verdiği şoktan kurtulamadıklarından bu güç çekişmesini hiç umursamıyorlardı. "Olamaz! Hatırladığım her şey..." diye mırıldandı Fiona.

"Hatırladığın her şey benim her birinizin zihnine yerleştirdiklerimdi," diye yumuşak bir sesle cevapladı Mage. "Hepinizle daha önce tanıştım. Ama siz hatırlamıyorsunuz."

"Yani... Yine aynı tür bir dünyada mı bulacağız kendimizi?" diye sordu Bishop, sesi keder doluydu.

"Henüz değil," dedim, elimden geldiğince kendime güvenimi toplayıp gözlerini yerden ayırmayan Caden'a döndüm.

"Bilseydik gelmezdik," diye dalgın dalgın fısıldadı.

Uzanıp elimi koluna nazikçe koydum. "Önemi yok. Önemli olan buradan çıkmamız. Şimdi," dedim.

"O lanet kolyeyi alır almaz olabildiğince uzağa kaçabiliriz!" diye gürledi Mortimer.

"Veronique'e bir şey olmaz. Kimse ona ulaşamaz," diye ona güvence verdim sakın bir sesle, Caden'ı bırakarak.

“Veronique taşınamaz mı?” diye fısıldadı Mage.

Başımı iki yana salladım. “Hayır. O büyü buraya bağlı.” Viggo’ya döndüm. “İkinizi burada çürümeye bırakmayı ne kadar istesem de dışarıda yaklaşan bir savaş var.” Mutantlardan başlayıp dışarıdaki sihir akımına kadar onlara olanların bir özetini geçtim. “Neyle karşı karşıya olduğumuzu anlayana kadar başka bir yerde yeniden toplanmamız gerek.”

“Hepimiz mi?” diye sordu Amelie. “Dışarıdakiler de mi?”

“Hayır.” Mage’in cevabı hızlı ve kesindi. “Onları insanları öldürmemeye karşı sadece belli bir süreliğine zorlayabilirim ve onlarda siz dördünüzdeki kararlılık yok.”

“Yani...” dedi Amelie. Herkes Mage’e bakıyordu.

“Yani, onları burada bırakıyoruz.”

Aç kalmaya. Ölmeyeceklerdi; yavaş yavaş kuruyup durağan et yığınları haline gelecek, kafalarını bile kaldıramayacak kadar zayıflayacaklardı.

Her birimiz planı düşünürken odayı sessizlik bürüdü. Bu iyi bir plan mıydı? Hiç bilmiyordum. Şu noktada tek seçenek kaçmaktı. “Tamam, hadi...” diye başladım ama Leo’nun sesi düşüncelerimi böldü. *Valentina Ursula’ymış. Şimdi kabileyle birlikte.* Bağlantı biri bıçakla kesmiş gibi anında koptu. “Hayır!” diye haykırdım kendime hâkim olamayıp. Aynı anda Ileana da inledi. Duymuş muydu?

Yedi vampir anında gerildi. “Ne oldu?” diye tısladı Mortimer.

“Hiçbir şey,” diye cevap verip ağzımı sıkıca kapattım ve gözlerimi yerdeki yaralı cadıya dikip Evangeline’in yeni yeri hakkındaki mesajı alıp almadığına dair bir işaret aradım. Orası son çare olarak seçtiğim bir yerdi ve Leo’nun orayı kullanmak zorunda kalacağı kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi.

Maalesef Viggo iletişimleri takip etme yeteneğine sahip cadıya ani ilgimi fark etmişti. "Bize bildiklerini anlat!" diye talepte bulundu. Kız hemen cevap vermeyince onu kolundan tutup dizleri üzerine kaldırdı ve maşayı sağ omzundan, tam köprücük kemiğinin altına soktu. Ana damarlardan birini delmiş olmalıydı ki boynundan kan fışkırmaya ve arkamdakiler tıslamaya başladı.

Gerçi ben zar zor fark ettim, çünkü ağzından neler kaça-bileceğiyle daha çok ilgileniyordum. Ağzını ačířını izlerken ensemdeki tüyler diken diken oldu ama çıkan sadece boğuk bir hırıltı oldu. Karşılığında, Viggo maşayı döndürdü. Bunun nasıl bir acı verdiğini tecrübelerimden bildiğimden yüzümü buruşturdum. Yanaklarından yaşlar süzölürken, Ileana kelimeleri telaffuz etmeye çalışıyormuş gibi ağzını kıpırdattı. Buna izin veremezdim. Onu kalıcı olarak susturmak niyetiyle üzerine eğildim. Mortimer araya girip kızın tiz çığlığına zaman verecek kadar önümü kesti.

"Kabileyle birlikte!"

Aniden sessizliğe gömülen odada maşanın ve Ileana'nın bitik bedeninin yere çarpma sesi yankılandı. Viggo mavi gözlerinde şaşkınlıkla bana baktı. "Sofie?" Normalde bu bakışın tadını çıkarırdım ama bu kez değil. "Kabile derken ne demek istiyor? O kabile olamaz. Sen onları yıllar önce yok etmiştin."

Mortimer öfkeyle tepeme dikildi. "Bize öyle demişti. Sözüne inandık."

"Kabile kim?" diye fısıldadı Caden.

"şşşş," diye uyardım. Gözlerim hâlâ iki ölümcül hasmımda, anlamaları ne kadar sürecek diye merak ediyordum. Uzun sürmeyecekmiş belli ki.

"Sen aklını tamamen mi kaçırdın?" diye patladı Mortimer.

Ağırdan aldım. "Ne demek istiyorsun?"

"O piş kâhyanın bahsedebileceği tek bir 'kabile' var. Onları öldürmediğini anlamalıydık!" diye tısladı Viggo.

"Onların da onu en az bizim kadar öldürme ihtimali olduğunun farkında değil misin, seni aptal?" diye ekledi Mortimer.

"Ne?" diye bir ağızdan bağırdılar Evangeline'in arkadaşları. Mortimer'in sözleri paniklemelerine neden olmuştu.

Ama ben onları duymazlıktan geldim. Evangeline'in nerede olduğunu artık öğrenmiş bulunan önümdeki iki vampire odaklanmıştım. "Denize düşen yılana sarılırmış," diye cevap verdim.

Viggo'nun dudakları iğrenç bir gülümsemeyle kıvrıldı. O gülümsemeden nefret ederdim. "Pekâlâ, en azından ulaşılabilir durumda olduğunu biliyoruz."

"Siz buradayken değil," diye hatırlattım.

Gülümsemesi daha da büyüdü. "Biz ulaşmazsak başkası ulaşır," diye tehdit etti cep telefonunu göstererek.

Hiç düşünmeden, bir sarmal fırlatıp telefonu ateşin içine düşürdüm. "Buradaki tüm telefon hatlarını da yakacağım," diye kinle ekledim.

"Önemli değil." Viggo sırtıttı. "Gidip kendim alırım onu."

Gülümseme sırası bendeydi. "Nasıl? Merth'i geçemezsin."

"Bu konuyu daha şimdi tartışmadık mı? Bahsettiğiniz şu eli kulağında akıbetten kaçmamız gerek."

"Planda bir değişiklik oldu," dedim hiç vakit kaybetmeden.

"Sofie," diye uyardı Mage alçak sesle.

"Hayır!" diye çıktım. "Ona yaklaşmayacaklar. İzin vermeyeceğim. Asla! Burada oturup olacakları bekleyebilirler. Dışarıda bana yarardan çok zararları olur."

Hafif bir kıkırdama herkesin bakışlarını yerde yatan narin, küçük bedene çekti. Yanağı kendi kanından bir gölün içinde yatan Ileana gülümsedi ve fısıldadı. "Buraya geliyorlar!"

Kafamın içinde tehlike çanları çaldı. Kim geliyordu?

"Annemle aram hiçbir zaman iyi olmadı," diye mırıldandı Ileana gözleri kapanırken. "O güçlerimi asla kabullenemedi. Mükemmel bir tuzaktı bu. Ve şimdi nihayet hepiniz öleceksiniz." Birdenbire bir örtü kalkmış gibi bedeninden sihir yayılmaya başladı. Şimdi bir büyü yapmış gibi değildi. Sanki büyü her zaman vardı da ben etrafında dans eden ufak sarmalları anca şimdi görebiliyordum. Onunkiler leylak rengiydi. Tam olarak neyi maskeleymişti bunca zaman?

Yarım saniye sonra, atriymdaki bir patlamayla bina sarsılırken kütüphanenin duvarları sallandı. Bishop ve Fiona sihirli ses bariyerini ve cam kapıları kırarak atriyma koştular. Biz de hemen peşlerindeydik. Kendimizi, yoğun duman ve yanmakta olan binanın parçalarından oluşan bir girdabın içinde bulduk.

Beni endişelendiren bu değildi. Beni endişelendiren, duvardaki delikten içeri dökülen siyah giysili yüzlerce insandı. Hepsinde o kulüptekiler gibi aynı ölü gözler vardı. Ellerindeyse maket bıçakları. Bize kalıcı zarar verebilecek bir şey değildi ama bıçakların hedefinin biz olmadığını hissettim. Gerçekten de birbirlerine dönüp saldırdılar. Bıçaklarla birbirlerini kesip doğrayarak etlerinde derin yarıklar açtılar. Bir anda taş döşeli zeminde kırmızı kan nehirleri akmaya başladı. Görmezlikten gelinemeyecek kadar çoktu, benim için bile. Bu insanlar tuzaktaki yemdiler. Amaç vampirleri cezbedip kaçmalarına veya zekice savaşmalarına engel olmaktı. Ama ne için? Tabii eğer... İkiyle ikiyi toplarken midem düğüm düğüm oldu. Viggo gerçek düşmanı

kapımızdan içeri sokmuştu. Ileana'nın şeytani kıkırdaması zihnimde canlandı. *Buraya geliyorlar*, demişti. Bahsettiği kişiler Gözcüler değildi.

Bishop ve Fiona kalabalığa doğru fırladı. Hemen uzanıp Caden'la Amelie'yi peşlerinden gidemeden yakaladım. "Çıkıyoruz. Hemen." Söylemesi kolaydı. Gözleri iğrenç, damarlı kürelere dönüşmeye başlamıştı bile. Benimkiler de muhtemelen onlarınkilere benziyordu.

"Hepsini öldürebiliriz kolaylıkla," diye kükredi Caden ileri atılarak.

Sertçe geri çektim. "Dur!"

"Ne yapıyorsun?" diye tısladı Viggo arkamda. "Hadi! Sihrinle kırıp geçir şunları!"

"Onları, evet. Ama mesele şu, onların amacı dikkatimizi dağıtmak." Mücadele ilerlerken seyrettim. Ratheuslu vampirler yemi yutmuş, kurbanlarına dalıyor, doyduktan sonra iyileşeceklerini düşünerek beslenirken aldıkları bıçak darbelerini umursamıyorlardı. Ama güvende değillerdi.

"Süvariler geliyor," diye mırıldandı yanımdaki Mage kapıyı gözetleyerek. O da çözmüştü. "Cadılar. Buradan çıkmamız gerek."

"Ama Fiona ve Bishop!" diye haykırdı Amelie, gözleri dayanamayıp arbedenin göbeğine dalan iki arkadaşındaydı.

"Ben onları getiririm." Mage, beslenmekte olan Bishop'ın başında anında beliriverdi. Tutup yanımıza sürükledi. Çılgınlıktan uzaklaşınca Bishop kan arzusundan kurtulur gibi oldu.

"Gitmemiz gerek, Bishop," diye bağırdım gürültünün içinde. "Cadılar geliyor."

Kocaman gözleriyle başını salladı. "Fiona!" diye böğürdü.

"Gidip onu..." diye başladı Mage ancak birden durdu. Kara gözleri tünel girişindeydi. O yana döndüm.

Yirmi iki kadın yan yana, bir sihir duvarı gibi, kaosu içinde ortaya çıktı. Elleri havaya kaldırılmış, doğrultulmuş, ateşe hazırlardı.

"Fiona!" diye haykırdı Bishop. Çok geçti. Cadılar, Fiona'nın da aralarında bulunduğu en yakınlarındaki vampir grubuna nişan almışlardı. Ateş fırlayıp grubun etrafını sardı. Fiona alevlerin içinde gözden kayboldu.

"Hayır!" diye cıyakladı Bishop ve Amelie, elimden kurtulup ona koşmak için deli gibi çırpınıyorlardı. Neyse ki Caden ve Mage onları sıkıca tutuyorlardı.

"Gitmeliyiz. Şimdi! Yoksa sıradakiler biz olacağız," diye bağırdı Mage. Cadıların dikkati sıradaki vampir grubuna yönelmişti.

"Son kaçış yolunu kullanamayız. Bizi orada bekliyor olabilirler. Onları yeraltı garajına götür," diye talimat verdim.

"Biz oraya inemeyiz," diye hatırlattı Caden. "Merth."

Kahretsin! Büyüyü bozmak zorundaydım. Başka hiçbir şey için vaktim yoktu. "Gidin!"

Bishop direniyordu. Kederli gözleri aşkının bulunduğu alev halkasındaydı. "Bishop, gitmek zorundayız!" diye haykırdı Caden. "O gitti! Seni de kaybedemeyiz!"

"Gidin! Şimdi!" diye bağırdım ve bir daha arkama bakmadan kütüphaneye koştum. Veronique'in portresine son bir kez bakıp Ileana'nın yanına çöktüm. Huzur içinde uyuyormuş gibi görünüyordu, öyle olmadığını biliyordum. Ve artık kanını korumak zorunda olmadığını da biliyordum. Elimi boynunda gezdirip zinciri tuttum ve çektim.

Mortimer'in eli mengene gibi bileğime yapıştı. Çikolata gözlerinde korku gördüm. Çok nadir bir görüntü. "Bize yardım et."

Dişlerimi sıktım. Burada kalırlarsa ölürlerdiler. Kız kardeşimin hatırına ölmemeliydiler. "O güvende olacak," diye

söz verdim. “Siz ikiniz olmayacaksınız.” Büyüyü tersine çevirmek için bir ezgi mırıldanmaya başladım, sadece benim sesime cevap veren bir büyü için sadece benim bildiğim bir ezgi. Sözleri, Viggo ve Mortimer de dahil tüm vampirleri Merth’in hapsinden serbest bırakacaktı. Saniyeler içinde bitti. “Özgürsünüz. Çıkın buradan.”

“Veronique!” diye haykırdı Viggo kapı girişinden. “Onu bırakmam!”

“Keyfin bilir.” Mortimer’in elini üstümden attım. “Akıllandığınız zaman benimle ambarda buluşun. Ne yapacağımıza bakacağız.” Ambar, gecenin geç saatlerinde sıkça gidilip bir suçludan veya benzerinden beslenilebilecek, rıhtımdaki terk edilmiş bir binaydı. Böyle deyip onlardan ayrıldım ve cadı hattından olabildiğince hızlı kaçarak geçip garaja doğru gittim. Orada Viggo ve Mortimer’le buluşma niyetim yoktu.

8. Kabile

Gözlerim aniden açıldığında Ursula da karlı dağ kulübesi de gitmiş, yerlerini karanlık göğün altındaki orman örtüsüne ve ezgi mırıldanan insanların sesine bırakmışlardı. O mırıltının kaynağı on metre solumdaydı: koca bir ateşin etrafına dizilmiş, el ele tutuşmuş, yarı giyinik kaslı vücutlarıyla bir sağa bir sola sallanan yaklaşık elli kişilik bir grup. Halkanın dışında oturan tuhaf başlıklı bir adam davuluna ritmik bir şekilde vururken onlar da alçak seste karman çorman bir mantrayı tekrarlayıp duruyorlardı. Gözlerimi kısıp adamın kafasındaki şeye baktım. Sanki şeye benziyordu... Kaplan başı?

Bir bağırış dikkatimi tekrar ateşe yöneltti. Bu kez ateşin etrafında yükselen dört adet uzun tahta direği fark ettim. Gözlerimle direkleri yukarı doğru takip edince ateşin en az dört metre yukarısında platform benzeri bir yapıyla birleştiklerini gördüm. Platformun üzerinde koca şapkalı bir adam oturuyordu. Karanlıktı ama sanırım bana işaret ediyordu.

Leo beni transfer etmişti. Yine.

"Evang..."

Zayıf inilti dikkatimi arkamdaki kumlu zeminde yatan kişiye çekti. Julian. Ateşin ışığı parkasının önünde oluşmakta olan koyu lekeyi gösterecek kadar aydınlık veriyordu.

“Julian!” diye cıyıkladım yanında diz çökerek. Leo onu Ursula’dan kurtarmak için benimle göndermişti ama görünüşe bakılırsa çok geç kalmıştı. En ufak hareketin onu daha çok inciteceğinden korktuğumdan en hafif dokunuşlarla kışlık parkasının fermuarını yavaşça açtım. “Lütfen ölme!” diye inledim.

Aralıksız davulun ve mantranın sustuğunu hayal meyal fark ettim. Yerlerini şaşkınlık sesleri ve tuhaf bir dilde söylenen kelimeler almıştı. Julian’ın yarasının ne kadar kötü durumda olduğunu görmeye çalışmakla meşgul olduğumdan pek dikkatimi veremedim.

Evangeline, ayağa kalk, diye emretti Max düz bir tonda.

İçime bir rahatlık geldi. “Tanrı’ya şükür, buradasın Max! Julian’ın yardıma ihtiyacı var.”

Ayağa kalk. Hemen, dedi Max ikinci bir kez. Şimdi sesinde gizli bir kaygı vardı.

Onu duymazlıktan gelip Julian’ın parkasını geri çektim ve kaburga kemiklerinin arasında derin bir yara gördüm. Kan şırıl şırıl akıyordu. Çok fazla kan.

Max kükrerken göğsümde hafif bir sarsıntı hissettim. Çok fazla kan. Aç Max’i ayartıyordu. “Ona yardım et,” diye sızlandım. Az umut olduğumu biliyordum. Keşke Sophie veya Leo burada olsaydı...

Çeneme soğuk ve keskin bir şey değdi. Dönünce rahat iki metre uzunluğunda olan bir sapa tutturulmuş metal bir mızrak ucu gördüm. İçimi panik kapladı. Leo bizi tehlikeli bir yere göndermezdi, değil mi? Mızrağın sapını yukarı doğru takip eden gözlerim, onu tutan bir çift pençeli, koyu renk tenli elle karşılaştı. Daha yukarıda çıplak bir erkek gövdesi ve bir çift sarılıklı göz. Gözlerin beyazları öyle hastalıklı bir sarıydı ki karanlıkta parlayan etiketler gibi parlıyorlardı. Bu gözler iğrençlikte çürük dişler, biçimsiz

burun ve her iki burun deliğinden zıt istikamete bakan birkaç ağır altın halka ile yarışır durumdaydılar. Adamın çirkinliği karşısında sindim. Ona insan demeli miydim, ondan bile emin değildim. Neydi bunlar? Sağa sola bakınca etrafımızı saran diğerlerinin de bir o kadar tiksindirici olduklarını gördüm.

Mızrak ucu çenemin altına itildi, etime battı. *Ayağa kalk*, dedi Max ve bu kez itaat ettim. *Sana dokunmalarına izin verme*.

"Hiçbir şey yapmalarına izin vermeye hevesli değilim," diye geveledim, gözlerim bir sarılıklı göz çiftinden diğerine dolaşıyordu.

Platformun üzerinde oturan adam, şimdi gördüğüm kadarıyla şapkası renkli tavuskuşu tüylerinden yapılmıştı, anlamadığım o tuhaf dilde bir şey söyledi. Bir düzine mızrak, çoğu Max'e, biri bana doğrultulmuştu, anında yere indi. Kimse Julian'ı umursamıyordu. O kimse için tehdit değildi.

"Durun!" Ellerimi becerebildiğim en az tehditkâr hareketle kaldırdım. Hiçbiri kıpırdamadı. "Ne söyleyeceğim, Max?" diye tısladım.

Önemi olduğunu sanmıyorum.

Adamın gözleri önce Max'e, sonra yine bana çevrildi. İletişim kurma yeteneğimizi anlamış ve bundan hoşlanmamış gibi gözlerini kıstı. Yine bir dizi anlamadığım kelime söyledi. Adamlardan biri mızrağını indirip ileri çıktı ve kolunu Max'e doğru uzattı.

Max karşılık olarak dişlerini gösterdi. Bir uyarı. Tepki olarak birkaç mızrak sırtına ve bacaklarına indi. Acı bağırışları geceyi delip geçti.

"Hayır!" diye haykırdım, vampir hayvanımı yere yatmaya zorlamalarını dehşet içinde izlerken. Yere eğilip

korumak amacıyla kollarımı boynuna doladım ve sırtıma inecek acı verici mızrağı bekledim. “Karşı koy, Max!” diye kulağına fısıldadım.

Olmaz. Beni öldürürler.

Ölümsüz bir vampir hayvanı öldürmek? İçimi umutsuzluk kapladı. “Leo bizi neden buraya gönderdi, Max?” diye fısıldadım köpeği sıkıca tutarak ve kalabalığın yaklaştığını hissederken yüzümü köpeğin tüylerine gömerek.

Tüy şapkalı adam emre benzeyen bir şey söyledi. Kimse kıpırdamadı. Adam yine bağırırdı.

Ayağa kalkmanı istiyor, diye tercüme etti Max.

“Hayır! Seni tekrar mızraklayabilirler,” diye inledim.

Kalkmazsan, ikimizi birden kesinlikle mızraklarlar. Şansımı kalkmandan yana kullanmak istiyorum.

Bunu aklımda tutarak zorlukla ayağa kalktım. Lider platformdan indi ve hastalıklı gözleriyle suratımda bir şey okuyormuş gibi yüzümü inceleyerek kalabalığın arasından ilerledi. Aniden, kolunu yana uzatıp avucunu açtı. Avucuna bir mızrak konuldu.

Dehşet içinde bir ağız dolusu hava yuttum.

Kolyen, diye fısıldadı Max. *Ona göster.*

Şüpheyle adeta felç geçirmiştım, bir an kımıldayamadım. Sonra elim kolyeyi dışarı çıkarmak için boynuma gitti. Ani hareketim grupta bir kargaşaya ve mızrakların kalkmasına neden oldu. “Durun!” diye haykırdım ellerimi tekrar kaldırarak. Tüylü adam bir emir daha savurdu ve mızraklar anında indi. Bu kez yavaş hareketlerle kabanıma uzandım ve fermuarı aşağı çektim. Elimi içeri sokup zinciri tuttum ve kat kat kışlık giysilerin altından mat siyah kolyeyi çıkardım.

Tüylü adamın mızrağının ucu göğsüme yaklaşıncı nefesim kesildi. Daha fazla yaklaşmadan, mızrağın ucunu

zincire nazikçe taktı ve analiz ediyormuş gibi gözlerini kısarak kolyeyi kendisine doğru çekti. Sonra bir yüzüme, bir kolyeye bakıp başını aşağı yukarı salladı ve kendi kendine bir şeyler geveledi.

O sırada Julian inledi. Tüylü adam mızrağını bırakıp ölmek üzere olan genç adama baktıktan sonra eğilip yarayı inceledi.

“Onu hastaneye götürmeliyiz,” dedim düşünmeden. Peştamallarına ve balçık kulübelerine bakınca bu cümlenin ne kadar saçma olduğunu fark ettim. Yine de ölmesine izin veremezdim. “Ona yardım edin, lütfen.”

Tüylü adam eliyle bir daire çizdi ve sonra Julian’a işaret etti. Kalabalık hemen ikiye ayrılıp uçlarına halka şeklinde ipler bağlanmış uzun sopalar taşıyan erkek ve kadınlara yol açtılar. Her bir ipi Julian’a dokunmadan bacaklarına ve kollarına geçirdiler. Şaşırtıcı bir zarafetle onu kaldırdılar.

Julian’ı ateşe doğru götürmelerini izlerken, “Max, ne yapıyorlar?” diye endişeyle fısıldadım.

Bilmiyorum gerçekten.

Sırtıma bir şey çarptı. Dönünce kabile üyelerinden birinin ilerlememiz için beni mızrağının keskin olmayan ucuyla dürttüğünü gördüm. Tereddüt ederek ilerledim. Julian’ı taşıyanların önünde durduğu küçük kulübelere birine beş metre kala başka bir mızrak birden önümüzde belirip yolumuzu kapattı. Daha fazla yaklaşmayın, diyorlardı.

Max ve ben sessizce izlerken kulübeden bir kadın çıkıp ameliyata hazırlanan bir cerrah gibi bir çift siyah, dirseğe kadar uzun eldiveni ellerine geçirdi. Kabilenin diğer kadınları ellerinde üzerinde çeşitli nesneler, kâseler, yapraklar, meşum görünüşü aletler olan tahta tepsilerle onu takip ettiler. Ekip hiç konuşmadan, gözleri kapalı duran Julian’ın etrafını sardı.

Eldivenli kadın elinde keskin bir nesneyle Julian'a doğru eğildi. "Aman Tanrım, Max!" diye fısıldadım kürkünden tutup sıkarak. Max hafifçe homurdandı ama umursamadım. Kadın Julian'a ne yapıyordu?

Bir eliyle Julian'ın gömleğinin yakasını gevşetirken onu izledik. Sonra keskin bir nesneyle kumaşı boylu boyunca ikiye kesip parçaları iki yana açarak göğsünü ve endişe verici yarayı ortaya çıkardı. Küçükçük bir nefes aldım.

Sonra tepsiden bir tahta kaşık ve kâse aldı, kaşığı kâseye daldırdı ve soluk gri, çamurumsu bir merhemi yaranın üzerine nazikçe sürmeye başladı. Yara tamamen kaplanınca aletleri bıraktı ve yanında yere çömelip merhemi eliyle yaydı. Julian'ın yüzü kısa bir an acıyla gerildi ama hiç ses çıkarmadı.

"Max!" diye tısladım. "Ne yapıyorlar?"

Bilmiyorum ama ona tenleriyle dokunmadıkları sürece, muhtemelen yardım etmeye çalışıyorlardır.

"Tenlerinin nesi var?" Birkaç adım yaklaştım ama ikaz anlamında bir mızrak önümde sallandı. Dikkatlice geri çekildim.

Onlara Ambulans Mortem deniyor. Yürüyen Ölüm.

"Neden öyle deniyor?" Julian'ın hemşiresine yardım eden dört kadın onların etrafında el ele tutuşup bir ezgi mırıldanmaya başladıklarında afalladım.

Onların dokunuşu insan, vampir, vampir hayvan, hepimiz için anında ölüm demektir. Kendi kabileleri hariç herkes için. Ve bunu kullanmakta sakınca görmüyorlar. Ölüm kabilesi bizim türümüzden nefret ediyor. Kendi türleri hariç tüm türlerden nefret ediyorlar.

"Tek bir dokunuşla mı?" diye yavaşça tekrar ettim, anlamakta güçlük çekerek.

Tenleriyle temas edince. Evet.

Gözlerim büyüdü. "Nereden geldiler?"

Sofie yaptı onları. Kazayla. Onları yıllar önce öldürmesi gerekiyordu ama öldürmemeye karar verdi. Sanırım onlardan etkilenmişti. Onları Viggo'dan gizli tuttu tabii ki, yoksa Viggo, Sofie'nin onları yaşatacak kadar çılgın olduğunu bilse buraya bir füze gönderirdi.

"Biri nasıl 'kazayla' böyle bir şey yaratabilir?" diye sesli düşündüm.

Şu Takdir sihri. Ben bilmem... Sofie bir gün açıklar sana.

Aklıma daha endişe verici başka bir soru geldi. "Leo bizi bu insanların yanına neden gönderdi ki?"

Çünkü Sofie ona gerektiğinde öyle yapmasını söylemişti. Tabii, Sofie bunun Viggo seni bulduğu zaman olacağını düşünmüştü... Muhtemelen şu an senin için en güvenli yer burası. Akli başında hiçbir vampir veya cadı bu topraklara ayak basmaz. Büyücü sihri bunlara işlemez. Vampirlerin ve cadıların güçleri için adeta bir kara delik gibidirler. Bir anti-sihir. Kendilerine has sihirleri var.

"Ama..." Tüm bunları anlamakta güçlük çekiyordum. "Beni öldürmeyeceklerini nereden bildi?"

Şey... Kesin olarak bilmiyordu. Onları o yarattı, o yüzden ona karşı biraz hürmetleri var. Ama bir yere kadar. Birkaç yıl önce, böyle bir günün yaşanması ihtimaline karşı Sofie onlara yardımları karşılığında bir teklif götürdü. İşaret o kolyeydi. Max kıkırdadı. O kadının yılanbalığından daha çok kaçış rotası var.

"Ve tabii sen de bunca zamandır bunu biliyordun," dedim dişlerimi sıkarak.

Seni korkutmaya gerek yoktu. Buraya geleceğimizi hiç düşünmemiştim.

Başımı sinirli sinirli salladım ama süregelen ikiyüzlülüğünden dolayı Max'i azarlamaz zamanı değildi şimdi. Bilgiye ihtiyacım vardı. "Onlara ne teklif sundu?" diye fısıldadım.

Kaplanlar.

Yüzümü buruşturdum. "Ne?"

Kaplanlar. Bilirsin işte. Roaarr.

"Ama..." Davulcunun başlığını düşününce cümlemi bitirmedim.

Her nedense kaplanların onların dokunuşuna bağışlıkları var. Koca tüy yumaklarının ateş tanrısının kendilerine armağanları olduğunu düşünüyorlar, o yüzden etraflarını kaplanlarla sarıyorlar.

Gözlerim açıklıkta dolaşıp bu hayvanları aradı. "Hiç kaplan görmüyorum."

Oradalar. Daha iyi bak. Kulübelerin arkasına.

Gözlerimi kısıp karanlığın içine, söylediği yere baktım. İşte. Bir çift parlayan kedi gözü. Birkaç metre ötesinde bir çift daha gördüm. Sonra bir çift daha. Kulübelerin gerisinde kaplanlardan bir halka etrafımızı sarmış, izliyorlardı. Sırtım ürperdi.

Bir erkek çığlığıyla başımı hızla kaplanlardan Julian'a çevirdim. Artık bilinci yerine gelmiş, eldivenli kadın yarasına kemik rengi iğneler saplarken, el ve ayak bileklerine bağlı iplerden kurtulmak için çırpınıyordu. Julian'ı tutan kabile üyeleri ağırlıklarıyla uzun sopaların üzerine abanıp daha sıkı tutarak kazayla bir çıplak bacağa değmesin diye kollarını ve bacaklarını sabitlediler. Artık hareket edemeyen Julian kadının üzerinden dumanlar çıkan bir kâse aldığı görünce yüzünü acıyla buruşturdu. Kadın eğilip yarının üzerine sıcak bir şeffaf sıvı döktü. Julian acıyla gürledi.

"Hayır!" diye bağırıp ileri çıktım. Bir mızrak göğsüme tehlikeli bir yakınlıkta havada sallanıp beni durdurdu.

Bağırışım, kollarını göğsünde kavuşturmuş şekilde operasyonun başında dikilen tüylü adamın dikkatini çekti. Elini bir kez sallamasıyla, dört adam dönüp mızraklarını

indirerek bize doğru yürüdü. Max ile beni dürterek oradan uzaklaştırdılar. İyice uzaklaştıktan sonra bizi küçük bir kulübenin dar girişinden içeri soktular. Bir bez kapı inerek bizi içeride bıraktı. Çömelip kapının altından baktım ve topuklar gördüm. Adamlar nöbetteydi. Ayağa kalkıp kulübeyi inceledim. İçeride bir tahta kap ve köşede hasır minderden başka bir şey yoktu. İçerisi, tavana yakın ufak bir pencereden giren ateş ışığıyla aydınlanıyordu.

Pencereye koştum. Dışarıyı görebileyim diye pencere kenarına yetişip kendimi yukarı çekmek için önce parmak uçlarıma kalktım, olmayınca zıpladım. Fazla yüksekti. "Max. Buraya gel," diye tısladım. Üç adımda yanıma geldi. "Tam burada dur." Onu duvara dayadım. "Kıpırdama." Kollarımı boynuna dolayıp kendimi sırtına çektim.

Demek ki at olmak böyle bir şeymiş, diye homurdandı.

"Kapa çeneni, Max!" diye çıkıştım. "Tüm yalanlarından sonra bana borçlusun!" Kışlık botlarımı çıkardım. Ellerimi serin, sert balçık duvara koyup dengemi sağlayarak Max'in sırtında ayağa kalktım ve pencereden dışarı baktım.

Ateşi ve gözleri kapalı, yüzü solgun, kıpırdamadan yatan Julian'ı görebiliyordum. Tüm giysilerini çıkarmışlar ve tüm bedenini ıslak, yeşil yapraklarla kaplamışlardı. Dört kadın hâlâ etrafını çevirmiş halde ele ele, gözleri kapalı, bir ağızdan bir ezgi mırıldanıyorlardı.

"İyileşecek mi?" diye fısıldadım Max'e.

Bilmiyorum Evangeline. Üzgünüm. Sesinin tonuna bakılırsa koca köpek samimiydi.

Eldivenli kadın ayağa kalkıp koca bir kâse daha aldı. Julian'm etrafında dolaşarak berrak sıvıyı yaprakların üzerine dikkatlice döktü. Parmaklarını şıklatınca, birisi ona yanmakta olan bir çubuk verdi. Yanan çubuğun Julian'm hareketsiz bedenine yaklaşmasını izlerken korkum artıyordu

Ezgi mırıldanan kadınların sesi gitgide yükseldi ve sonunda hepsi deli gibi son ses bağırmaya başladılar.

Pencerenin altına sıkıca tutunmuş, ufak damganın sadece bir kez değdirilmesiyle Julian'ın tüm bedeninin alev almasını gözlerim yuvalarından fırlatarak izlerken, "Hayır..." diye inledim. "Hayır!" Aynı zamanda Julian'ın sırtı aşırı derecede büküldü ve kulakları sağır eden bir çığlık attı.

Dengemi kaybedip yuvarlandım. Ben sert zemine çarpmadan Max yıldırım hızıyla hareket ederek kendisini minder gibi altına attı. Koca vampir hayvanın üzerinde güm güm atan kalbimle yatarken ağlamaya başladım. Uzun bir süre susmadım. Bizi böyle korkunç bir yere gönderdikleri için Sofie'ye ve Leo'ya olan kızgınlığım her dakika daha da artıyordu. Burası dağlardan daha kötüydü, çok daha kötü. Şimdi de Julian'ı yakıyorlardı ve ben yapayalnız kalacaktım. "Bizi neden bu canavarların eline terk ettiler, Max?" diye sordum hıçkırıklarımın arasında.

Max burnunu yanağıma sürterek cevap verdi. *Leo seni Ursula'dan koruyordu, unuttun mu?*

Oturup kabanımın koluyla gözlerimi sildim. "Peki, Leo nerede? Neden o da gelmedi?" Sorumun karşılığı sessizlik oldu. "Max?" Sesim belirsizlikle titriyordu.

Kardeşlerim Ursula'nın icabına baktı. O artık yok.

"Ya Leo? O iyi, değil mi?" Cevap yoktu. "Max!"

Üzgünüm, Evangeline. Kalan canını da bizi buraya göndermeye kullandı. O artık Maeve'le birlikte.

Leo... Ölmüş mü? Bu haberle bir kez daha ağladım. Sırtımı serin duvara yasladım. Boğazımda acı bir yumru oluşuyordu. Etrafımdaki herkes ölüyordu benim yüzümden. Leo, muhtemelen Julian... Sıradaki de Max veya Sofie olabilirdi. Ne zaman sona erecekti bu? Kolye çıktığı zaman, diye fark ettim. Kabanımın üzerinde duran kolyeye baktım

ve birden onu koparıp üzerimden atmak istedim.

Sakın yapma, diye uyardı Max aklımı okumuş gibi. Bu, elimi durdurdu. Şimdilik.

Saatler gibi gelen bir süre boyunca hareketsiz topukları izledikten sonra nöbetçilerin ayaklarının kımıldadığını gördüm. Pençeli bir el perdenin kenarından içeri kıvrılıp perdeyi çekti. Dar girişten sığışarak geçen dört adam tahta ve bezden yapılmış basit bir sedyeyle Julian'ı içeri taşıdı. Onu dikkatlice yere bıraktıktan sonra tek kelime etmeden, bize hiç bakmadan dönüp gittiler. Halkadaki kadınlardan biri onların arkasından içeri girip bir köşeye bir tas ve güzelce katlanmış giysiler bıraktı. Çıkarken gözleriyle Max'i süzdü ama hiçbir şey demedi.

Yalnız kalınca ellerim ve dizlerimin üstünde emekleyerek yanına gittim. "Julian?" diye fısıldadım. Cevap vermedi. Yılgın bir şekilde üst bedenini inceleyince kısa süre önce etrafını saran ateşten etkilenmemiş olduğunu gördüm. Kadınlar yeşil, yaprağımsı maddenin tamamını üzerinden çıkarmışlar, belden aşağısını kenevir bir battaniyeyle sarmışlardı. Yarasının üstüne sürülen o gri merhem artık kurumuştu. Yüzüne dikkatle baktım. Hâlâ hayalet gibiydi ama öncekine göre daha az solgundu. Alnı terle kaplanmıştı ve yanağından aşağı birkaç damla süzölmüştü. Nedeni vücudunun enfeksiyonla savaşıyor olması mıydı, yoksa ağır ateşten miydi, bilmiyordum.

Kabilenin ve Julian'ın yaptıklarına o kadar odaklanmıştım ki aşırı sıcaklık değişimini fark etmeye fırsatım olmamıştı. Şimdi tekrar düşününce, terden sıırıslıkam olduğunu fark etmiştim. Şaşmamak lazımdı, en az otuz derece daha soğuk bir havaya göre giyinmişim. Hemen bu kat kat giysileri çıkarmazsam muhtemelen bayılacaktım.

Şapkamdan başlayarak kışlıklarımı çıkarmaya başladım ve gri içliklerimle kaldım. Ama bunlar bile çok fazlaydı. Köşedeki giysilerin yanına emekledim. En üstte Julian'ın yırtık ve kanlı giysileri duruyordu. Onların altındaysa kabilededeki kadınların giydiği iki parça giysiden, adı her neyse, vardı. Bilincinin hâlâ yerinde olmadığından emin olmak için Julian'a bakıp Max'e arkasını dönmesini söyledim. Döndü ve ben de içliklerimi çabucak çıkarıp giysileri üzerime geçirdim. Üzerimdeki eteğe ve gömlek yerine geçen kumaş parçasına bakarken, *Tanrı'ya şükür, şu üstsüz kabilelerden değiller*, diye içimden şükrettim.

Yanına dönerek, "Julian?" diye fısıldadım tekrar. Ses yoktu.

Dinlenmeye ihtiyacı var, dedi Max. *Senin de öyle.*

Cevaben, kabanımı rulo yapıp başımın altına koydum ve Julian'ın hareketsiz bedeninin yanına uzanıp elini tuttum. Uykumun gelmesi uzun zaman alacaktı.

Ufak pencereden içeri süzülen güneş ışığıyla uyandım. Yanağımdan aşağı boncuk boncuk terler akıyordu. Üzerimdeki azıcık giysiyle bile sıcak, bunaltıcı hava rahatsız ediciydi. Max yanıma uzanmıştı; gözleri kapalıydı ve kı-mıldamıyordu. Gerçi ben uyumadığımı biliyordum. O uyumazdı. O anda aklıma dünkü kâbus geldi. Ayağa fırlayıp etrafa bakındım.

Julian'ın gözleri aralıktı.

"Julian!" diye bağırıp hiç düşünmeden kendimi üzerine atınca inledi. "Pardon!" deyip çabucak oturdum ve ona baktım. "Nasıl hissediyorsun?"

Julian dudaklarını birkaç kez yaladı. "Su..." dedi hırıltılı bir sesle, zayıf elini havada salladı.

Köşedeki tasta su var, dedi Max.

Koşup aldım ve Julian'ın yanına getirdim. "Oturabilir misin?" diye sordum yumuşak bir sesle. Dirseklerinin üzerinde doğrulmasına yardım etmek için elimi ensesine koydum. Tası ağzına götürdüm. Tüm suyu içti.

"Teşekkür ederim."

Yastık yerine kullandığım kabanımı onun başının altına koyup geri yatırdım.

"Ne oldu? Son hatırladığımda kar ayakkabıları ile yürüyorduk ve kurt vardı."

Yutkundum, nereden başlayacağımı bilmiyordum. "Kulübeye döndük..." Tereddüt ettim. "Max, Valentina'nın Ursula tarafından ele geçirildiğini anladıktan sonra."

Julian hafızasını zorlarken kaşları çatıldı. "Ah, doğru. Ursula şeydi..."

"Cadı. Kötü bir cadı."

"Doğru." Duraklayıp düşündü. "Ondan sonra ne oldu? Buraya nasıl geldik?"

"Leo..." Yutkundum. Adını söylemek zaten büyümekte olan yüreğimdaki yarayı daha da açtı. "Bizi başka bir güvenli yere gönderdi." Bu noktada boğazımdaki koca yumru giderilemez hale gelmişti.

"Ya kız kardeşim?" Başını yavaşça sağa sola çevirerek kulübede etrafa bakındı. Valentina'yı arıyordu şüphesiz.

Kardeşinin Max'in kardeşleri tarafından parçalandığını ona nasıl söyleyecektim? Onun yerine, "Valentina gideli haftalar oldu Julian," dedim alçak bir sesle.

Ne dediğimi anlamaya çalışarak kaşlarını çatı. Kahverengi gözleri nihayet bulutlandı. Yaşlar birikti. "Kız kardeşim ölmüş."

Max ayağa kalkıp kapıya gitti ve burnuyla perdeyi açıp dışarıyı izlemeye koyuldu. Bu onun kaldıramayacağı kadar çoktu. Benim için de öyleydi. "Üzgünüm, Julian,"

dedim yanaklarımdan aşağı süzülen yeni gözyaşlarıyla. En yakın arkadaşımın tüm ailesini kaybedişini izlemek acı vericiydi.

Julian diğer yanına döndü; muhtemelen gözyaşlarını benden saklamak içindi. Bu hareket üzerindeki battaniyeyi kaydırды ve çıplak arkasını ortaya çıkardı. Yanaklarımdan kızardığını hissedip tam gözlerimi kaçıracaktım ki gözüme bir şey ilişti.

Kalçasında küçük, haç benzeri bir dövme vardı.

Şaşırdım. "Sen..."

Ciddi yarasına rağmen Julian'ın bedeni gerildi ve hemen bu tarafa döndü. Neyi ifşa ettiğini fark etmişti: onu Gözcülerin üyesi olarak damgalayan işaret. Ama neden diğerlerindeki gibi elinde değildi?

Max anında yanıma geldi. *Sorun ne?*

"Sen..." diye tekrar başladım ama sözler ağzımdan çıkar çıkmaz Julian'ın öleceğini fark ederek durup yutkundum. O düşmandı. Max, hayatımı kurtarmış olmasına bakmaz, onu yok ederdi.

Julian durumu fark edip yaşlı gözleriyle sessizce yalvardı.

Ama neden? Nasıl? Viggo'nun paravan ailesinin oğlu nasıl Viggo'nun haberi olmadan düşmanların bir üyesi olabilmişti? Bu, vampirlere olan nefretini açıklıyordu. Ama... Nasıl? Bir soru seli zihnime akın etti ve cevapları Max başımızda dikildiği sürece alamayacağımı anladım. "Muhtemelen hâlâ susuz," dedim Max'e. Tası kapıp ona doğru dürttüm. "Gidip biraz daha su getirebilir misin?"

Bana 'getir' kelimesini kullanma, diye cevap verdi Max. Ve baş parmaklarımdan olmadığını fark ettin mi?

"Bir yolunu bulursun, Max," dedim sakın görünmeye çalışarak ama başaramadım. "Tabii istersen ben gideyim,

sen burada kalıp Julian'ı teselli et."

Max homurdanarak tası dişleriyle elimden aldı ve perdeyi itip resmen kaçarcasına kulübeden çıktı.

Emekleyerek gidip perdenin kenarından gizlice baktım ve Max'in hafifçe yalpalayarak kulübelerin arasında dolaştığını gördüm. *Açlıktan ölüyor olmalı artık.* Etraf bomboştu. Ateşten kalanlar açıklığın merkezinde sönmek üzereydi. Gün ışığında etrafı daha net görebildim: sık bir ormanın içerisindeki bir kabile köyü. Açıklığın çevresinde en az otuz kulübe vardı. Her kulübenin kapısında iki kaplan nöbet tutar gibi oturuyor, köylerinde dolanan dev köpeği izlerlerken kuyruklarını ileri geri savuruyorlardı. Yolun karşısında, bizim kulübemizin karşısında diğerlerinden çok daha büyük olan bir kulübe duruyordu. Onu dört kaplan koruyordu. Orası tüylü adamın kulübesi olmalıydı. Sanırım kabilenin başıydı.

Max'in bizi duyamayacak kadar uzaklaştığını düşününce dönüp Julian'ın üzerine atıldım ve ellerimle omuzlarından tutarak onu sertçe yere yapıştırdım.

"Offf!" diye haykırdı.

"Kes sesini, seni yalancı!" diye fısıldadım.

Yüzünü buruşturdu. "Yalan söylemedim."

"Haklısın. Sadece işine öyle geldiğinden önemli bir gerçeği atladın. Sen ve Max'in düşündüğümünden daha çok ortak noktanız varmış!" Sesimin, ormanın sessizliğinde kulübenin dışına ulaşacak kadar yüksek olduğunu fark edip tonumu yumuşattım.

"Beni suçluyor musun?" diye fısıldadı Julian. "Sana nasıl söyleyebilirdim? Özellikle de hepimizi suçladığın o ilk geceden sonra!"

"Beni suçlayabilir misin? Tüm arkadaşlarımdan ölmesini istiyorsun!"

"Hayır, istemiyorum! Yani, istiyordum ama artık değil. Lütfen, açıklamama izin ver!" diye yalvardı Julian.

İnatçı bir ifadeyle dizlerimin üstünde oturup kollarımı göğsümde bağladım. "Açıkla öyleyse!"

Julian zorlanarak oturdu. Suçlu gözlerle bana baktı. "İki yıl önce, bu adamlar annemle babama bir teklifle geldi. Vampirlerden kurtulmamıza yardım edeceklerini söylediler." Nefeslenmek için bir an durakladı; nefesi sığıdı. "Annemle babam başta ilgilenmedi. Yani vampirler için ara sıra birkaç kâğıt imzalamak ve komik miktarlarda para tahsil etmek dışında bir şey yapmaları gerekmiyordu. Pek yüksek risk sayılmazdı. Ama birkaç ay sonra, adamlar annemle babamın aldığı paranın fazlasını ödeme teklifiyle geri geldiler. Bu tabii ki ilgilerini uyandırdı." Sesinde iğrenme vardı. "Yapmamız gereken tek şey işaretlenmekti." Kalçasını işaret etti. "Bir de tuhaf bir şey duyar ya da fark edersek bir telefon numarasına rapor etmek. Annemle babam kabul etti."

"Ya sen?"

"Onlar bayağı ikna edici olabiliyorlar." Oturmak çok zormuş gibi yavaşça geri yattı. Uzun bir süre tavana baktıktan sonra devam etti. "Rıza göstermezsem tıp fakültesinin harcını ödemeyeceklerini söyleyerek tehdit ettiler beni." Başını bana doğru çevirdi. "Ben de kabul ettim tabii ki. Yani vampirlerden bana ne ki? Bu adamların onlara zarar vermek istedikleri açıktı. Cidden onlardan kurtulmayı başarırlarsa hepimiz için daha iyi olacağını düşündüm. Lanetten ya da bu yeraltı Gözcüler grubundan ve cadılarla ittifaklarından haberim yoktu. Senden haberim yoktu." Yüzünde tuhaf bir ifadeyle bana baktı.

Yüksek sesle nefes alıp verdim ve bununla birlikte öfkemin de bir kısmı gitti. Yerini acıma ve şaşkınlığa bırak-

tı. Kendi anne babasının onu böyle bir pislige sürüklemiş olmasından dolayı acıma ve duyguları okuyabilen iki bin yıllık bir vampiri kandırmayı başarmış olmasından dolayı şaşkınlık. "Ama nasıl? Yani Viggo, paravan ailesinin çift taraflı ajan olduğunu nasıl öğrenmedi?"

Julian omuz silkti. "O kadar zor değildi, cidden. Onları hiç görmedik. Manhattan'daki mekânlarına ayak bastığım ilk gün senin orada olduğun gündü. Neden şüpheleneceklerdi ki? Adamlar... Gözcüler bize işaretlerimizi gizlediğimiz sürece sorun yaşamayacağımızı söylediler."

Açıklamasına ekledim. "Ve Viggo öyle kibirli ki kim senin onun rüşvetlerinden fazlasını verebileceğini düşünmedi."

Julian gözlerini devirip başıyla onayladı. "Çok paraya mal oldu ama oldu."

Hâlâ aklıma yatmayan bir şey vardı. "Annenle baban Gözcülerin teklifini olduğu gibi mi kabul etti?"

Julian kıkırdadı. "Hayır... Gözcüler onlara Viggo ve Mortimer'in bir süre sonra artık ortalıkta olmayacağını, o yüzden kendilerine bakılmasını istiyorlarsa anlaşmayı kabul etmelerinin akıllıca olacağını söylediler. Annemle babam büyük miktarda avans alma şartıyla kabul ettiler. Yani, sanırım her iki şekilde de kaybetmeyeceklerini düşündüler."

"Ne büyük yanlış," diye mırıldandım, hayatlarının son anlarını hatırlayıp ürpererek. "Üzgünüm," diye ekledim.

"Evet." Julian'ın sesi duygusuzdu. "Ama neyse ki hayattayken Gözcülere yarayacak hiçbir şey öğrenmediler."

Dediklerini kavrayınca gözlerim büyüdü. *Hayır ama sen öğrendin.* Julian her şeyi biliyordu. Bildiğim her şeyi ona aptal gibi anlatmıştım. Bu, vampirlere zarar vermeye yetmedi. Değer verdiğim herkesi yok etmeye yeterdi.

O sırada, Max dişlerinin arasında dengelemeye çalıştığı taştan suları sıçrata sıçrata perdeyi itip içeri girdi. Taşı Julian'ın ulaşabileceği bir yere bıraktı.

"Teşekkürler, Max," diye mırıldandı Julian taşı alırken. Tasın kenarından suyu içebilecek kadar başını kaldırıp içerken endişeli gözleri sürekli bende idi.

Bir bilsen Max, diye düşündüm gözlerim ikisi arasında gidip gelirken.

Julian bitirince taşı yere yarı koydu, yarı düşürdü ve elinin tersiyle çenesini sildi. "Ne olursa olsun, bunu kabul ettiğime pişmanım."

Neye pişman? dedi Max.

"Şimdi yakalanınca tabii ki pişman olursun," diye cevap verdim öfkeyle.

Ne yaparken yakalandı? diye sordu Max telaşlı bir tonla.

"Hayır... Şimdi seni tanıdığım için. Şimdi tüm hakikati ve çatışma çıkarsa olabilecekleri bildiğim için."

Seçeneklerimi ölçüp biçerken dudaklarımı birbirine bastırdım. Şu anda Max'e söyleyebilir ve Julian'ın Caden ve diğerleri için oluşturabileceği tehdidi sonlandırabilirdim. Ama... Beni Ursula'dan kurtarmıştı. Beni korumak için kendi kız kardeşine, onun bedenine saldırmıştı. Ona borçluydum. Ona güvenmek zorunda değildim. Ama her şeyi enine boyuna düşünmek için zamana ihtiyacım vardı. Yine dünyanın ıssız bir köşesine sürülmüşken fazla sorun yaratamazdı. Onun işini bitirmek sadece bir sözüme bakardı. "Hiçbir şey Max," dedim nihayet ve zafer kazanmış edasıyla ekledim. "Her şeyi bilmen gerekmiyor."

Max memnuniyetsizlikle homurdandı ama hiçbir şey demedi.

Julian'ın gözlerindeki endişe hafiften kalktı. *Henüz kurtulmuş değilsin, seni yalancı.* Ona sırtımı döndüm. Dizlerimi

göğsüme çekip olan her şeyin yasını tuttum. En azından bu kez kendimi tamamen aptal hissetmiyordum. Forero'lar herkesi kandırmıştı, sadece enayi, saf Evangeline'i değil.

Saatler gibi gelen bir süre boyunca ben balçık duvara bakarken kulübeyi rahatsız edici bir sessizlik doldurdu. Nihayet hafif bir horlama sesi duydum. Güzel. Uyanmazsa günün geri kalanı boyunca onunla konuşmaktan kolaylıkla kurtulabilirdim.

9. İllüzyon

Evangeline'le birlikte New York'a gelişimizden beri Viggo ve Mortimer'in jetine ilk kez biniyordum. İçeride dört vampir sırayla volta atarken, üç tanesi daha birkaç saat önce kaybettikleri Fiona'nın acısıyla kendilerinde değilken, pek de o zaman olduğu gibi hissettirmiyordu.

Beşinci Cadde'deki saraydan kaçmak kolay olmuştu ama hoş olmamıştı. Zırhlı araçla bile olsa, kaçmak için bir direksiyonun arkasına geçip bir cadı ordusunun üzerine sürmek aşırı riskli olacağından, garajdan kanalizasyon sistemine girip bir buçuk kilometre boyunca lağım, fareler ve diğer pisliklerin arasından ilerleyerek Central Park'tan dışarı çıktık. Oradan bir araç çalıp hız sınırını üç kat aşarak rekor sürede Viggo'nun uçak pistine vardık.

Bishop olmasa, muhtemelen koşarak da aynı sürede uçağa varabilirdik. Mage yol boyunca her adımda kalbi kırık vampirle mücadele etmek zorunda kaldı. Bishop'ın tek istediği geri dönüp savaş alanına dalmak ve Fiona'nın öcünü almaktı. Kendisinin de ölümüne neden olacak dik-katsiz bir hareket. Ona birkaç sakinleştirici büyü yapmayı bile denedim ama hiçbirisi işe yaramadı. Öfkesi hepsini alt ediyordu. Kendimi, Mage onu sakin sakin uyması için zorlayabilseydi diye dilerken buldum. Nihayetinde, Mage debelenip bağırarak Bishop'ın kalın boynuna ince kolunu dolayıp tünel boyunca sürükleyerek onu kaba güçle ha-

yatta tuttu. Aralarındaki irilik farkıyla adeta gülünç bir görüntüydü. Mage'in böyle zahmete girmesine şaşırmıştım ama minnettardım. Bir tanesini kaybetmek Evangeline için yeterince zor olacaktı zaten. İki tanesini kaybetmekse...

Şimdi, Evangeline'in benim sihir hatalarımdan birinin sonucu olarak yaratılmış olan bir grup şeytanın eşliğinde beklediği Güney Amerika'daki ıssız adaya doğru uçuyorduk. Bir yanımda, kızımı nihayet tekrar görebileceğim için mutluluktan uçuyordu. Ve buluştuğumuzda, ona karşı gerçek duygularımı saklamak, kendimi ondan uzaklaştırmak için sabırla taktığım maske artık olmayacaktı. Onun yanında olabilmek için kuytularda gizlenmek zorunda olmayacaktım artık. Artık hayat farklı olacaktı.

İç çektim. Hayır, hayat farklı değildi henüz. Şu an için neşeden çok uzakta olmam gerekiyordu. Onun üzerindeki ölümcül laneti bozmayı başaramamıştım. Hâlâ lanetliydi ve şimdi de Viggo ve Mortimer nerede olduğunu biliyordu. Kabileyi orijinal yerlerinden başka bir yere taşımadığım için kendimi sessizce azarladım. O zamanlar gereksiz gelmişti. Ada öyle ıssız, o yaratıkları saklamak için öyle harikaydı ki. Ben o laneti kaldırmanın bir yolunu bulana kadar Evangeline hâlâ tehlikedeydi. Sonra Caden onu dönüştürebilirdi. Bunu isteyeceğinden emindim ve sonrasında kırılgan bir insan olmayacaktı artık.

Kabinin ön tarafında dikilip gözlerimi yolcularda gezdirerek atmosferi değerlendirdim. Tam bir umutsuzluk vardı. Hepimiz sırayla jetin duşunda yıkanıp üzerimizdeki kanalizasyon kalıntılarını temizlemiştik. Caden ve Mage uçak pistindeki diğer özel jetlerden hepimiz için giyecek temiz bir şeyler araklamışlardı. Saldırının fiziksel kanıtı çoktan gitmişti. Ama cadıların saldırısının bizi derinden yaraladığını görmek için bir koltukta tek başına oturup alnını cama dayamış bir şekilde boş, gri gözlerle karanlık

gökyüzünü seyreden Bishop'a bir kez bakmak yeterliydi. Genç adam için yüreğim sızlıyordu. Yedi yüz yıllık aşkının yanmasını izlemişti! Şimdi içinde büyümekte olan hastalık benim de anladığım türdendi. Hem kendisi hem de etrafındakiler için tehlikeliydi. Ona dikkat etmemiz gerekecekti.

"Bayan Sofie?" Genç kabin görevlisi Jasmine başını kabine uzatıp beni karanlık düşüncelerimden uyandırdı.

Dönüp ona gülümsedim. Uçak pistine giderken onu ve iki pilotu çağırmış, sonra da Viggo'nun rızası olmadan uçmaları için onları etkim altına almıştım. Üçü, bir saat içerisinde uçuşa hazır olma beklentisiyle yedi gün yirmi dört saat haber bekliyorlardı. Mantıksız bir istekti ama fazla çalışmıyorlardı ve dolgun bir ücret alıyorlardı. Bu da onları Viggo'nun eksantrik taleplerine cevap vermeye, yakın yerlerde oturup bir telefonla her şeyi bırakıp koşmaya istekli kılıyordu. Tabii ki işverenlerinin ne olduklarından haberleri yoktu. Sadece şüpheli işler çevirdiklerini düşünüyorlardı. "Evet, Jasmine?"

"Benden Bay Viggo uçak pistine vardığında size haber vermemi istemiştiniz. Kule aradı. Şimdi varmış."

Tahmin ettiğim gibi. Yani Viggo ve Mortimer benim çoktan el koyduğum jeti almak üzere uçak pistine gelmişlerdi. Evangeline'e onlardan önce ulaşmak için onları kandırdığımı fark ettiklerinde çok kızacaklardı. Ama şaşırmazlardı. Aslına bakılırsa ambarda o kadar zaman beklemiş olmalarına ben şaşırmıştım. "Ve?"

"Ve başka bir uçak almaya çalışmışlar ama bütün kokpitler tahrip edilmiş."

Bakışlarım kısa bir an Mage'e gitti. Kadın hafiften gülümsedi. O ve Caden giysi ararken, daha da avantajlı bir başlangıç yapmak için elektronik aygıtları mahvetmiş olmalıydılar. Zekice. Şimdi Viggo ve Mortimer pilot dışında bir de uçak bulmak zorunda kalacaklardı.

"Bilgilendirdiğin için teşekkürler." Gülümsedim. O tam dönüp giderken aklıma başka bir düşünce geldi. "Aa, Jaz?"

"Evet?"

"Haberlerde Manhattan'da bir patlama veya terör saldırısıyla ilgili bir şeyler duydun mu ya da öyle bir şeyler?"

Jasmine başını iki yana sallarken mükemmelce şekillendirilmiş kaşları çatıldı. "Hayır, Bayan Sofie."

Tekrar gülümsedim. "Teşekkürler." Demek ki cadılar saldırıyı gizliyorlardı. Neden, bilmiyordum. Ama vampirlerin haber olmadığı her gün, ifşa olmamızı ve kaçınılmaz dünya savaşının başlamasını bir süre daha engelliyordu.

Jasmine arkasında çiçek kokulu şampuan kokusu bırakarak başını kokpite geri soktu ve kapıyı kapattı. Kilidin sesini duydum ve kıkırdadım. Girmek isteseydik, girerdik. Ama bir kilit onlara kendilerini güvende hissettiriyorsa, varsın öyle olsun.

"Peki bu ne anlama geliyor? Yine de gelecekler mi?" diye sordu Amelie, New York'a gelişinde Evangeline'in oturduğu koltuktan bana zümrüt yeşili gözleriyle bakarak.

"Eminim gelirler. Biz sadece onları biraz oyalamış olduk. Oraya gelmenin bir yolunu bulacaklardır. Biz sadece onlardan önce varmış olacağız ve umarım onlar varana kadar da gitmiş oluruz." Kabilenin yaşadığı Güney Amerika'nın ucundaki o ıssız ada Viggo'nun bu dünyada gitmek isteyeceği son yerdi. Ama Veronique'in kolyesi oradaysa, oraya gideceği güneşin doğuşu kadar kesindi. Tek umudum oraya gitmek için bir katliam yapmamasıydı.

"Peki oraya vardığımızda ne olacak?" diye sordu Caden. Kolunu korumacı bir tavırla kız kardeşinin etrafına dolamıştı. Güzel yüzü endişeden bozulmuştu. "Kim bu kabile?"

"Aa, evet. Benim marifetim." Dudaklarımın gülümseme şeklini aldığını hissettim, gerçi o kabileye dair hiçbir şey

gölümsemeyi hak etmiyordu. Gidip bir koltuğa, Evangeline'le uçarken oturduğum aynı koltuğa **oturdum** ve sordum. "Evangeline kazayla onu lanetleyen, **benim** yaptığım büyüden bahsetti mi hiç?"

Amelie ve Caden başlarıyla onayladılar. "Takdir gibi bir şeyler demişti?" dedi Amelie.

Başımı salladım. "Evet, Takdir. Temel olarak cadıların tanrıları gibi bir şey. Ben onları masanın etrafında oturmuş, umutları ve hayalleri sapkınca bir çözüme dönüştürmenin yollarını arayan bir grup şişman ev kadınına benzetiyorum," diye alaycı bir şekilde açıkladım. Mage yorumumu komik bulup hafiften kıkırdadı. Dönüp ona ters bir bakış attım. "Ama... Ah! Doğru ya. Unutmuşum, **Mage. Sen** Takdir'i zaten biliyorsun, değil mi? Aklımdan **çıkmış**. Senin aklından çıktığı gibi."

Mage başını yana eğdi, sonra dokundurmamı **anladığı**nı gösterircesine sessiz bir "iyiydi bu" der gibi başını yere eğdi.

Caden ve Amelie'ye döndüm. "Tabii, Takdir'in fiziksel bir şekli olsaydı neye benzerdi bilmiyorum. İlk seferinde onları çağırmayı nasıl başardığımı bile bilmiyorum. Onlarla iletişim kurmak için bir kılavuz kitap yok. İnsanların tanrılarına dua etmesi gibi bir şey. Nathan'la birlikte olmak amacıyla dönüşmek için yanıp tutuşurken bir şekilde onlara rastladım..."

Gevezelik ettiğimi fark edip düşüncelerimi çabucak toparladım. "Her neyse, ilk Nedensel Büyü'yü, yani Takdir'in bahsettiği büyüü yaptıktan kırk yıl sonra sabırsızlanmaya başladım. Sabırsızlandığım zaman da dikkatsiz şeyler yapmaya başlıyorum." Nathan bunu her fırsatta dile getirdi. "Takdir'i sınamaya başladım. Bana ne vereceklerini görmek için, soruna farklı açılardan saldırarak her tür Nedensel Büyü'yü yaptım. **Bu** büyülerden bir tanesi ilk büyü-

mü silme girişimiydi: hiç olmamış gibi, kaderi değiştirmek için. Küçük bir ihtimal olduğunu biliyordum ama kaybedecek neyim vardı? Ve bekleneceği gibi Takdir bir 'fikir' buldu." En iyi alaycı göz devirişimi yaptım onlara. "Amazon'daki bu ıssız kabileyi vampirlerin ve cadıların gücüne karşı bir anti-sihre çevirdi."

"İlginç," diye mırıldandı Mage endişeli bir ifadeyle. "Bu bizim dünyamızda olmayan Nedensel Büyülerin ikincisi." Mage "bizim dünyamız" dediğinde Caden'ın suratını asması gözümünden kaçmadı. Hafızalarını manipüle etmesini hâlâ kabullenememişlerdi. Onları suçlayamazdım.

"Emin misin?"

Mage kesin bir şekilde başını salladı. "Ve neden sizin dünyanızın ilk vampiri bana benzemiyor?"

"Hiç mantıklı değil..." diye hak verdim daha çok kendi kendime konuşarak. Şu Takdir bulmacasının akla yatmayan bir parçası daha. Bozuk bulmacalardan nefret ediyordum. "Dünyalarımız paralelse, sizin dünyanızda da benim gibi biri olmalıydı, aynı Nedensel Büyüleri yapıp vampir zehrini yok etmeliydi." Amelie ve Caden başlarıyla sessizce onayladılar. Yüz ifadeleri şaşkınlıklarını yansıtıyordu. Göz ucuyla, Bishop'ın bile dikkat kesildiğini fark ettim.

"Sen bizim dünyamızda var olmamış gibisin," dedi Mage. "Sizin dünyanıza özgü gibisin. Belki de olayların akışını değiştirmek için buraya yerleştirilmişsiniz."

Teorisi üzerinde düşündüm. "Kim tarafından yerleştirilmiş?"

"Takdir?" diye önerdi Mage. "Yani, kaç tane paralel dünyayı yönetiyorlardır? Benimki, seninki, daha kaç tane vardır? Belki de aynı şeyin tekrar tekrar olmasını, aynı yüzleri izlemekten sıkılmışlardır. Belki de olaylara köstek olmaya karar vermişlerdir."

Bu hiç aklıma gelmemiştir. Ben Takdir'in kösteği miydiniz? Var oluşum, sihrin sınırlarını test etmeye olan sürekli isteğim bu tanrıların olayları renklendirme isteğinin bir yan ürünü müydü? Belki de Takdir tanrıları eşofmanları ve bigudileriyle oturmuş, çılgın soytarıları şimdi ne yapacak diye bekleyip izliyorlardır. Düşüncesiyle bile midem düğümlendi ve kanım buz kesti. Ben onların eğlencesi miydiniz?

Mage'in sesi beni sessizce kara kara düşünmekten çekip çıkardı. Başımı kaldırıncaya hepsinin bana baktığını gördüm. Ne kadar süredir dalmıştım? "Peki öyleyse, bu kabile... Tam olarak ne onlar?" diye sordu.

Doğru ya. Kabile. Yüzüme düşen saç tutamını çektim. "Güzel soru. Pek emin değilim." Onlara özet geçtim: zehirli ten, çirkin görüntü, on beş kilometrelik yarıçap içerisindeki cadıların sihrinin onların sihri karşısında işlememesi, Evangeline'i korumak için onlarla yaptığım kaplan anlaşması. "Ateş tanrısına tapıyorlar. Bilmiyorum..." Mage bana soran gözlerle bakınca gözlerimi devirdim. "Ama sihirlerinin tam olarak ne yapabildiğinden emin değilim. Bir gün, bu yaklaşan savaştan sağ çıkarsak belki deney yaparım. Onları bu yüzden bunca zamandır sakladım ve yaşattım. Şimdilik, bu sefil yaratıklardan mümkün olduğunca uzak durmayı tercih ediyorum."

"Neden kaplanlar?" diye birdenbire sordu Amelie.

Omuz silktilim. "Yoldaşlık dışında bir neden aklıma gelmiyor. Onların dokunuşundan etkilenmeyen tek yaratık kaplanlar. Köylerinde bu hayvanlardan bir sürü var ve Evangeline oraya gelirse onu güvende tutmaları karşılığında onlara daha çok kaplan getireceğime söz verdim. Nedeni her neyse, anlaşma yapmakta çok işe yarıyorlar."

"Tam da Takdir'in aklına gelebilecek saçmalıkta bir şey bu gerçekten," diye ekledi Mage küstahça.

"Yani bu kabile tehlikeli. Olabildiğince hızlı girip çıkacağız," dedi Caden. "Ne yapmamız gerekiyor?" O sırada elindeki, Evāngeline'in kırışmış fotoğrafını fark ettim, haftalar önce ona gizlice verdiğim fotoğrafı. Onu birçok kez bir köşede ona bakarken yakalamıştım. Sevimli bir fotoğraftı. Ama gerçeğiyle bir olmazdı. Ve bu bana, onun Evāngeline'le olmasının tamamen güvenli olup olmadığını anlamam için yapmam gereken bir şeyi hatırlattı.

Ayağa kalkıp mini buzdolabına gittim. İçinde olacağını bildiğim birkaç kan torbasını aldım. Viggo her yere kan zulalamıştı. "Kabileyi bulacağız." Torbaları gruptakilere atmaya başladım. Bishop'a attığım torba dizine çarpıp yere düştü; almak için kılını bile kıpırdatmadı. "Bizi öldürmemelerini umarak Evāngeline'i alıp gideceğiz." En son Caden'a sıra gelince beklentiyle ellerini açtı. "Sana yok." Kaşlarını çattı. Amelie de öyle. Caden'dan bana doğru dönerken bukleleri uçtu. "Sana güvenebileceğimi bilmem gerek."

"Son yirmi saat hiçbir şeyi kanıtlamadı mı?" dedi Caden.

"Evet ama Evāngeline'i ilk gördüğünde duygularının seni kontrolden çıkarmasından endişe ediyorum." Duygulardan kastım şehvetti. Şehvet de taze kan kadar kışkırtıcıydı ve yirmili yaşların başında olan Caden kesinlikle utangaç küçük bir çocuk değildi. "Seni sınamam gerek."

Caden gözlerinde endişeli bir soruyla tek kaşını kaldırdı.

Kokpite gidip kapıya vurdum. Jasmine neredeyse hemen başını çıkardı. "Biraz gelebilir misin? Sadece bir dakika." Uzanıp elini tuttum.

Başını salladı ve kabine girip gözleriyle diğerlerini taradı. Arkasından kapıyı kapattım. "Ne tatlı kahverengi gözlerin var," dedim, parmağımla çenesini tutup dikkatini

tekrar kendime yönlendirerek. Gerçek niyetimden bihaber, mahcup bir şekilde gülümsedi. İrislerine odaklanıp, odaklarımız birbirine kilitlenene kadar gözlerini gözlerimin içine çekti. Saniyeler sonra bana boş gözlerle bakıyordu; etki altındaydı. "Caden'ın yanına gidecek ve ona kanını sunacaksın," dedim.

"Ne?" dedi Caden arkamdan. "Delirdin mi sen?"

Onu duymazlıktan geldim. "Hazır mısın?"

Jasmine aptal aptal baş salladı.

Elinden tutup Caden'a döndüm. "Sana güvenebileceğimi bilmem gerek."

Kuşku dolu yeşim gözleri bir Jasmine'e bir bana baktı. "Bu neyi, nasıl kanıtlayacak Sofie?"

Cevaben, birkaç yüz sarmal kopardım. Hızlı bir kamuflaj ezgisiyle, Ursula'nın Evangeline'i kandırmak için kendisini kuşlara yem veren tatlı yaşlı bir kadına dönüştürmek için kullandığı türden bir ezgi, sihrimi serbest bıraktım. Sihir Jasmine'in etrafında bir hortum gibi döndü. Bunu sadece ben ve Mage görebiliyorduk. Hepimizin gözü önünde, Jasmine'in saçlarının rengi açıldı ve on beş santimetre uzadı, gözlerinin rengi sütlü çikolata rengine döndü ve teninin rengi açıldı.

Evangeline'e dönüştü.

Diğerlerinden keskin nefes alıp verme sesleri duydum. Bu serabı görmek benim için bile ürperticiydi, üstelik de yaratan bendim. "Şimdi, rica etsem..." Caden'a işaret ettim.

Jasmine yavaş, katatonik adımlarla yürüdü ve Amelie'nin karşısındaki boş sandalyeye, Caden'ın yanına oturdu. Saçını toplayıp bir kenara çekti ve eğilerek uzun, ince boynunu açtı. "Buyur. Hadi," dedi, Evangeline'inkine benzeyen sesiyle.

Gergin bir şekilde yutkundum ve Caden'ın illüzyonun verdiği hayretle gözlerini birkaç kez kırpıştırdığını izledim

Lütfen kendine hâkim ol. Şimdi tüm bedenine elektrik yayan arzusuna karşı koymazsa, onu yanımda kabileye götürmem mümkün değildi.

Caden çenesini sıktı. “Hayır,” diye kükredi dişlerini sıkarak.

Hafifçe gülümsedim. İlk basamağı geçmişti. Ama asıl test bu değildi. Aklımda tek bir düşünceyle illüzyonun yanına süzülüp sandalyesinin altından keskin bir metal parçası kopardım. Bileğini tutup metalle kestim ve geniş bir yarık açtım.

Dört vampir birden tısladı. *Tamamdır. Caden için Evangeline’in yanındayken de ancak bu kadar zor olacak.* Kanını emmeye başlarsa ölene kadar durmazdı, bunu garanti edebilirdim. O yüzden karşı koyması gerekiyordu.

Jasmine bileğini Caden’ın ağzına tuttu. “Hadi,” dedi tatlı tatlı.

Caden dişlerini daha da sıktı. Midem bulanmaya başladı. Bunun işkence olduğunu biliyordum. Eğer karşımda oturup bana bileğini uzatan Nathan’ın bir insan versiyonu olsaydı, karşı koyabilir miydim, bilmiyordum. Ve bu yüzden emin olmak zorundaydım.

Buz gibi mavi-yeşil gözler öfkeyle bana baktı. Dönüşüme karşı savaşıyordu; gözlerinin beyazı kırmızıyla lekelenmişti, göz bebekleri büyümüştü ve ufak damarlar büyümeye ve atmaya başlıyordu. “Saçmalık! Onu öldürmeden götür karşımdan,” diye fısıldadı acı çeken bir sesle.

Cevabım çabuk ve kati geldi. “Evangeline’i bir daha görmek istiyorsan kendine hâkim olacaksın. Kızıma bir şey olmasına müsaade etmektense bin tane Jasmine’i feda ederim.”

İkaz Caden’ın kontrol seviyesini artırmışa benziyordu. Dönüp illüzyona tekrar baktığında, gözlerinde o açlık yoktu. Burnunun dibindeki kanayan bileği görmezlikten gelip

yüzünü inceledi. Bir süre sonra elini kaldırıp parmağını çenesinden boynuna doğru gezdirdi. "Ona çok benziyor," diye mırıldandı.

Lütfen kendine hâkim ol. Lütfen. Kabinde bir metal gıcırıtısı yankılandı. Aşağıya bakınca tırnaklarımın koltuğun fildişi deri döşemeyi deldiğini ve metal iskeletini eğdiğini fark ettim. Derin, sakinleştirici bir nefes alıp elimi bıraktım ve tekrar Caden'a döndüm.

Uzun bir süre öyle kaldık: Caden ve Amelie, Evangeline'in bileği kanayan sahtesine bakarken Mage de ilgiyle izliyordu. Bishop kendi kişisel cehennemine dönmüş, tekrar pencereden dışarıyı seyretmeye koyulmuştu.

Nihayet, yerdeki kan gölü beni endişelendirmeye başlayınca ona uzandım. "Teşekkür ederim, Jasmine," dedim illüzyonu ve etkiyi kaldırarak. Jasmine'in gözlerindeki sis kalktı ve şaşkınlıkla etrafa bakındı. "Ah, yazık sana! Bileğin çok kötü kesilmiş." Elinden tutup ayağa kalkmasına yardım ettim. "İndiğimiz zaman yaraya baktırmalısın."

Benim sözlerim acıyı hissetmesine izin vermiş gibi irkil-di. Bileğini kaldırdı ve hayret dolu gözlerle baktı. "Nasıl... Nasıl yaptım bunu?"

"Cam." Yalan dilimden rahatça çıkıverdi. Yalan söylemek, yıllar önce doğamın bir parçası olmuştu.

"Cam mı?" diye tekrarlayarak kanıt görmek için yerlere baktı.

Mage, nereden bulduğu bilinmez, elinde kırık bir şarap bardağıyla yanımda belirdi. "Evet, bak."

Jasmine ona boş boş baktı. Ona bunları yaşattığım için bir parça vicdan azabı duydum.

"İşte, bunun faydası olur." Mage, koltuklardan birinin altındaki daha önce hiç kullanılmamış ilk yardım çantasından aldığı gazlı bezi bileğine hızlı hızlı sardı. Kadına dondurucudan bir buz kalıbı verdi. "Bunu üzerine bastır,"

dedi sıcak bir gülümsemeyle. “Kanamayı durdurmaya yardımcı olur.”

“Evet, bununla bir şey kalmaz,” diye ekledim. Elimi buz torbasının üzerine koyup yaranın kapanması ve iyileşmeyi hızlandırmak için bileğine çabucak birkaç sihirli ip dokudum. Kokpitte kanayan biri iyi olmazdı.

“Ah, tamam. Teşekkürler,” diye mırıldandı Jasmine, birkaç kez dönüp bize bakarak kokpite doğru yavaşça yürüdü.

Kapının kilitlendiğini duyana kadar gülümsemedim. “Artık biliyoruz,” dedim. Caden sırtarak karşılık verdi; rahatladığını görmemek mümkün değildi. Ben de rahatlamıştım. Evangeline konusunda Caden’a güvenebilirdim.

Tatmin olup yanından geçip gittim ve yolumun üstünde bir kan torbası kapıp boş bir köşeye oturdum. Strateji geliştirmek için zamana ihtiyacım vardı. Evangeline’i oradan nasıl çıkaracaktım? Ve bu dünyada Viggo ve Mortimer’den saklanmak için nereye gidebilirdik?

Maalesef strateji için pek vaktim olmadı, çünkü Mage karşımdaki sandalyeye oturdu. “Pekâlâ, bu seni mutlu etmeli. Evangeline için tehlikelerden biri azaldı?” diye sordu nabız yokluyormuş gibi. Şimdi mutant avlamakla veya cadılarla savaşmakla meşgul değilken ona nasıl tepki vereceğimi görmek istiyordu muhtemelen. Artık ben onun ne olduğunu, sahip olduğu güçleri ve oluşturduğu tehlikeyi biliyorken. Dürüst olmak gerekirse, Mage’le ne yapacağımdan emin değildim artık. Güvenmediğimi açıkça söylediğim biri için, sırrını açıkladığında büyük bir parçam ihanete uğramış gibi hissetmişti. Sanki daha önce açıklayabilirmiş gibi. Aptalcaydı, gerçekten... Ama yine de görmezlikten gelmek mümkün değildi. Ne düşündüğüne dair bir ipucu bulmak için yüzünü inceledim. Hiçbir şey. Okumak mümkün değildi. “Evet. Bir tehlike azaldı.”

“Peki şimdi ne yapacağız?”

“Biz?” Küçük, iddiasız bir kelime ama ondan gelince çok anlam yüklüydü. Bir takım olduğumuzu ima ediyordu.

“Evet, düşündüm ki...” Mage bocaladı, beş bin yıllık vampirden görmeye alışık olmadığımız tuhaf bir şeydi bu. Ve sonra olan oldu. Başını eğip kucağına koyduğu ellerine bakarken maskesinin düştüğünü gördüm. Anlık bir şeydi ama altındaki kederi, kaybı gördüm. Tekrar başını kaldırmaya kadar epey süre geçti. “Bana güvenmeni sağlamak için söyleyebileceğim hiçbir şey yok, değil mi?”

“Hayır. Olduğuna inanmıyorum.”

Başını salladı ve gözleri kararlılıkla parladı. “Tamam. Oku beni.”

“Ne?” dedim şaşırarak.

“Oku beni,” diye tekrarladı.

Ama ben çoktan başımı iki yana sallıyordum. Alnımda derin kırışıklıklar belirdiğini hissediyordum. “Seni duydum ama... Ne?”

Mage yüksek sesle iç çekti. “Ratheus’tayken, seni ilk öğrendiğim zaman, aynı zamanda vampir olan bir cadı, itiraf etmeliyim ki merak etmiştim. Ve etkilenmiştim. Sonra seninle tanışınca... Seni tanıyınca birbirimize ne kadar benzediğimizi fark ettim.”

“Hiç de benzemiyoruz!” diye çıkıştım.

“Öyle mi?” Ufacık gülümsedi. “Güçlü kadınlarız, cadı soyundanız... Tabii, ben artık cadı değilim ama o günleri hâlâ hatırlıyorum. İkimiz de bu dünyayı kurtarmak istiyoruz. Ve ikimiz de masum insanları öldürmekten hoşlanmıyoruz.” Gülümsemesi kayboldu. “İkimiz de korkunç kayıplar yaşadık. İkimiz de yalnızız.”

“Ben yalnız değil...” Bu yalanı söyleyemedim, sözlerim yarıda kaldı.

“Gerçekten mi? Peki ailen nerede? Arkadaşların?”

Duraksadım, arkadaş bahsi geçince Leo’yu hatırladım. Cadı saldırısından beri eski dostumu, gönderdiği mesajı ilk kez düşününce içim acıyla doldu. Bağlantı ansızın, tamamen kopmuştu. Bu sadece tek bir durumda olabilirdi. Ölüm.

“Benim kimsem yok,” dedi Mage ben konuşmayınca. “Tek bir arkadaşım bile yok. Senden başka.”

Bu sözüm ona “arkadaşlık” iddiasını reddetmek üzere ağızımı açtım ama çoktan tekrar konuşmaya başlamıştı. “Sana anlatmalıydım. Sana güvenmeliydim.” Başını eğip ellerine baktı. “Üzgünüm.”

“Pekâlâ... Dediğin gibi, sana güvenmemi sağlayacak söz kalmadı.”

“Evet, öyle dedim.” O kararlı, kendine güvenen “Mage sesi” geri gelmişti. “O yüzden oku beni. Otuz saniyede hakkımdaki her şeyi öğreneceksin.” Başımı yana eğip gülümsedi. “Belki de bir dakikada. Beş bin yılda göz atılacak çok fazla anı vardır. Niyetlerimin samimi olduğunu göreceksin. Gizli bir planımın olmadığını göreceksin. Evangeline’i ve bu dünyayı korumana yardım etmek için buradayım.”

O ufak tefek, solgun Asyalı yüze bakarken ona inanmayı çok istediğimi fark ettim. Yani... arkadaşıma. Ama asla inanmayacaktım. Saklayamayacağı şeyleri öğrenene kadar.

Bir an daha tereddüt etmeden, o teklifinden geri dönmeden bedenine bir düzine sihirli filiz saldı. Sonuna kadar açık bir kapıdan içeri davet edilmişler gibi içeri süzülüp Caden’da olduğu gibi, Mage’in hatıraları ve düşünceleri arasında yılan gibi kıvrıla kıvrıla gezindiler. Ama bu kez daha fazlası vardı, çok daha fazlası. Takdir’in onu neye dönüştürdüğünü fark ettiği o beş bin yıl önceki an, öldürdüğü ilk insan ve kurbanına bakarken duyduğu dehşet.

Her düşüncesi pişmanlıkla lekelenmişti. Takdir'i bu kadar yüzeysel bir istekle test etmenin pişmanlığı. Kendi cadı ailesi ona tiksintiyle bakarak ve bağırarak onu kovdukları anki pişmanlık.

Yıldan yıla, yüzyıldan yüzyıla atlayarak yıllar arasında gezindim. Normal aşamalar olan inkârı ve sonra kabullenmeyi, eksantriklik ve sonra normal olmayı özleme aşamalarını, dayanılmaz can sıkıntısını ve sonsuz hayatını sonlandırma isteklerini gördüm. Gücü gitgide artarak yenilmez boyutlara gelirken melankoli ve güvensizlikle kuşatılarak geçen yıllar. Hiçbiriyle kalma isteği olmadan bir erkek arkadaştan diğerine geçmiş, çevresindekiler onu görünmez tahtından indirmek için ona karşı komplolar kurarken sürekli arkasını kollamak zorunda kalmış. Ve sonra birden... Bir yüz. Bir kadın yüzü. Genç, güzel bir vampir. Ve onunla birlikte sanki ufukta güneş doğmuştu. Yüreğime sıcaklık doldu. Yolanda. Adı buydu. Bir kız kardeş. Bir arkadaş. Mage'in en iyi arkadaşı.

O andan sonra Mage'in anıları mutlu bir istikamete yöneldi, günleri kahkaha ve huzurla doldu. Artık Mage'in bir yoldaşı vardı, arkasını kollayacak biri, tüm kalbiyle güvenebileceği biri. Artık ölüm düşünceleri yoktu. Altı yüz yıl boyunca böyle sürdü.

Ta ki bu güven hissi Mage'den ansızın koparılıp alınana, cadılar tarafından sağlanan ve Gözcüler tarafından beslenen karanlık bir sis ve ateş içerisinde kaybolana kadar. Mage'in katliamdan geriye kalanlar arasında ilerleyip Yolanda'nın, düştüğü yerden yukarı bakan ölü gözlerini gördüğü ânı gördüm. Bir ağaç dalının ikiye kırılması gibi Mage'in içinde bir şeyler kırıldı o anda. Geriye doğru savruluşunu, karanlığa geri dönüşünü hissettim. Ancak bu kez çok daha kasvetliydi.

Bir sonraki anıda, bir futbol stadyumundaki kafaları gördüm. Her açıdan görüntü yakalamak üzere her yerde kameralar vardı. Gerçekten büyük bir maçtı. Mage'in dikkati yeşil-beyaz üniformalı futbol takımındaydı. Takımdan iki kişinin Gözcülerin casusları olduklarını daha önce takip edip bulmuştu. Futbol giysileri içinde, hangilerinin onlar olduklarından emin değildi. Önemli olmadığına karar verdi. Hepsini öldürecekti.

Ve tam da öyle yaptı. Milli televizyonda, canlı yayında, milyonlarca seyircinin gözü önünde, bir vampir en iyi arkadaşının öldürülmesinin intikamını almak için bütün bir futbol takımını katletti.

Mage'in anıları arasından geçerek savaşın gelişmesini onun gözlerinden, dünyanın sonunu getiren kişinin gözlerinden seyrettim. Niyeti ne kadar asil olursa olsun, taşkınlığının vahim sonucunu fark ettiği ânı, yıkımı durdurmak için gösterdiği umutsuz çabaları, sonradan New Shore adını verdiği Güney Amerika kıtasına göçü, vampirlerin sayısı refahı sağlayamayacak kadar çok olduğundan dörtte üçünün yok edilmesi için verdiği emri gördüm. Sonrasıyla vicdan azabının karanlık ruhunu kemirdiği uzun, sonsuz bir pişmanlık deniziydi. Birçok kez Mage'i elinde çakmak taşıyla, kendisini alevlerin içine atmaya hazır şekilde gördüm. Onun bu isteğini durduran tek şeyse kâhinin, zihnine kazınmış sözleriydi. Bir paralel dünya. İkinci bir şans belki de. Düzeltmek için bir şans. O ikinci şansı bir elde edebilseydi...

Mage'in zihninden geçen son görüntüler Evangeline'in arkadaşlarının Merth ile bağlanmış bir şekilde sürüklenişi, Evangeline'in korkmuş yüz ifadesi ve Mage'in ileri çıkıp onu yatıştırma isteğiydi. Ama biliyordu ki anlamı yoktu. Şeytani bir zorba olarak yaptığı ün, kitlenin ona karşı

cephesini engelleyen tek şeydi. Ve sonra hafızasında benim yüzüm göründü. Kızıl saçlarım yüzümü bir aslanın yelesi gibi çevreliyordu, ateş topları savurarak düzinelerce Ratheuslu vampiri yere yıkarken gözlerimde bir deli kararlılığı vardı. Mage'in bir fırsatı olmuştu. Bunu şimdi görüyordum. Diğerlerinin aksine, kendine çok çabuk gelmişti ve beni öldürebilirdi. Bunu düşünmüştü. Ama ben de onun merakını uyandıran bir şey vardı. Ölümcül ellerini alıkoyan ani bir yakınlık hissi. Yaşamama izin vermişti.

Sihir iplerim Mage'i bıraktığında, sandalyemde ileri doğru öyle eğilmiştim ki düşmediğime şaşırırdım. Sersemlemiş bir halde geri yaslandım. Ona açıkça bakarken gözlerim hayretle açılmıştı. Korkunç biri olduğundan veya kahredici bir ömür sürmüş olduğundan değil, anılarının ve duygularının çoğunun bana kendi anılarımı hatırlatmış olmasından. Birkaç kez yutkunduktan sonra konuşmak üzere ağzımı açtım ama hiç ses çıkmadı. Düpedüz söyleyecek söz bulamıyordum. Bir dakikadan kısa bir sürede tüm şüphelerden arınmıştım.

Mage bana kederle gülümsedi. "Gördüğün gibi işte, sen ve ben pek farklı değiliz."

Başımı hafifçe sallayıp fısıldadım. "Sanırım değiliz." Ve orada bıraktım. Söyleyecek başka bir şey yoktu. Onu öylece, olduğu gibi görünce tüm kaygım yok olmuş, niyetlerine dair tüm şüphelerim uçup gitmişti. Bu savaşta gerçek bir müttefikim olduğunu biliyordum artık. Artık gerçek bir arkadaşım vardı. Bu beni rahatlatıyordu.

Göz ucuyla bakınca Caden, Amelie ve Bishop'ın bizi ilgiyle izlediklerini gördüm. Konuşmamıza kulak misafiri olduklarına şüphe yoktu. Yüzlerindeki rahatlamış ifadeye bakılırsa ne olduğunu anlamışlar ve sonuçtan memnun olmuşlardı. Bu Mage'in samimi bir şekilde bizim tarafımızda olduğu anlamına geliyordu. Viggo'ya, cadılara ve

Gözcülere, tüm tehlikelere karşıydı. Ona ihtiyacımız vardı.

Mage boğazını temizledi. "Peki, Evangeline'i aldıktan sonra ne yapıyoruz?"

Planımıza geri dönmeliydik. "Sanırım dağlardaki kulübeye istediğimiz zaman geri dönebiliriz, hâlâ yerindeyse tabii. Leo ile Ursula arasında olanlar kulübeyi kül etmiş olabilir. Birkaç telefon görüşmesi yapmadan bilemem."

"Kim bu Ursula?"

Gözlerimi devirdim. "Uzun hikâye. Psikopat, kıskanç cadının teki. Sonra anlatırım."

"Kıskanç psikopatlardan bahsetmişken," diye araya girdi Amelie. "Rachel'a ne olmuştur sizce?"

Mage ve ben aynı anda ofladık. "Umarım cadılar onun işini bitirmiştir," diye mırıldandı Mage.

"Evet." Gerçi sanmıyordum. Bu hepimiz için çok kolay olurdu.

"Şimdi, tüm yolu bu uçakla mı gideceğiz? Ada olduğunu söylemiştin?"

"Hayır. Üç-dört saat daha gideceğiz ve sonra durup daha küçük bir uçağa geçeceğiz. Ama Max ve yedimizi birden taşımaya yeter," diye cevapladım.

"Altımız demek istiyorsun," diye gürledi Bishop köşesinden, kazayla ve duygusuzca Fiona'yı da saydığımı sanmıştı.

"Hayır Bishop," diye cevap verdim mümkün olduğunca nazik bir şekilde. "Muhtemelen yedi kişi olacağız. Leo'nun tüm hizmetkârları Evangeline'le birlikte gönderdiğini zannetmiyorum; kabile bunu kaldıramazdı. Ama Julian'ı göndermiş olabilir diye düşünüyorum."

"Julian?" diye sordu Caden.

"Camila'nın oğlu. İlk gece öldürdüğünüz kadın? Oğlunu, Evangeline'in ricası üzerine onunla dağlara gönderdim."

Caden'ın gözleri kısıldı. "Peki kaç yaşında bu oğlan? On mu? On iki mi?"

Haydaa. Bunun nereye varacağını biliyorum. Bu aklıma gelmemişti. "Yirmili yaşların başlarında."

"Endişelenmeye gerek yok," diye ekledi Mage kıkırdarak.

"Endişelenmiyorum," diye hemen karşılık verdi Caden. Ayağa kalktı ve volta atmaya başladı. "Yani Evangeline son bir aydır o dağlarda şu yirmi küsur yaşındaki çocukla birlikteydi. Ben onu öldürmeye çalıştıktan sonra."

"Caden..." dedi Amelie gözlerini devirerek. "Evangeline sana deli gibi âşık."

Caden kız kardeşine sert sert bakıp karşı köşeye gitti. Endişeliydi. Ve şimdi ben de endişeleniyordum. Kıskaç vampir mantıksız vampir demekti. Bu da ölümcül derecede tehlikeli bir vampir demek oluyordu.

10. Çözmek

“Sofie’nin bizi almaya geleceğini söylemiştin?” diye sordum Max’e. Bez kapıyı açmış, uykudaki köyü inceliyordum. Max kabilenin gecesi olduğunu söylemişti, o yüzden kulübeleri koruyan kaplanlardan birinin arada sırada doluşması dışında köy sessizdi. Gerçi şimdi güneş ağaçların arkasında batıyordu ve uyanacaklardı.

Hı-hı.

“Ne zaman?”

Bilmem. Max, muhtemelen enerjisini idareli kullanmak için mümkün oldukça tek kelimelik cevaplara başvuruyordu. Açlıktan ölmek üzereydi ve avlanmasına izin yoktu. Sofie onu bu adada avlanmaması için uyarmıştı. Kabile tüm hayvanları değerli kaplanlarının yiyeceği olarak görüyordu. Kaplanların yiyeceklerini almaya kalkışırса Max’i öldürürlerdi.

Birkaç kez su almak için çıkmamız dışında tüm gün kulübede kaldık. Tropikal sıcaklar olmasa onu da yapmazdım. Her seferinde Max’i de yanımda sürükleyip korkmuş bir çocuk gibi ona yapışmıştım. Kaplanların gözleri üzerine odaklanıp havayı koklayan burunları kıpırdanarak kuyrukları heyecanla sallandıkça kendime nefes alıp vermeyi hatırlattım sürekli. Max saldırmayacaklarını söylemişti. Ben o kadar emin değildim.

“Umarım çabuk gelir. Bu yer beni ürpertiyor.” Perdeyi bıraktım ve kollarımla kendimi sıkıca sardım.

Max derin bir iç çekti. *Gelebildiği kadar çabuk gelecektir ama bunun ne zaman olduğunu bilmiyorum.*

“Burada olduğumuzu bildiğinden emin misin?”

Ah, evet. Leo söylemiştir.

Sevgili yaşlı dostumun adı geçince keskin bir acı duydum.

Senin bu şeylerin yanında gereğinden fazla kalmanı istemez. Birkaç gün veya hafta sonra...

“Hafta!” Bu ihtimal karşısında gözlerimin pörtlediğini hissettim. “Haftalar süremez. Senin burada avlanmaya iznin yokken olamaz!”

Yemek yemeden birkaç hafta yaşayabilirim.

“Zaten yemek yemeden birkaç hafta geçirdin, çünkü dağlarda avlanmaya çıkmamakta inat ettin!” diye hatırlatmada bulundum.

Şu an bile yolda olabilir.

“Gerçekten mi?” Heyecanım Max için duyduğum endişeyi o anlık bir kenara itti, bir umut kabarcığı büyüdü. Sofie yolda olabilir miş. Ne diyecektim ona? Şimdi hakikati bildiğime göre onun yanında olmak nasıl bir şey olacaktı? Ama daha önemlisi... “Yalnız mı gelecek?”

Max cevap vermek için fazla düşünmedi. *Muhtemelen. Onlardan biriyle birlikte seyahat etmesi için bir neden göremiyorum. Fazla riskli. Muhtemelen hâlâ kontrol altında değillerdir.*

Ve böylece Max umut kabarcığını patlatmış oldu. Tabii ki onunla gelmeyecekti Caden. Daha bir ay olmuştu. Yıllar gibi gelmişti ama genel açıdan bir ay hiçbir şeydi. Kısacık bir zaman.

Arkamda bir hışırtı duydum. Julian uykusunda sağa sola dönüyordu. Onun küçük, kirli sırrını öğrendiğimden beri onunla konuşmayı reddediyordum. Su istemek için

uyandığı zamanlar dışında günün çoğunu uyuyarak geçirdiğinden pek zor olmuyordu. Ona ne kadar kızgın olduğumu bildirmek için içimden onu susuz bırakmak geliyordu ama tropikal sıcaklarda ve onun durumunda bu ölümcül olurdu. Ayrıca, zalimce davranırsam Max ciddi bir sorun olduğundan şüphelenirdi. Nihayetinde ben de başını su tasına kaldırırken tırnaklarımı ensesine biraz batırmakla yetindim.

Julian korkunç derecede güçsüzdü ama kabile ona her ne yaptıysa, Max o sayede hayatta kalacağını düşünüyordu. Ölmesi gerekirken sihir tarafından kurtarılışı iki etmişti şimdi. Max, Julian'ın gizli kimliğini öğrenseydi, sihrin onu üçüncü bir kez kurtarabileceğini sanmıyordum.

İçtenlikle umuyorum ki gelirken bana da bir şey getirir, diye homurdandı Max düşüncelerimi keserek. *Sıcak ve kanlı bir şey.*

Serin zemine yayılmış yatan vampir hayvana baktım. Aç gözleri uyuyan adama odaklanmıştı. Aklından ne geçtiğini biliyordum. "Sakin Max," diye uyardım. Suçlu gözler bana yöneldi. "Onlar uyanmadan git avlan!"

Ben iyiyim, dedi gönülsüzce.

"Haline bak! Kesinlikle iyi değilsin. Ormandayız. Yiyebileceğin tonla sıcak ve kanlı şey vardır!" Ürperdim. "Kaplanların birkaç fare, sıçan filan ayırabileceklerinden eminim ya da başka ne kemirgen varsa." Kararmakta olan ufka göz attım. "Hemen git! Onlar uyanmadan dönebilirsin."

Kaç tane sıçan yakalamam gerekirdi, biliyor musun?

Yüzümü buruşturdum. "Bilmesem daha iyi."

Ayrıca anlarlar.

"Nasıl?"

Anlarlar işte. Yapamam. Seni korumak için hayatta kalmamı lazım.

“Yerde yatan bir tüy yığınının bana ne yararı olur, bilemiyorum,” diye homurdandım.

O sırada etraf koro halinde kedi hırlamalarıyla doldu. Korkup hafiften çığlık attım. Julian yine döndü ama gözleri kapalı kaldı. Alnında ince bir ter tabakası parlıyordu. Bez kapıyı bir kenarından dikkatlice kaldırarak tekrar dışarı bakınca kaplanların ayağa kalkmış olduklarını, tembel tembel esnediklerini gördüm. Sonra, kabile üyeleri birer birer dışarı çıktı.

Ne güzel bir çalar saat değil mi?

“Hı-hı.” Görünmemek için geri çekilip onlar sessizce işlerine bakarken ben aralıktan seyrettim: Kadınlar sepet sepet çeşitli meyveler taşıyor, erkekler ateş çukuruna doğru odun sürüklüyordu. Hepsi sık sık benim bulunduğum yöne göz atıyorlardı. Bir kadının kucığında iki yaşlarında küçük bir erkek çocuğu vardı. Önümden geçerlerken çocuk parlayan, sarılıklı gözleriyle bana baktı.

“Bunlar insan mı?” diye fısıldadım.

Seksen yıl öncesine kadar insanlardı. Sonra Takdir onları bu hale soktu. Hâlâ insanlar gibi yaşıyıp ölüyor, yiyip içiyor ve ürüyorlar. Başta kabilenin sayısı şimdikinin yarısı kadardı. Yıllar yılı çoğaldılar.

“Yani, eskiden de görüntüleri böyle miydi?”

Gözlerini Takdir böyle yaptı. Dişlerse genetik. Hızmaları kendileri yaptılar. Max güldü. Akraba evliliğinin de pek iyi sonuçlar doğurduğunu sanmıyorum.

Dakikalar sonra duyulan çatırtılar yine azgın bir ateşin yakılmış olduğunu haber veriyordu. Açıklığın karşısında, kabile reisinin kendisini altmış santimetre daha uzun gösteren tüylü şapkasıyla odun yığınınına doğru yürüdüğünü gördüm. “Ateşi sevdikleri kesin, değil mi?” diye mırıldandım.

Ateş tanrısına tapıyorlar.

Ona baktım. "Cidden mi?"

Max başını kaldırmaya zahmet etmeden cevaben homurdandı.

Endişelenmeye başladım. Leo'yu kaybetmek yeterince kötüydü, Max'i de kaybedemezdim. Bir vampir hayvanın ne kadar sürede açlıktan öleceğini bilmiyordum ve öğrenmeye de niyetim yoktu. Max'in yemek yemesi için izin almam gerekiyordu. "Dışarı çıkıp sana yiyecek bulacağım," diye haber verdim. "Hemen dönerim."

Max kıkırdadı. *Zahmet etme. Şu lanet kediler onlar için çok kıymetli.*

Onun şüpheciliğini umursamayıp parmağımı ikaz mahiyetinde salladım. "Ve ben yokken Julian'ı yalama sakın." Heyecandan karnıma giren sancılarla, nefes alıp vererek perdeyi çektim ve dışarı adım attım.

En az bir düzine baş hızla bana dönüp baktı ama ne yaklaşan oldu ne de bana doğru sallanan mızraklar. Ağaç kökünden yapılma bir sandalyede oturmakta olan reis bu tarafa baktı; çirkin gözleri kısa bir an bana odaklandıktan sonra tekrar alevlere döndü.

İkna etmem gereken oydu. Gözlerimi hedefime kilitleyip ilerlemeye başladım. Bacaklarım birden katılaştığından kazık gibi yürüyordum. O meşum yuvarlakların içinde merakla yaklaşmamı izliyordu. Onunla konuşmaya geldiğimi anlayınca ana dilinde hızlıca bir şeyler söyledi ve etraftakiler dağılarak bana geniş bir alan açtılar.

Ondan bir metre ötede durup yutkundum. "İngilizce konuşuyor musunuz?" diye sordum. O hastalıklı gözler üzerime dikildi ama reis hiçbir şey demedi. Demek ki konuşmuyormuş. Onu Max'in bu topraklarda avlanmasına izin vermeye nasıl ikna edecektim? Orada dikilip mucizevi bir şekilde aklıma bir fikir gelmesini umutsuzca beklerken, reisin dikkati kolyeme yöneldi. Bir şey görmüş gibi kaşları

hafifçe çatıldı. Ağzı konuşmak üzere açılıp çürük dişlerini ortaya çıkardı. Ama sonra kulübemize kısaca bir göz attıktan sonra ağzını sıkıca kapadı.

Omzumun üzerinden dönüp bakınca kulübemizin perdesinin arasından bir burun çıktığını gördüm. Max izliyordu. Sürekli izliyordu.

Bir kadın bir şeyler geveleyerek beni geri çekti. Elleri ve kolları bir çift uzun eldivenle kaplanmıştı. İçinde küçük, kırmızı meyveler olan bir tas uzattı. Yakından bakınca, eldivenlerin bir tür sürüngen derisinden yapılmış olduklarını gördüm. Yılan belki.

"Teşekkür ederim." Gülümseyerek tası aldım. Eldivenli parmaklar uzanıp bir meyve aldı. Ağzına doğru götürdü. Ye, demek istiyordu. "Evet." Tekrar gülümsedim. "Anladım." Keşke biri de Max için bir tas içinde taze, güzel bir et getirseydi... Bu bana bir fikir verdi, vasat becerilerimle soytarılık yapmamı gerektiren bir fikir. Önce kulübeye sonra da tasa işaret ettim.

Kadın anlamış gibi başını salladı. Parmaklarını şıklattı ve başka bir kadın elinde ikinci bir meyve tasıyla koşarak geldi. Julian için. Başımı iki yana salladım. "Yani evet, Julian için. Ama ya..."

Kadın bana baktı. "Büyük köpek?" dedim yavaşça ve yüksek sesle, kollarımı mümkün olduğunca iki yana açarak. Hâlâ anlamamıştı. İç çektim. Meyve tasını yere koyup ellerimin ve dizlerimin üstünde çömeldim. Ses yok. "Hav!" diye bağırdım. Koro halinde tiz sesli cıyaklamalar duyuldu ve yüzümün kızardığını hissettim. Bana gülüyorlardı. Umurumda olmadığına karar verdim. Max'in yemesi lazımdı.

Birdenbire reis konuştu. "İblis köpek... Kan gerek?"

İngilizce konuşuyormuş! "Evet!" Ayağa fırladım. "Max'in yemesi gerek. Açlıktan ölüyor."

Reis bana uzun uzun baktı ve dediklerimi anlamadığından şüphe etmeye başlamıştım ki nihayet ağzını açtı ve ağzından tek bir kelimelik çıktı. "*Crocodilus*."

Kaşlarımı çattım. *Crocodi...* "Timsah mı?"

Hüküm veriyormuş gibi başını bir kez salladı. "*Crocodilus*. İblis köpek yemek." Elini ormana doğru salladı. Kabilenden birkaç kişi kıs kıs güldü ama ben başarımdan duyduğum gururla onları umursamadım. Max artık açlıktan ölmeyecekti.

"Teşekkür ederim! Teşekkür ederim!" dedim heyecanlı heyecanlı. Düşünemeyip elini sıkmak için uzandım. Neyse ki reisin refleksleri yıldırım hızındaydı. Yarım saniye içinde, mızrağın kör ucunu omzuma dayayıp ben onunla temas etmeden beni durdurdu.

Telaşlı bir şekilde meyve taslarını yerden aldığım gibi kulübeye koştum. *Aferin Evangeline. Zehirli adamın elini sık. Sorunlarını çabucak sona erdirirdi bu.*

Max girişte beni bekliyordu. Sırılarak, "Duydun mu?" dedim heyecanla, meyve tasını Julian'ın yanına koyarken.

Tabii ki duydum, diye homurdandı.

Açlıktan ölmek üzere olan bir vampir hayvan için pek de minnettar görünmüyordu. "Pekâlâ... Ne bekliyorsun? Gidip bir timsah yakala!"

İzinle birlikte gelen kahkahaları da fark ettin mi acaba?

Kaşlarımı çattım. "Evet... Ne olmuş?"

Max bıkkınlıkla iç çekti. *Timsahlar suda yaşar ve bu yüzden öldürmek daha zordur. Ayrıca, etlerinin tadı lastik, kanlarının tadı da mürekkep gibi.*

Tarifi, fare ve sıçan yeme düşüncesi kadar iştah kesiciydi. Yüzümü buruşturdum. "Açlığını giderir mi peki?"

Sanırım evet, diye gönülsüzce cevapladı Max.

"Pekâlâ, git öyleyse! Ve karnını lastikle doldurmadan seni burada görmek istemiyorum!"

Seni burada mı bırakayım? Çıldırдың mı sen?

Gözlerimi devirdim. "Çünkü seninle birlikte yılanlarla, tarantulalarla ve Tanrı bilir daha nelerle dolu ormana gidip senin akşam yemeği için timsahlarla güreşmeni izlemem daha iyi olurdu. Muhtemelen şu an için bu kulübede kalmam dünyanın herhangi başka bir yerinde olmamdan daha güvenlidir."

Max burnundan soluyarak cevap verdi. Haklı olduğumu biliyordu. *Tamam ama burada kal. Belaya bulaşma.*

"Onlara dokunmadığım sürece bir şey olmaz, değil mi?"

Daha bir dakika önce reisin yanında az kalsın işleri batırıyordun. Bana kalp krizi geçirtecektin neredeyse. Tamam, mümkün olduğunca çabuk döneceğim. Bunu der demez, muhtemelen avlanma umudunun verdiği yeni bir dinçlikle kapıdan dışarı koştu. Kendisiyle alay eden kabile üyelerinden bir grubun yanından hırlayarak ama durmadan geçti. Açıklığın kenarına varında dönüp bana baktı.

"Git!" diye elimi sabırsızca salladım. Bu yeterli olmuştu. Ormanın içine doğru fırladı.

Meyveleri yalayıp yutmak niyetiyle kulübeye dönerken, Julian uyanmazsa onunkileri de yiyecektim, reisin eliyle beni çağırdığını görünce biraz hayal kırıklığına uğradım. *Dokunmadığın sürece bir şey olmaz,* diye hatırlattım kendime, ateşe doğru yollanırken. Ben yaklaşıncı adamları yine dağıldı.

"Otur," diye emredip mızrağıyla arkama işaret etti. İki kabile üyesi küçük bir ağaç kütüğünü bir metre öteye yuvarladılar. İtaatkâr bir şekilde kütük sandalyeye tünedim. O da aynı şekilde kendi tahtına yerleşti.

Ateşe bakarak, adamların diğer taraftan ateşi beslemelerini izleyerek sessizce oturduk. Şimdiki ateş, geçen gece-

ki ateşin iki katı büyüklüğündeydi ve ürettiği ısı tropikal hava sıcaklığını çok daha bunaltıcı kılıyordu. Alnımdan terler akıyordu. Bir an geri çekilmeyi düşündüm ama bu, reisin ateş tanrısına hakaret olabilir diye vazgeçtim. Ben de alnımı silip sabrım tükeninceye kadar sessizce oturdum. "Max'in avlanmasına izin verdiğiniz için teşekkür ederim," dedim.

Hafif bir sırtıtlşla başını salladı. *Beni anlıyor... İngilizceyi nereden öğrendi acaba?* Ardından yine sessizlik. Nihayet hiç beklemediğim iki kelimeyi söyledi. "Lanetli kalp." Kolyeme işaret etti.

Uzanıp kolyeyi parmak uçlarım arasında yuvarladım ve başımı salladım. "Sofie mi söyledi?"

Başını iki yana salladı. "Ben görüyorum."

Kaşlarımı çatıp bir siyah kalbe, bir ona baktım. *Görüyor mu?*

"İki ruh hapsolmuş. Görüyorum. Biri sen. Biri yeşil gözlü kız. Uzun kahverengi saç. Kıvırcık."

Viggo'nun salonundaki portreye göre bu Veronique'in tarifine uyuyordu ama bunu nasıl görebilirdi?

Ellerini kaldırıp parmaklarını birbirine geçirdi. "Birbirine dolanmış."

Başımı aşağı yukarı salladım. "Evet. Öyle gibi sanırım. Birbirlerine bağlanmışlar."

İleri eğilip dirseklerini dizlerine dayadı ve gözlerini gözlerime dikti. "Ben... çözmek?"

Kaşlarımın çatıldığını hissettim. "Ne... Ne demek istiyorsun?"

Parmaklarını daha önceki gibi birbirine geçirdi ve sonra ayırdı. "Ben iki ruhu çözmek."

Yutkundum; başka bir şey kastediyor olmalıydı. "Yani... Birbirlerine bağlı olmayacaklar mı?"

Bir kez baş salladı. Kalbim heyecanla güm güm atarken kanım kulaklarıma çıktı. "Bunu yapabilir misin?" diye fısıldadım.

Tekrar başını salladı ve sanki arabamı yıkamayı teklif ediyormuş gibi rahatça ekledi. "Ben şimdi yapmak?"

"Şimdi?" diye tekrarladım yarım akıllı bir papağan gibi. "Tabii. Olur. Yani evet, lütfen! Cidden mi?"

Bir baş sallaması, bir bilek oynatması ve bir dizi telaşlı emirle, kabile üyelerini bir fare sürüsü gibi dört bir yana dağıttı. Adamlar, uzun tahta sırtıklar ve geçen gece reisin üzerinde oturduğu platformla birlikte döndüler. Onlar bir dakika içerisinde ayaklıkları ateşin dört ucunda yerleştirip sırtıkları dikerken ben hayretle izledim. *Sanırım reis sihri onun üstünden yapıyor.*

Beni lanetimden kurtaracak olan sihir. Gerçekten oluyor muydu bu? Kolyeye baktım. Bu çok basit görünüyordu. Sofie yıllarını laneti kaldıracak bir yol bulmaya çalışarak geçirmişti ve bu tüylü şapkalı, korkunç gözlü iğrenç adam ruhları çözecekti. Tabii ya! Çok basitti. Aşırı basit. Bir şeyler yanlış gidebilir miydi? "Bu ikimize de zarar vermez, değil mi? Benim için güvenli mi? Diğer ruh için güvenli mi?" diye aniden sordum. Veronique'i öldürtmek yapmak isteyeceğim son şeydi. O bunu hak etmiyordu ve öyle bir şey olursa ben de ölsem yeğdi.

Tasvip etmeyen bir bakış ve el sallamayla, kesin bir şekilde söz verdi. "İki ruh da özgür."

Ufak bir rahatlama nefesi aldım. Sonunda bu lanetten, avcılarımdan özgür kalacaktım. Caden'la sonsuza dek birlikte olabilirdim. İnsan olmayı bırakmak için özgür kalabilirdim. Düşüncesi bile gerçek olamayacak kadar çılgıncaydı. Üzerimi kaplayan şok dalgasına teslim oldum. Özgür olmak için her şeyi yapacaktım. Her şeyi.

Reis ayağa kalktı ve platforma doğru yürüdü. Mızrağıyla platforma vurup omzunun üzerinden bana baktı. "Çık."

Bir dakika... Tehlike çanları çalıyordu. Önce, alev alev yanan ateşin üzerinde en az beş metre göğe yükselen platforma ve sııklara, sonra da ona baktım ve ikiyle ikiyi topladım. Azgın ateşin üzerinde asılı duran platforma çıkmamı istiyordu. "Eeee..." Bocaladım. Gözümün önüne birdenbire ateşe yuvarlandığım geldi. "Oraya çıkması gereken kişinin ben olduğumdan emin misin?"

"Ruhunu özgür bırakmak için. Evet."

Bu, ölüm vasıtasıyla özgürlük müydü? "Ben... yanmayacağım, değil mi?"

"Hayır." Kendinden emindi. Kararlıydı. "Tahtaya çık şimdi. Özgür olacaksın."

Özgür... Kütükten yavaşça kalkıp bir adım attım. Sonra bir adım daha, bir adım daha. Beni oraya götürenin başkasının bacakları olduğundan emindim, çünkü belden aşağıyı hissetmiyordum. Nihayet platforma ulaştım. Altmış santimetreye doksan santimetre boyutundaydı. Cambaz ipi sayılmazdı ama geniş de değildi. Dişlerimi sıkıp kulübe ve ormana hızlıca bir göz attım. Max ve Julian'ın bunu asla onaylamayacaklarını biliyordum. Platforma çıktım.

Tüm kabile etrafa toplandı. Kaplanlar bile dikkat kesilmiş gibiydi. Herkes ateş tanrısının beni özgür kılışını seyretmek istiyordu. Ya da beni canlı canlı yakmasını.

Midem düğümlendi. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin de..."

"Çömel!" diye emretti reis, mızrağının kör ucuyla omzumdan sertçe bastırarak. Bacaklarım birbirine dolandı ve çöktüm. *Kaç buradan, Evangeline! Tahtadan in, hemen!* diye zihnimin içinde bilinçaltım bağıırıyordu. Ama yine de yumuşak, belli belirsiz bir ses onu boğuyordu: *Özgür... Özgür...*

Geçen gece Julian'a bakan kadın elinde koca bir ibrikle belirdi. İbriğin ağzını omzuma kaldırdı ve eğdi. Berrak, sıcak bir sıvı bedenimden aşağı akıp kollarımı, gövde mi kapladı ve sırtımdan aşağı bacaklarıma doğru inip tüm bedenime yayıldıktan sonra dizlerimin arkasında yerde birikti. Kadın, ibrik boşalınca geri çekildi.

Reis başını salladı. Davulcu sabit, yavaş bir ritimle enstrümanını çalmaya başladı. İki grup adam başka uzun sıırıklarla geldiler. Bu seferkiler ateşin etrafındakilerden çok daha inceydi ve uçları çatallıydı. Uçlarını platformun her iki yanındaki küçük deliklere soktular. "Kıpırdama, yoksa düşersin," diye uyardı reis. Sözleriyle bedenim üzerinde çömeldiğim tahta kadar katı bir hale geldi anında. Adamlar birlikte hareket ederek beni kaldırdılar.

Ateşin üzerindeki dört sıırığın üzerine doğru sabit bir şekilde yükselirken korkudan felç geçirmiş bir halde, çömelmiş durumda kaldım. Bir ara, bayılacağımdan emin bir şekilde gözlerimi sıkıca kapattım. Bir sarsıntı, adamların platformu ayakların üzerine yerleştirdiğine işaret edene kadar da kapalı tuttum. Önce bir gözümü, sonra diğerini açıp yeni yerimden etrafa baktım. Aşağıdaki küçük kulübelerin çatılarına ve alevlere bakarken bu aletin üstünün beklediğimden daha yüksek olduğunu fark ettim. Aşağıda yükselen ateş beni zar zor ısıtıyordu, o kadar yüksekteydim.

Ölüm Kabilesi'nin üyelerinin başları, azgın ateşin etrafını sararken ileri geri sallanıyordu. Kaçış yoktu.

11. Yarış

Aşağıda, dalgaların üzerinde yanmakta olan enkaza bakarken, “Yüce Tanrım,” diye fısıldadım. Büyük bir kargo uçağına benzeyen parçalar okyanusun yüzeyine dağılmışlardı. Parçalar birer birer batarken sular alevleri söndürüyordu. Adanın doğu kıyısından on beş kilometre uzaktaydık.

“İhtimal var mı?” diye mırıldandı Caden, küçük Cessna’mızla enkazın üzerinden uçarken. Adanın batı tarafındaki uzun kumsal iniş pisti olarak kullanacaktık. Diğer her yer yoğun orman örtüsüyle kaplıydı.

“İhtimal değil,” diye kükredim. “Kesinlikle Viggo. Bir FedEx uçağını kaçırmış olmalı. O uçaklarda buraya gelecek kadar yakıt olur.” Saçımı alnımdan ittim. “Lanet olası geri zekâlı! Sanki bu dikkat çekmeyecek.”

“Sence Evangeline’e ulaşmış mıdır?” diye usulca sordu Mage.

Bu soru Caden’ı telaşlandırdı. “Uçağı hemen indir, gerekirse ağaçların arasına. Umurumda değil,” diye emretti pilota.

“Hayır,” diye karşı çıktım, gerçi ona ulaşmak için kapıyı açıp atlamaya bile hazırdım. Ama çarpmamamız lazımdı. “Evangeline’i buradan çıkarmak için bu uçağı ihtiyacımız olacak. Bizden çok önde olamazlar. Ellerini kollarını

sallaya sallaya gidemezler oraya. Fazla riskli. Son derece dikkatli yaklaşacaklardır. Bu bize biraz zaman kazandırır.”
Geliyoruz, Evangeline.

12. Görüler

Kaplan başlı adam davuluna şevkle vuruyor, onunla birlikte benim de kalbim çarpıyor ve sağır edici gümbürtüyü artırıyordu. Aşağıda aç alevler dans ediyor, benimle alay eder gibi platformu tutan sıırıkları yalıyor ama bir şekilde yakmıyorlardı. Beş metre yukarıdaydım. Benim platformum ateş almayacak kadar yüksekte ama büyümekte olan ateşten yükselen kavurucu sıcakların dayanılmaz hale gelebileceğı kadar da ateşe yakındı. Yüzümden ve vücudumdan akan terler berrak, ne olduğı belirsiz sıvıyla karışıyor, üzerimde yapışkan bir tabaka bırakıyordu. Bunu fazla düşünmüyordum. Beni korkutan şey her ufak hareketimin bu aleti sarsıp beni ölümüne gönderebilme ihtimaliydi.

Kabilenin ezgisinin sesi giderek yükseldi ve agresifleşti, tüyleri diken diken eden bir koro haline geldi. Riskli seyir noktamdan reisin elinde bir sepetle alevlere doğru yürüdüğünü gördüm. Bir eline o yılan derisinden eldivenlerden giymişti. Meraklanarak çok yavaşça, çok dikkatlice kenardan eğilip baktım ve reisin bir hançer çekip onunla avucunu kestiğini gördüm. Kesikten kan fışkırdı. Gözlerimi kısıtım. Bu doğru olamazdı... Çıkan sıvı... maviydi! Reisin kanı mavi miydi?

Hançeri ağzına kaldırdı. Dudakları bir ezgiyle kıpırdadı. Sonra hançeri alevlerin içine attı. Reis, dudakları hâlâ

kıpırdanır vaziyette, uzanıp eldivenli elini sepete daldırdı. Eli geri çıktığında, etrafına simsiyah bir yılan sarılıydı. Elini kuvvetlice sallayarak yılanı ateşe attı. Yılan, hareketi kesilip alevlerin içine gömülene kadar birkaç saniye kıvrandı.

Kabilenin cıyaklamaları devam ediyordu. Bazı cıyaklamalar o kadar yüksekti ki kulaklarımda çınlıyor, beni kıvrandırıyorlardı. Sonra kediler de katıldılar; alçak sesli kükremeleri kakofoniye dengeliyordu. Ateşin ötesine bakınca hayvanların kuyruklarını öfkeyle sallayarak açıklığın etrafında ileri geri volta attıklarını gördüm. Ama bir dakika... Ormanda bir şey varmış gibi dikkatlerini dışarıya, karanlığın içine doğru yöneltmişlerdi. İzliyor, bekliyorlardı. *Lütfen Max olmasın*, diye içimden dua ettim. Eğer oysa, bir tür imkânsız köpek sıçrayışı yapıp beni aşağı indirmek için doğru ânı kolluyor olmalıydı. Bunu yaparken de muhtemelen kendisini canlı canlı yakacaktı.

Ben kaplanları seyredip Max için endişelenirken, etrafımı mavi bir ışık kapladı ve buz gibi soğuk bir his göğsüme dokundu. Başımı eğip bakınca kolyenin portala yerleştirdiğim zamanki gibi yine parlak mavi bir ışık yaydığını gördüm. Reis her ne yapıyorsa işe yarıyordu.

Altımda alevler yükseldi, gitgide yaklaştılar ve ateşin filizleri platformun kenarlarını yaladı. Beklediğim kavurucu sıcaklık gelmedi ama ben yine de kendimi korumak istermişçesine kollarımı etrafıma sardım. Ve sonra alevler bana yetiştii. Geçen gece Julian'ın alevlerin içinde kalması gibi, şimdi de alevler benim tenimde yürüyor, kollarımı, bacaklarımı, gövdeyi ateşten bir kozayla sarıyorlardı. Şaşkınlık, korku felcimi geride bıraktı. Acı hissetmiyordum. Alevler üzerimde tek bir saç ya da giysilerimin tek bir ipliğini bile yakmadan dans ediyordu.

Allo? dedi birdenbire bir kadın sesi kulağımın içinde, ve dikkatimi beni saran alevlerden uzaklaştırdı. Sesin kaynağını ararken başım bir o tarafa bir bu tarafa döndü.

“Merhaba?” diye ihtiyatlı bir şekilde cevap verdim.

Allo? Est-is temps? dedi kadın. Fransızca olduğunu anlamıştım ve sesindeki tonlamaya bakılırsa bir soru soruyordu. “*Oui! Enfin!*” diye haykırdı.

Ormanın ve kabilenin yerini parlak ışık sarmalları alırken gözlerim bulanıklaştı. Odaklanmaya çalışarak gözlerimi tekrar tekrar kırıştırdım. Nihayet ışıklar yok oldu ve gözlerim odaklandı. Ancak su altında gibiydim. Görüntü dalgalı, sesler kısıktı. Kendimi atriyumda buldum, atriyumun korkunç bir şekilde harap edilmiş versiyonunda. Balkonlar tuğla ve taş yığını halindeydi ve bahçeler kül olmuştu. Yerlerinden oynamış taş döşemelerin üzerinde düzinelerce ufak ateş kor halinde yanıyordu. Ve hava! Havada asılı durup cam kubbenin görünmesini engelleyen şey yoğun siyah duman mıydı, yoksa başka bir şey miydi bilmiyordum ama burun deliklerime berbat bir koku geliyordu.

Bir grup kadın bana bakıyordu. Hiçbirini tanıımıyordum ve yüzlerindeki şaşkın, düşmanca ifadeye bakılırsa onlar da benim kim olduğumu bilmiyorlardı ama beni görmekten de memnun değillerdi. Onların bakışları altında kendimi rahatsız hissettim. Ellerimi gergin bir şekilde yanlarımda oynatınca parmaklarım yumuşak bir kumaşa dokundu. Başımı eğince bedenimi kaplayan beyaz, tiril tiril elbiseyi gördüm. Ayaklarımın dibinde beyaz mermer parçaları duruyordu: heykelin kalıntıları.

Emreder gibi, “Sen kimsin?” diye bağırdı bir ses. Başımı kaldırıp bakınca siyah deri giysiler içindeki orta yaşlı bir

* *Fr.* Merhaba? Zaman geldi mi?

** *Fr.* Evet! Sonunda!

kadının bana baktığını, her bir parmağında alevlerin dans ettiğini gördüm. Bir cadı.

Veronique, dedi ses ve o sesin benim ağızımdan **çıktığını** fark ettim. Ama bu ben değildim. Ben *Veronique* değildim, ben *Evangeline*'dim. *Sofie nerede?* diye çekinerek, İngilizce-sinden emin olamayarak sordu ses. *Veronique*'in sesi.

Bedenimi soğuk terler kapladı. Aklım iyice karıştı. Atriyum nasıl harap olmuştu ve benim sesim olmayan bu ses nasıl konuşuyordu? Yerde kor halinde yatan yığınlardan biri dikkatimi çekti. Bir el. Yığınlar cesetti. *Aman Tanrım...* Gözlerim sayıları sayılamayacak kadar çok olan yığınların üzerinde teker teker dolaştı ve bir tanesinde takılıp kaldı. Tamamen yanmamıştı ve yüzü bana dönüktü. **Menekşe** rengi ölü gözler bana doğru bakıyordu. *Fiona*.

Çılgılık attım.

13. Pusuda Bekleyiş

Orman, dört yıl önce kabileyle anlaşmayı görüşmek üzere geldiğim zamanki son seyahatimden hatırladığıma göre daha sık görünüyordu. Hoş bir görüşme olmamıştı ki bunda şaşılacak bir şey yoktu. Onlar, Takdir tarafından benim türümden, hem cadılardan hem de vampirlerden nefret etmek üzere programlanmış, aldatici, tiksindirici yaratıklardı. Onları yaratan ben olduğum için bana bir parça yakınlık duysalar bile reisin “vampir kokumdan” hoşlanmadığı için beni bana dokunmakla tehdit etmesi çok zaman almamıştı. O zaman yalnızdım. Şimdiyse yanımda dört vampir getiriyordum.

Eğrelti otları ve diğer yapraklar suratımıza çarpa çarpa ormanın içinden son sürat koşarken kabileye yaklaştığımı zın işaretlerini hissettim. Bedenimde dolaşan sihirli mor sarmallar kopup sönmeye başladılar. Kısa süre sonra bir tane bile kalmamıştı. Sihrim olmadan kendimi çıplak hissediyordum. Bundan nefret ediyordum.

“Yaklaştık mı?” diye sordu Mage sesinde huzursuzlukla. Onda ne sihir varsa, o da yok olmuş olmalıydı.

“Ateş. O tarafta,” diye seslendi Caden başıyla kuzeye işaret ederek. O sırada yanmakta olan kuru odun kokusu burnuma geldi. Önden gitmek üzere anında o yöne döndüm ama Mage kolumdan tutup beni geri çekti. “Önden

ben gideceğim. Senden daha hızlıyım.” Ben cevap veremedim gitmişti bile. Caden da hemen peşindeydi. Bishop, Amelie ve ben ormanı sessizce yararlanarak peşlerine takıldık.

Dakikalar içerisinde ormanı geçip kabilenin basit kulübe topluluğundan oluşan köyünün kıyısına vardık. Onları koruyan bir düzine kaplan varlığını çoktan sezmişlerdi. Onların gerisinde, kabile koca bir ateşin etrafını sarmış, el ele tutuşmuş, o tiz, tahta üzerinde tırnak gıcirtısına benzeyen cıyıklamalarla bağırıyorlardı. Bu ses, gizemli kara büyülerinin sesi sırtımı ürpertti.

Gözlerim hemen ateşe odaklandı, ateşin üzerindeki yapıya. Üzerinde etrafı alevlerle ve parlak mavi bir ışıkla sarılmış sarışın bir kızın çömelip durduğu platforma. Kızın çığlıklarını duydum.

Ben Evangeline’i kurtarmak için kaplan hattını yarıp kabilenin ölümcül bedenleri arasına dalmadan yarım saniye önce Mage kolumdan yakaladı. Onun akıllıca hareketi beni durdurdu. “Düşün Sofie,” diye uyardı. “Oraya gidersen kesinlikle öleceksin ve daha ne yaptıklarını bilmiyoruz. Evangeline yanmıyor.”

Ama çok geçti. Evangeline’i orada dehşet içinde çığlıklar atarken, ince, narin bedenini alevler içinde gördüğüm anda tüm düşünme yetimi kaybetmiştim. Endişeyle göğsüm öyle daralmıştı ki nefes almam gerekseydi, yapabileceğimi sanmıyordum. Mage’in dediği gibi yanmıyordu. Ama ne yapıyorlardı ona? Sihirleri ona ne yapacaktı? Bu bilinmezliğin verdiği korkuyla kanım buz kesildi; beynim türlü türü korkunç senaryo uyduruyordu. Evangeline onlardan birine mi dönüşecekti?

“Bu işe rastgele dalmayalım,” dedi Mage. “Viggo ve Mortimer henüz onu ele geçirmiş değil.”

Yavaşça başımla onayladım. Bishop ve Amelie ellerini Caden’ın omuzlarına koymuşlar, onu tutuyorlardı.

Tanrı'ya şükür, Bishop bize faydası dokunacak kadar ke-
derini gömmüştü bir süreliğine. Mage'in kolumdaki elini
hafifçe gevşettiğini hissettim ama tamamen bırakmadı.

Neyse ki Evangeline çığlık atmayı kesmişti. Önümüz-
deki korkunç manzaraya tekrar baktım ve kaplan sürüsü-
nün dikkatlerini ormanın öte tarafına yönelttiklerini, orada
saklanan biri varmış gibi o noktayı kolladıklarını fark et-
tim. Birinin saklandığına emindim. Birilerinin.

Viggo ve Mortimer buradaydı.

14. Özgürlük

Bedenimi saran alevlerin yok olduğunu, öfkeli davul sesinin ve ezginin sustuğunu zor fark ettim. Fiona'nın ölü gözlerinin korkutucu derecede gerçekçi görüntüsüne öyle kapılmıştım ki... Gerçek değildi. Gerçek olamazdı. Atriyum iyi durumdaydı. Veronique, Sofie onu serbest bıraka kadar heykelin içindeydi, Caden ve arkadaşlarım güvendeydi.

Ama kabilenin erkekleri çatallı sırtıklarını platforma takıp beni aşağı indirdiklerinde bile korku beni hâlâ sımsıkı sarıyordu. Saniyeler içinde zeminde, ateşin yanındaydım. Hâlâ çömelmiş vaziyetteydim ve hareket edemiyordum. Kabilenin kadınları sürü halinde etrafımı sardılar. Bir tanesi eğilip yılan derisiyle kaplı eliyle bana doğru, göğsüme doğru uzandı. Hâlâ boynumda asılı duran kolyeme doğru.

Kadın iki eliyle kolyeyi avuçlarına aldıktan sonra bir elinin içinde sıkarken ben taş kesilmiş gibi izledim. Ve sonra zinciri hızla çekti.

Zincirin tokası kırılırken sesini duydum. Zincir son kırıldığında duyduğum şiddetli acının hücum etmesini beklerken nefesim kesildi. Kadın kolyeyi avucuma yerleştirdiğinde hâlâ bekliyordum. Kolyenin üzerine hafifçe vurdu ve geri çekildi.

Bir zamanlar ölümcül olan siyah kalp, şimdi zararsız vaziyette avucumun içinde yatıyordu. Yanaklarımdan yaş-

lar süzld. Ölüm Kabilesi beni lanetimden kurtarmıştı. Nihayet zgrdm.

İlk tepkim reİse teşekkür etmek oldu. Bacaklarım tutmadığından tahtaların üzerinde emekleyerek ilerledim. Bir şekilde ayağa kalkmayı başardım. Kolye sıkıca kapattığım avucumdaydı. Karanlıkta gözlerimi kısıarak parlak tüylü başlığı aradım. İşte oradaydı, beş metre ötede. Ama reisin dikkati başka bir yere, ormana doğru kilitlenmişti. Adamları mızrakları hazır vaziyette reisin iki yanına sıralanmışlardı.

Max olsa bu kadar tedirgin olmaya gerek yoktu. Öyleyse kim vardı orada? "Sofie?" diye seslendim umutla, titreyen sesimle.

Kediler hırlamaya ve kükremeye başladılar, kabilenin erkekleri bağrıştı. Sol tarafımda bir kaplan acıyla bağırdı. Başımı o tarafa zamanında çevirince karanlığın içinden fırlayan birinin kabilenin içine daldığını, birkaç mızrakla onları vurup dağıttıktan sonra benden yarım metre öteye indiğini gördüm.

Rachel'ın nefret dolu niyetlerle parlayan limon sarısı yılan gözleri üzerime kilitlendi.

15. Kamikaze

Adamlar platformu dikkatlice yere indirirlerken biz sessizce seyrettik. Evangeline'in yüzünü görmeye çalıştım ama bir kadın kalabalığı hemen etrafını sarıp görüntüme engel oldu. "Ona ne yapıyorlar?" diye tısladım.

"Bilmiyorum ama zarar vermeye çalışıyorlar gibi görünmüyor," dedi Mage. "Ayrıca, onlar oradayken Viggo yanına gidemez, değil mi?"

Her zamanki gibi Mage durumu net bir şekilde değerlendirmişti. Bir yanda Evangeline'in etrafını saran kadınlar, kaplanlar ve bir yanda da açıklığın etrafında hazırda bekleyen, hem bizim tarafımızı hem de diğer tarafı kollayan erkekler varken, Viggo henüz ortaya çıkmayı fazla riskli bulurdu. Deliydi, evet ama Evangeline'e ulaşmak için gereken aptalca, kamikaze şeklinde deli de değildi.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye fısıldadı Caden.

İç çektim. "Ben gidiyorum. Beni sorun etmezler. Ona ulaşınca..." Evangeline'in adımı seslendiğini duyunca aniden durdum. Bir saniye sonra, açıklığın karşı tarafından havada süzülen uzun, kuzguni siyah bir saç fark ettim. Sahibi, kabile erkeklerinin ve kaplanların üzerinden uçuyor, her tarafa mızrak saplıyordu. Birkaç kabileli yere devrildi ve bir kaplan yaralanıp acıyla bağırdı.

Rachel. Doğrudan Evangeline'e gidiyordu. Ve ben ona zamanında yetişemezdim.

16. Rachel'in Planı

Rachel tek kelime etmedi. Gülümsemedi. Bir görevdeydi. Beni kabaca tutarak dönüp sırtını ateşe çevirdi. Kolunu boğazıma sıkıca dolamıştı ve ben onun kalkanı olmuştum. "Uzak durun, yoksa boynunu kırarım sizi parazitler!" diye cıyakladı.

"Lütfen!" diye haykırdı yeni bir ses.

Başımı döndüremediğimden, gözlerimi sağ tarafa doğru zorladım. İnce, uzun, kızıl saçlı bir kadın açıklığa girdi ve ellerini teslim olurmuş gibi kaldırarak öfkeli kabile kalabalığına doğru ilerledi. Sofie! Kabileliler geçmesine izin vermek için ikiye ayrıldılar ve o geçtikten sonra çabucak bir araya geldiler.

Sofie'nin su yeşili gözleri, beni atriymdan sığınağıma gönderdiği günden beri ilk kez benimle buluştu. Benden o zaman özür dilemişti. Şimdi hayalet gibi solgun gözlerinde o aynı yalvaran, suçluluk dolu bakışı görüyordum. "Rahat ol!" diye emretti kendinden emin bir sesle. Reise döndü. "Gölgelerden çıkmamıza izin verirseniz başka kimse zarar görmez. Yoksa daha çok kişi ölür, bunu garanti edebilirim size."

Çıkmamıza mı? Göğüs duvarıma çarpıp duran kalbim tekledi. Başka kim vardı?

Ölümcül şekilde yaralanan kaplanın üzerine eğilmiş olan reis, seçeneklerini gözden geçiriyormuş gibi duraksadı.

Sonra bağırarak bir emir verdi. Kaplanlar teslim olur gibi yere yattılar. Kabileliler de bir dizleri üzerinde çöktüler.

Memnun olan Sofie seslendi. "Çıkın, çıkın her neredey-seniz!"

Kimdi?

Ormandan dışarı takım elbiseli iki uzun figür çıktı. Viggo ve Mortimer. Beni tropikal bir ormanın derinliklerinde bile bulmuşlardı. Sofie, Rachel ve benden on metre uzakta durana kadar yavaşça yaklaştılar. Mükemmel bir üçgenin uç noktası.

"Tabii ki o deliyi yanında getirecektin!" diye alay etti Sofie ve karşılığında Rachel kulağımın dibinde kükredi.

"Ve de getirdiğimize çok memnunum!" dedi Viggo coşkuyla ve ekledi. "Sevgili Rachel, o manevra muhteşemdi! Savaş becerilerin en üst seviye."

"Motivasyonum yüksekti," dedi Rachel. Ben nefes almakta zorlanana kadar boğazımı iyice sıktı.

"Merhaba Evangeline," diye seslendi Mortimer. Bu gümbür gümbür sesi bir aydır duymamıştım ve bin yıl daha duymasam memnun olurdum. Ama benim cevabımı beklemeden dikkatini çabucak kolyesiz göğsüme yöneltti. "Kolye nerede?" diye sordu.

Üç çift parlak göz gözlerime dikildi. Sofie'nin su yeşili gözleri içten bir şaşkınlıkla büyümüştü.

Yutkunup cesaretimi mümkün nebze topladım. "İşte," diye cevapladım titrek bir sesle, kolumu uzatarak. Kolye ucu düşüp önümde zincirin ucundan sarktı. Sofie'nin gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Ben istemiyorum. Siz..." Ben daha sözümü bitirmemişim ki yanağıma bir rüzgâr değdi ve kolye elimden kayboldu. Bir anda.

"İnanmıyorum!" dedi Viggo heyecanla, şimdi elinde olan kolyeye bakarak. Öyle hızlı, öyle pürüzsüz hareket

etmişti ki fark etmemiştim bile. İşte bu kadardı. Benden istediklerini almışlardı. Beni kendi halime bırakmaya yeterli miydi bu?

Artık önemli değildi, çünkü şimdi Rachel'ın elindeydim ve onu ilgilendiren şey de kolye değildi.

"Bırak onu Rachel," diye uyardı Sofie sert bir tonla, şaşkınlığını çabucak atmıştı.

"Hiç sanmıyorum... Yaklaşırsan boynunu kırarım, seni kusmuk gözlü cadı!" diye cıyakladı Rachel. Saçımdan bir avuç tutup öyle bir çekti ki birkaç teli kökünden kopardı. "Söyle ona ortaya çıksın. Sadece o," diye tısladı Sofie'ye.

O mu? Olabilir miydi? Çarpan kalbim tümüyle durdu.

Kalabalık yolu açtı. Tek başına uzun bir figür karanlık ormandan çıktı, kaplan ve kabilelilerin arasından geçerek bana doğru bir rüya gibi süzüldü. Ateşin ışığı gözlerinin yeşiminde ışıldadı.

Caden.

Rachel'ın etime batan, beni parçalara ayırmaya hazır pençelerinin bir önemi yoktu artık. Önemli olan Caden'ın aklından geçenlerdi. Sürgün zamanımda hayatta kalmak için derinlere gömmüş olduğum korkular ve şüpheler şimdi yüzeye çıkmıştı. Benimle ilgili fikrini değiştirmiş miydi? Zaman ve uzaklık duygularını köreltmiş miydi? Beni gerçekten önemsemiş miydi hiç? Onun yaklaştığı birkaç saniye boyunca, umudum bir uçurumun kenarından sarkar bir halde, ya düşmeyi ya da tutulup geri çekilmeyi bekliyordum. Nefesimi tuttum.

Göz göze geldik. Caden'ın gözlerini gördüm. Hatırladığım o büyüleyici yeşil gözler, sonsuza dek yitirdiğimi sandığım gözler. O bir bakışla, şüphelerimin her bir zeresi, korku dolu her bir an, her bir korkunç anı uçup gitti. Bir mıknatısla çekilir gibi, bedenim onu tekrar yakınımnda hissetmenin özlemiyle ona doğru atıldı.

Rachel beni geri çekti. "Hayır, hayır küçük kız. Bu mesafe iyi." Boğazımı daha sıkı tuttu. "Sevgili insanına söylemek istediğin bir şey var mı?" diye seslendi Caden'a. "Son şansın." Bunu öyle rahat söylemişti ki sanki son kurabiyeyi kendisi yemeden önce ona ikram ediyordu. Ama kurabiye ikram etmiyordu. Ölüm vaat ediyordu. Tüm bunlardan sonra, tüm yaşadıklarımızdan sonra, lanet kalktıktan sonra Rachel hayatıma son verecekti.

"İntikamdan daha önemli meselelerimiz var, Rachel," diye seslendi Sofie yumuşak bir sesle. "Bir savaşın eşiğindedeyiz."

Savaş mı? Sofie ne demek istiyordu?

Rachel'ın parmakları küçük hançerler gibi boynuma battı. "İntikam için her zaman vakit vardır."

"Yeterince acı çekti." Sofie'nin sesi yalvarır gibiydi, gözleri de keder doluydu.

Kulağımın dibindeki çirkin kahkaha omuzlarımı kaskattı kesti. "Acı çekmeye daha başlamadı bile."

Gözümün kenarından, Caden'ın bir hamle yapmaya hazırlanıyormuş gibi ağırlığını diğer ayağına geçirdiğini, ellerini esnettiğini fark ettim. Maalesef Rachel da hazırды. Beni kendine iyice çekti, ta ki göğsü sırtıma dayanana, biz tek beden gibi olana kadar. "Ani bir hareket yaparsan boynunu dal gibi kırarım. Beni durduracak kadar hızlı gelemezsin buraya," diye uyardı. Kolu gevşedi ve eli çenemin altına kaydı. Boynumu ortaya çıkarana kadar başımı geriye çekti. Kulağıma değen ağzıyla fısıldadı: "Benden zeki olduğunu mu sandın? Bana yalan söyleyip kurtulacağını mı sandın? Elveda de küçük insan."

Yutkundum, yanaklarımdan süzülen yaşlar sel olmuştu.

"Onu öldürürsen buradan asla canlı çıkamazsın," diye uyardı Caden. "Eğer bırakırsan bir şansın olabi..."

Rachel kıkırdadı. "Onu öldüreceğimi kim söyledi? Ama bize doğru bir hareket yaparsan kesinlikle öldürürüm."

"Rachel, öldürmeye..." diye başladı Caden.

Rachel sözünü kesti. "Hadi ama! Ön sıradan izleyeceksin!"

Aman Tanrım. Neyi izleyecek? Rachel'm dişlerini birer birer sökmesini mi? Bayılacak gibiydim, bacaklarım çözülüyordu ama Rachel konuşmaya devam ederken beni çekip dik durmamı sağladı.

"Sonra onunla birlikte gidişimi göreceksin. Takip etmezsen, belki onu tekrar görebilirsin. Edersen, kalbini söküp eline veririm. Bu kadar basit."

Her şeyi planlamıştı. Bana ne isterse yapacak, buna seyircilerin önünde işkence yapmanın da dahil olduğundan şüphe yoktu, sonra da kaçacaktı. O anda samimi bir şekilde bilincimi kaybetmeyi diledim. Ama tabii ki bu da bilincimi kaybetmeyeceğim anlardan biriydi.

Parmağının ucu boynuma dokundu. "Ölümünü yıllarca uzatabilecekken neden çabucak öldüreyim?" dedi yavaş yavaş. İçimi bir panik dalgası daha kapladı. Ne demek istiyordu?

Rachel'ın dişleri boynuma geçince keskin bir acı vücuduma hızla yayıldı. Basıncın şiddetine bakarak etimi koparacak sandım. Basıncı yoğunlaşınca boğuk bir ses çıkardım. Caden'ın yüzündeki paniği gördüm. Sofie diz çökmüş, elleriyle ağzını kapamıştı. Yeşil gözleri endişeyle açılmıştı.

Rachel kanımı öyle şiddetli emiyordu ki sadece saniyeler içerisinde halsiz düşerek kollarım ve bacaklarım ağırlaştı. Planı bu muydu? Tüm kanımı tüketmek? Mantıklı değildi...

Basıncı aniden düştü ve organlarımda tanıdık bir yanma hissi dolaşmaya başladı. Bu bana Ratheus'taki ilk

saldırıyı hatırlattı, sarışın vampirin zehrini damarlarıma pompaladığı zamanı. Rachel'in planını nihayet anladım. *Yıllarca uzatabilirim*, demişti. Beni takip edip bana sürekli işkence edebilmek için beni dönüştürmek istiyordu.

Birdenbire durum o kadar da vahim görünmemeye başladı. Kolye çıkmıştı, lanet bitmişti ve Rachel'dan kurtulabilirsem istediğim şeyi elde edebilecektim: sonsuza dek Caden'la olmayı. Tabii, sonsuz bir kedi-fare oyunuyla uğraşmak zorunda kalacaktım ama onunla savaşmama yarım etmek üzere Sofie ve Caden yanımda olacaktı.

Ve böylece, artık korkmuyordum. Rachel bana istediğim şeyi veriyordu. Hatta gülümsedim. Şimdi zehri seve seve kabul ediyordum; istiyordum. Rachel'in boynumdaki sivri dişleri acı değildi. Mutluluktü. *Endişelenme*, demeye çalıştım Caden'a tembelce hareket eden gözlerimle. *Her şey yoluna girecek*.

Aşırı kan kaybı nedeniyle bayılmanın eşiğindeyken, Rachel'in dişlerini geri çekip beni bıraktığını, acıyla ulurken beni ileri ittiğini hayal meyal fark ettim. Beni ayakta tutamayacak kadar zayıf düşmüş olan bacaklarım anında birbirine dolandı. Güçlü kollar hemen araya girip beni kucaklamasa yere düşecektim. Ateşin sıcaklığından uzaklaştığımı hissettim.

Rachel, sarışın vampirin kendi zehriyle zehirlenmeden önce bağırdığı gibi çığlık çığlığa bağırmaya devam ediyordu ama Rachel'in cıyıklaması on kat daha kötüydü. Ne oluyordu? Başımı kaldırmak için gereken gücü toplayamadığımdan, Rachel'ı görmek için başımı yana bıraktım. Ellerinin ve dizlerinin üzerindeydi; yüzünü buruşturmuş, nefret dolu parlayan gözlerini bana dikmişti. Ağzını açıp kulakları tırmalayan bir çığlık attığı anda Mortimer yanında beliriverdi. Güçlü elleriyle Rachel'in boğazından tutup

onu havaya kaldırdı ve geriye doğru, ateşin ortasına fırlattı. Alevler bedenini sarınca tiz çılgılığı aniden kesildi.

Bir el başımın arkasına kayıp başımı nazikçe kaldırdı. Kendimi Caden'a bakarken budum. Yüzünde mutluluk ve şaşkınlık karışımı vardı. Ne bir iğrenme ne de kan arzusu. Sadece benim tanıdığım Caden. Benim Caden'ım. Ve sonra, bilincimi yitirdim.

Kendime geldiğimde yumuşak bir yüzeyde yatıyor, beyaz bir tavana bakıyordum ve kulaklarımda gürültülü bir motor sesi uğulduyordu.

"Nihayet," diye fısıldadı kulağıma tanıdık bir erkek sesi.

Başımı o tarafa döndürdüm. Caden yanımda yatıyor, başını kolunun üzerine koymuş, beni ilgiyle izliyordu. "Caden!" dedim hırıltılı bir sesle ve hemen öksürmeye başladım. Boğazım yanıyordu.

"Uyandı!" diye seslendi iç gıcıklayıcı bir ses ve hemen ardından kabarık kıvrıkcık saçlar baş aşağı bir şekilde yüzüme doğru sarktı.

"Hadi, otur." Serin parmaklar enseme destek olup beni yarı oturur, yarı uzanır bir pozisyona getirdi. Şimdi, yatakta olduğumu görebiliyordum. Caden kolunu sırtıma dolayarak beni kaslı vücuduna doğru çekti.

Sofie elinde büyük bir bardak bulanık, idrar renkli bir içeceklerle göründü. O soluk yeşil gözler bana yıllardır görmediğim bir bakışla baktı, geceleri beni yatırırken annemin gözlerindeki bakış. Sevgi. Karşı konulması zor bir kollarımı boynuna dolama isteğiyle kalbim birden ısınıverdi. "Elma suyu. İç," diye mırıldandı o çok beğendiğim muhteşem Fransız aksanıyla. Bana bardağı verip alnıma düşen saçımı düzeltti ve yanıma oturdu.

Gözlerim odada dolaşırken koca bir yudum aldım. İçinde tavan bölmeleri ve çift kişilik bir yatak dışında başka bir şey olmayan küçük bir odaydı. Duvarlar gümüş-beyaz renkli dokuma duvar kâğıdıyla kaplıydı. Bir dakika... Ben bu duvar kâğıdını daha önce görmüştüm. Viggo'nun jetindeydik. "Buraya nasıl geldik?" diye sordum yudumlarımların arasında.

"Kolay olmadı. Sen geçen geceden beri baygındın," diye açıkladı Sofie ve yüzünü buruşturarak ekledi. "Adadan biraz çabuk ayrılmak zorunda kaldık. Rachel'in gösterisi benim için bazı köprüleri yakmış oldu." O zaman Rachel'la ilgili anılar zihnime akın etti. Elim boynuma gitti ve bandajları hissettim. "Zamanla güzelce iyileşir," dedi Sofie üzgün bir gülümsemeyle.

Rachel'in zehri... Aklım karışmıştı. "Ama Rachel beni dönüştürdü, değil mi? İyileştirilmeye ihtiyacım olmamalı. Dönüşüm ne zaman başlayacak?" diye sordum. Hiç farklı bir şey hissetmiyordum ama bu sürecin nasıl işlediği hakkında da hiçbir fikrim yoktu.

Caden eğilip yanağıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Hepsini iç," dedi. "Güçlenmen gerek."

Emre uydum. Gözlerimi yüzünden ayıramadan, uzanıp parmağımı ince burnunda ve yumuşak dudaklarında gezdirdim. Gerçek miydi bu? Eğilip dudaklarını parmaklarıma bastırdı ve gözlerini kapatıp soludu. Kokumu aldığı en son zamanı hatırlayınca içimi endişe kapladı ama gözlerini tekrar açınca o endişe kayboluverdi. İçlerinde kendimi kaybedebileceğim güzel, yeşim gözler. "Kontrol etmeyi nasıl öğrendin?" diye sordum gözlerimde yaşlar birikirken. Mutluluk, rahatlama gözyaşları.

Caden gözlerini suçlu gibi kaçırdı. "Çokça kan içerek. Çok."

Çenesinden tuttum ve yüzünü tekrar bana çevirdim. "Güzel." Ona sorun olmadığını söylemeye çalışarak gü-lümsedim.

Eğilip alnını alnıma dayadı. "Anlayışın için teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Seni bir saatliğine yalnız bıraktım ve bak neler oldu, diye homurdandı Max'ın sesi kafamın içinde.

"Max! Seni bulmuşlar!" dedim heyecanla, dönmeye çalışarak.

Kıvrıkcık kafaya söyle de kenara çekilsin! Max, Amelie'nin protesto homurdanışına aldırmadan onu itip yanaştı. Bununu yanağıma sevgiyle sürttü.

"Lastik nasıldı?" diye sordum şakayla, gülümseyerek.

Lastik gibi... Sözünde durmadın. Beladan uzak duracaktın.

"Biliyorum. Üzgünüm Max. Reis, platforma çıkarsam laneti çözebileceğini söyledi, ben de çıktım ve..."

"Oraya çıkmayı kendin mi kabul ettin?" Sofie birden coştı. "Sevgili Tanrım, Evangeline! Ben de seni oraya çıkmaya zorladılar sandım... Bir parça şüpheyle yaklaşma konusunda hiçbir şey öğrenmedin mi sen?" diye azarladı. Elini saçından geçirip vahşi bir yele haline soktu. Konuşması anne gibiydi.

"Kolyeyi çıkartabileceğini söyledi. Başka ne yapabilir-dim?" dedim kendimi savunarak.

"Benim çözmemi bekleyebilirdin!" diye karşılık verdi Sofie.

"Şey, Viggo ve Mortimer'in senden önce geldiği düşünülürse, bunu yapmasaydım ölmüş olacaktım. Şimdi en azından özgürüm. Viggo ve Mortimer, Veronique'i alabilirler. Ben de," duraksayıp Caden'a baktım, "istediğimi alabilirim, sonsuza dek."

Bir an tereddüt etti ama sonra çok yavaşça eğilip alnıma

bir öpücük kondurdu. "Ben her zaman senindim, sonsuza dek. Kolye olsa da olmasa da."

Ama Sofie bırakmadı. "Yapmamalıydın, Evangeline."

Sesindeki derin hayal kırıklığını fark etmemek mümkün değildi. "Bu kadar önemli olan ne ki? İşe yaradı! Bak?" Göğsüme işaret ettim. "Çıktı!"

"Ah, Evangeline," diye inledi Sofie elleriyle yüzünü ovuşturarak. "O kabileyle ilgili anlamadığın bir şey var. Sana sihirleriyle dokunmalarına izin vermemen için seni uyarmalıydım ama bunu beklemiyordum. Neden beklemedim ki?" diye kendisini payladı.

Midemde gitgide artan bulantı hissiyle yutkundum. "Ama kolyeyi çıkardılar..."

"Evet, çıkardılar," diye kabul etti yumuşak bir tonla. "Çünkü onların sihri benimkinin karşıtı. Benim yaptıklarımı çözüyor."

"Bunu yapabileceklerini biliyor muydun?"

"Evet! Tahmin etmiştim en azından. Ama o kadar basit değil. Öyle olsaydı, seni onlara yıllar önce götürürdüm!" Sofie konuşurken, Caden onun vermek üzere olduğu haberdan koruyormuşçasına beni daha sıkı sardı. "Bunun olacağını bilmiyordum ama Rachel'm nasıl tepki verdiğini gördükten sonra böyle olacağı aklıma yattı tamamen." Sofie'nin ne demeye çalıştığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bunu gözlerimden anlamış olmalıydı ki duraksayıp şöyle dedi: "Şimdi bu kabilenin sihriyle dolusun, vampirlere ve cadılara karşıt olan sihirle. Dönüşmene izin vermiyor."

Sözlerini duydum ama hâlâ anlamıyordum. *Dönüşmek? İzin vermemek? Yani, Rachel'in zehri işe yaramamıştı...* "Peki, öyleyse ne zaman dönüştürülebilirim?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Belki de hiçbir zaman."

Etraf dönmeye başladı. "Seni iyileştiremiyorum bile!

Vampirler ve cadılar tarafından yapılan her şeye karşı bir antikör damarlarında dolaşıyor gibi. Bu kadar aptalca bir şey yapacağın aklıma hiç gelmemişti. Gelseydi, Max'i uyarırdım." Durup narin eliyle bacağını sıktı. "Ama şansımız varmış ki böyle oldu. Yoksa seni dönüştürmeye çalışan Caden olsaydı..."

Cümlesini kafamda kendim tamamlayınca gözlerim dehşetle açıldı: *Caden ölmüş olurdu*. İçgüdüsel olarak onu yanımda hissetme, hayatta olduğundan emin olma ihtiyacıyla Caden'a daha sıkı tutundum. Gözlerimde yeni yaşlar birikti.

"Hadi," diye mırıldandı Amelie, Sofie'nin elinden tutup Max'in sırtına vurarak. "Burası kalabalık oldu."

Sofie'nin gözleri Caden'a gitti ve aralarında benim okuyamadığım sessiz bir iletişim gerçekleşti. Diğerleri sessizce çıkıp kapıyı arkalarından kapatarak beni Caden'la yalnız bıraktılar. Başımı göğsüne çekti ve kollarını etrafıma dolayıp hıçkırıkları dinene ve gözyaşları kuruyana kadar parmaklarıyla saçlarımı okşadı. "Uzanmalısın. Çok kan kaybettin." Beni yatağa yatırdı ve lacivert bir yün battaniye çekip üzerimi örttü. Üzerimde hâlâ kabilenin dekolteli giysisi vardı.

Ona bakarken, "Ne yapacağız?" diye sordum bıkkın bir sesle. Yüzünü hüznü kapladı ama bir şey demedi. Gözleri yüzümde gezindi, parmak uçları yanağımı okşayıp dudaklarıma dokundu ellerini üzerimden çekemiyormuş gibi. Neden çeksindi ki? *Nihayet tekrar Caden'la birlikteyim*, diye fark ettim. İçime hormonları tavan yapmış çılgın bir insan girmiş gibi birden kendimi kontrol edemedim. Ellerim başının arkasına hızla gitti ve başını şaşırtıcı bir güçle aşağıya, bana doğru çektim. Yanaklarımdan tekrar yaşlar süzülürken dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Görünmez bir

saatin tik taklarını kafamın içinde duyuyordum. Vaktim daralıyordu.

Sonunda, Caden uzanıp ellerimi saçlarından nazikçe ayırdı. Öpücüğümünden kurtulup kıkırdayarak yanıma uzandı. "Yavaş ol. Bir yere gitmiyorum."

Göğsüne sokuldum. "Hayır ama ben gideceğim. Yakında." Hangisi daha kötüydü, emin değildim. Kolyeyi takmak mı, takmamak mı? Her iki şekilde de hayatımın kontrolü bende değildi. "Bu imkânsız."

Caden başımı öptü ve yanağımdaki yaşları sildi. "Hayır, Sofie bir yolunu bulacak. Onda o zekâ var." Kendinden emindi sesi. "Hiçbir şey imkânsız değildir, unuttun mu? Bunu bana sen öğretmiştin."

Kolumu uzatıp üzerine koydum ve onu hissederek mest oldum. Caden'laydım. Ne kadar süreliğine, bilmiyordum ama buradaydı, benimleydi. Bunun bir daha asla olmayacağından korkmuştum. Elimdekiyle mutlu olmam gerekiyordu. "En azından Rachel gitti," dedim şevksizce, iyimser olmaya çalışarak. "Ursula da. Ve Viggo'nun artık benimle bir işi yok. Yani hayat bir nevi normale dönebilir. Mega zenginiz. Amelie, Bishop ve Fiona'yla birlikte bir daire satın alıp tüm bunları arkada bırakabiliriz. En azından, ben senin için fazla yaşlı ve buruşuk hale gelene kadar," diye acıyla ekledim.

"Evangeline," diye fısıldadı Caden sesi çatlayarak. Göğsünden başımı kaldırıp yüzüne baktım. Saf acıyla yüz yüze geldim. "Fiona öldü."

Bana tokat atmış gibi irkildim. "Ne demek istiyorsun..." Gözümün önüne bir görüntü geldi: harap olmuş atriyum, tuhaf cadılar ve Fiona'nın bana bakan menekşe rengi ölü gözleri. Oturdum. "Gerçek miydi?"

"Ne gerçek miydi?"

"Ben... Ben gördüm," diye kekeledim. "Atriyumda Fiona'yı gördüm!"

Caden başını iki yana sallıyordu. "Bir dakika... Mantıklı konuşmuyorsun. Onu nasıl görebilirsin ki?"

"Cadıları, atriyumu ve yanmış cesetleri gördüm ve..."

"Ne?" Caden bana alnımda bir üçüncü göz çıkmış gibi bakıyordu.

Onu zar zor duyuyor, platformdayken gördüğüm tuhaf atriyum kâbusu hakkında geveleyip duruyordum. "Ve o ses, Veronique'in sesi ve heykel..." Birdenbire olanları kavrayarak hayret içerisinde Caden'ın koluna yapıştım.

"Ne?" Caden sabırsızlanıyordu; çenemden tuttu ve yüzümü doğrudan yüzüne çevirdi. "Anlat bana. Beni korkutuyorsun!"

"Sanırım Veronique serbest kaldı," diye fısıldadım. Gerçektir. Reis, Sofie'nin sihrini kaldırdığında lahit sihrini de kaldırmış olmalıydı ve bir şekilde, onun ruhuyla bağlantılı olduğum için doğrudan kendim görmüştüm. *Özgür olacak*, diye vaat etmişti reis. Sadece ruhunu kastetmemişti. Fiziksel bedenini ne kastetmişti.

Caden'ın gözleri fal taşı gibi açıldı, sonra kapalı kapıya baktı. Parmağını dudaklarına götürerek sessiz olmam gerektiğini işaret etti. "Neden böyle düşünüyorsunuz?" diye fısıldadı.

Görüyü sessizce anlatmayı bitirdiğimde, Caden burnunun direğini sıkıyordu. "Kötü. Çok kötü."

"O cadılar kimdi Caden? Neler oldu orada?"

Caden kolunu etrafıma doladı ve beni kendisine çekip kulağıma fısıldadı. "Henüz kimseye Veronique'ten söz etme."

"Neden?"

"Çünkü bu, Viggo ve Mortimer'i alarma geçirir."

Viggo ve Mortimer... Onlar çoktan gitmemişler miydi? Nasıl öğreneceklerdi?

Caden bana tuhaf tuhaf baktı. "Hadi gel. Kendi gözle rinle görebilirsin." Beni kollarına aldı ve battaniyeyle bir likte yataktan çıkardı. O beni dar koridordan ana kabine taşırken ben kucağında olmanın tadını çıkarıyordum.

Mutluluğum uzun sürmedi. Ana kabinde Sofie'nin kar şısında oturan iyi giyimli iki vampiri görür görmez kanım buz kesildi. Viggo ve Mortimer. İçinde Veronique'in kolye sinin olduğunu zannettiğim ahşap bir kutu aralarında du ruyordu. Tabii ki burada olacaklardı. Hayatımdan henüz çıkmamışlardı.

Mortimer'in kara gözleri üzerime odaklandığı anda Rachel'ı ateşe attığı an gözümün önüne geldi. "Neden?" deyiverdim. Herhangi bir şeyi soruyor olabilirdim.

Ama Mortimer neyi sorduğumu hemen anladı. "Sana en azından o kadarını borçluyum diye düşündüm," dedi sadece. O her zamanki boş bakışları bana okuyacak hiç bir ipucu vermemesine rağmen yine de ihtiyacım olan tüm cevabı vermişti. Rachel'ı öldürmek, onun bana barış arma ğanıydı.

"Bayağı sinir bozucuydu, değil mi?" diye araya girdi Viggo, gözlerini abartılı bir şekilde devirerek.

Soru soran gözlerle Sofie'ye baktım. *Oyun mu yapıyor?*

Viggo onun yerine cevap verdi. "Hepimiz istediğimizi aldık. Artık bizden yana bir endişen olmasın. Artık seninle işimiz yok." Sonrasında ekledi. "Bizden yürüttüğün yüz milyon doların dışında belki."

"O parayı hak etti! Rahat bırak!" diye gürledi Mortimer rakibine sert sert bakarak. Bu ikisi arasında neler geçmişti?

"Kesinlikle hak etti," dedi yeni bir ses. Bu ses, bana gülümseyerek kabine giren Asyalı görünüşlü ufak tefek bir kadına aitti.

Kadın, Sofie'ye bir kan torbası verip bir tane de Max'in önüne attıktan sonra Sofie'nin yanına oturunca şaşkınlıktan ağzım açık kâldı. Max hiç tedirgin görünmüyordu; torbayı dişleriyle yakaladı ve emmek için çömeldi. Sofie ona göz kırparak teşekkür etti. Ona gözlerimi fal taşı gibi açarak bakakaldım. Neydi bunlar... Arkadaş mı? Son bir ayda neler olmuştu?

Amelie'nin kıkırdayışı dikkatimi kabinin karşı tarafına çekti. Amelie, Julian'ın başı kucağında oturmuş, ona muzip muzip gülümsüyordu. Julian hâlâ gözle görülür derecede solgun ve yarasından dolayı zayıftı ama Amelie'ye sırtarak bakıyordu. Ondan son derece hoşlandığı öyle belliydi ki neredeyse komik görünüyordu. "Ben ne kadar süre baygındım?" diye dalgın dalgın sordum, bu gelişmeyi seyrederken kaşlarımı çatarak.

"Amelie ona kancayı takacak kadar," diye cevap verdi Caden.

Bu uzun sürmezdi. Tabii ki Julian, Amelie'ye anında abayı yakacaktı. Kim yakmazdı ki? Tatlı bir çift olacaklar diye kanaat getirdim. Tabii, Julian'ın vampirlerin kökünü kazımak isteyen bir kültün üyesi olması ve Amelie'nin bunu öğrenir öğrenmez onu muhtemelen öldüreceği gerçeği dışında. Küçük bir ayrıntı.

"Onların birlikte olmasının senin için sakıncası var mı?" diye sessizce sordu Caden.

Dönüp ona bakınca gözlerinde tuhaf bir bakış gördüm. Korku mu? Neydi bu? Daha önce hiç görmemiştim. *Julian'ın gizli kimliğiyle ilgili tedirginliğimi sezmiş olmalı.* Daha iyisaklamam gerekiyordu, yoksa Julian'ı öldürtecektim ve bunun da hiçbir şeye faydası olmazdı. Gerçi, Amelie yakında öğrenirdi, emindim bundan. Tek gereken dövmesini görmesiydi. Ve sonra ne olacaktı? Çok üzülecekti. Bu

düşünceyi kafamdan atmaya çalışarak zorla gülümsedim ve Caden'a sıkıca tutundum. "Yok tabii ki!"

Bishop buruk bir sesle, "Hey, küçük insan," diye seslendi. Dönüp bakınca onu uçağın karanlık bir köşesinde tek başına otururken buldum. Çok sevdiğim o şakacı sırtısının yerini soğuk, yitik bir bakış almıştı. Yanında boş bir koltuk vardı, Fiona'nın oturuyor olması gereken koltuk. Fiona'sız Bishop güneşsiz dünya gibiydi.

"Beni indirebilir misin?" diye sordum Caden'a.

Denileni yaptı. Elini sıkıp yüreği yanan vampirin yanına oturmaya gittim. "Çok üzıldüm Bishop," diye fısıldadım çekinerek. Boğazımda koca bir düğüm vardı.

Bishop'ın çenesi sıkıldı. Bana bir kez baş sallayıp elimi sıktı. Sonra tekrar pencereye döndü. Gözlerini kapatıp benimle ve tüm dünyayla iletişimini kesti. Eski Bishop gitmişti. Muhtemelen sonsuza dek.

Göğsümde filizlenen hasta, buruk bir ağrıyla sessizce ayağa kalktım ve tekrar Caden'ın yanına gidip ona sarıldım. Gözlerim dolmuştu. Bu kez direndim. Şu an gözyaşlarının sırası değildi. "Bu nasıl oldu?"

Caden iç çekti. "Sofie? Nereden başlamak istersin?"

Sofie yanındaki iki boş sandalyeye işaret etti. Caden'a tutunarak bir gözümü tedirgin bir şekilde Viggo ve Mage'den ayırmadan gidip oturdum.

Sonraki bir saat boyunca Sofie ve Mage –görünüşe göre onun yeni en iyi arkadaşı oluyordu– Sofie'nin beni dağlara postalamasından Max'i bir bataklıkta yarısı yenmiş timsahların yanında bitkin bir halde bulmalarına kadar tüm hikâyeyi anlattılar. Gözcülerden her bahsedilişinde kendimi farkında olmadan Julian'a bakarken buldum ve her seferinde Caden'ın asık yüzüyle karşılaştım. *Dikkatli ol, Evangeline. Julian'ın sırrını ele vereceksin.*

Sofie bitirdiğinde yüzümün tüm renginin attığına emindim. Mide bulantısı başlayınca, safranın ağzıma gelmesini engellemek için birkaç kez yutkunmak zorunda kaldım. "Ratheus, dünya mı?" diye fısıldadım.

Caden beni kendine çekti. "Çok üzgünüm, Eve. Bilmiyordum. Yemin ederim."

Elini tutup yanağıma götürdüm ve gözlerimi kapatıp düşünürken uzun bir süre dokunuşun tadını çıkardım. Şu anda, tam şu anda, Sofie'nin kardeşi heykelden çıkmış, deli cadılar ve Gözcüler ordusunun karşısında savunmasızdı. Çoktan ölmüş bile olabilirdi. Viggo veya Mortimer öğrenirlerse... Başımı kaldırıncı soğuk mavi gözleri üzerimde gördüm. *Aklımı okumaya çalışıyor!* Tanrı'ya şükür, şu anki dehşetimden dolayı hiçbir şey okuması mümkün değildi. O ikisi, Manhattan'ı yakmak gerekse bile onu oradan kurtarmak için her şeyi yaparlardı. Açıkçası, Sofie'nin de daha akılcı davranacağından emin değildim. Kabilenin sihrinin lahit büyüsunü de bozduğunu anlaması ne kadar sürerdi? Caden haklıydı. Bunu saklamak zorundaydım.

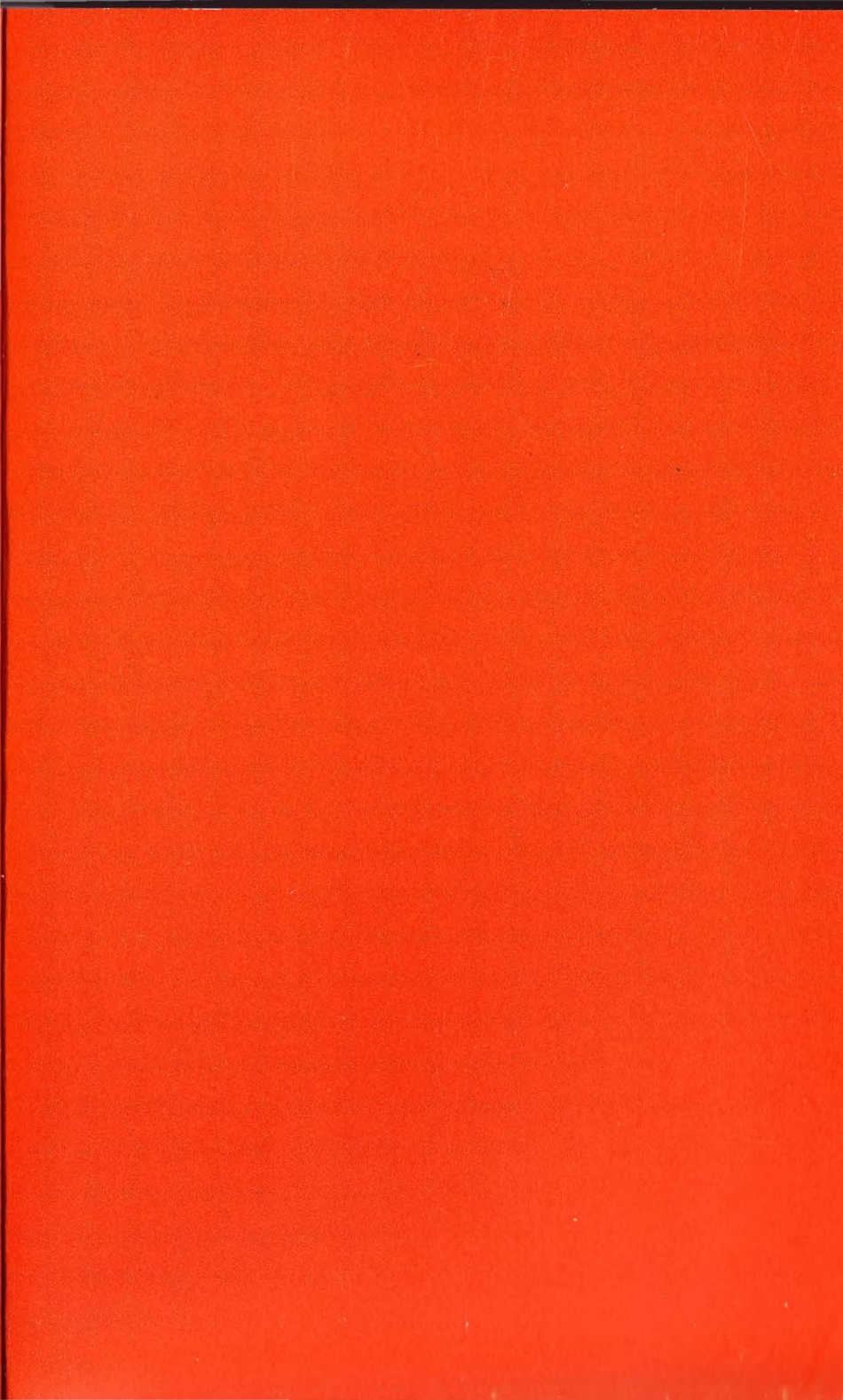
"Pekâlâ, plan nedir? New York'a mı dönüyoruz?" diye sordum belli belirsiz.

Sofie başını iki yana salladı. "Veronique o heykelin içinde olduğu sürece güvende. Cadılar saldırıyı gizli tutular ama şimdi oraya dönersek kim bilir ne tür bir gösteri yaparlar."

Sofie'ye bildiklerimi anlatmayarak ona ihanet ettiğim düşüncesinin verdiği üzüntüyle gözlerimi kaçırıp alt dudagımı ısırdım. Şimdi saklamam gereken iki tehlikeli sır vardı. Birdenbire damarlarımda dolaşan, beni deli gibi istediğim şeye ulaşmaktan alıkoyan Ölüm Kabilesi'nin zehri gözüme küçük göründü. Ratheus'ta olanlar tekrar-

lanmak üzereydi. “Ne yapacağız?” diye fısıldadım sesimden kederimi gizleyemeyerek.

Sofie’nin cevabı sakın ve netti. “Basit. Kaderi değiştireceğiz.”

"Bu seriye tek kelimeyle bayılıyorum!"

-RAMBLINGS OF A BOOK JUNKIE

"Dozunda maçera ve aşkın iç içe geçtiği, koltuğunuzun ucunda
okuyacağınız sürükleyici bir roman."

-SHELLY CRANE, *Newyork Times* ve *USA Today*
çoksatın romanı *Wide Awake*'in yazarı

SOFİE'NİN KIŞLIK SİĞİNAĞINDA DAHA NE KADAR KALACAĞI BELLİ
OLMAYAN EVANGELINE KENDİ DURUMUYLA BARIŞMAYA ÇALIŞIYORDU:

Laneti hâlâ sürüyordu, şimdi ise iki bin yaşındaki bir vampir peşine düşmüştü ve âşık
olduğu çocuk onu öldürmeye çalışmıştı. Ayrıca herkesin ölüsünü dirisine tercih ettiği
Max ve Forerolarla kilitli kalmıştı. İşler pek de iyiye gitmiyordu...

Bu esnada Manhattan'da işler daha da karıştı; New York şehri vampir sığınağı
duvarları dışında, gözcüler ve cadılar yavaş yavaş bir savaşa doğru sürüklenirken,
Sofie kana susamış ve mahsur kalmış kırk kadar Ratheus vampirini sakinleştirmeye
ve umutsuz haldeki Viggo'nun Evangeline'in arkadaşını öldürmesine engel olmaya
çalışıyordu.

Tüm bu karmaşa arasında Evangeline ve Caden için umut var mıydı?

SOFİE DÜŞMAN GÜÇLERİ KONTROL ALTINDA TUTABİLECEK MİYDİ?

DÜNYANIN KADERİ ÖNCEDEN BELİRLENMİŞ MİYDİ?

Çeviren: İnci Nazlı

YABANCI

9 786055 016753

21 TL

www.yabanciayinlari.com
facebook.com/yabanciayinlari
twitter.com/yabanciayinlar
internet satış: ilknokta.com